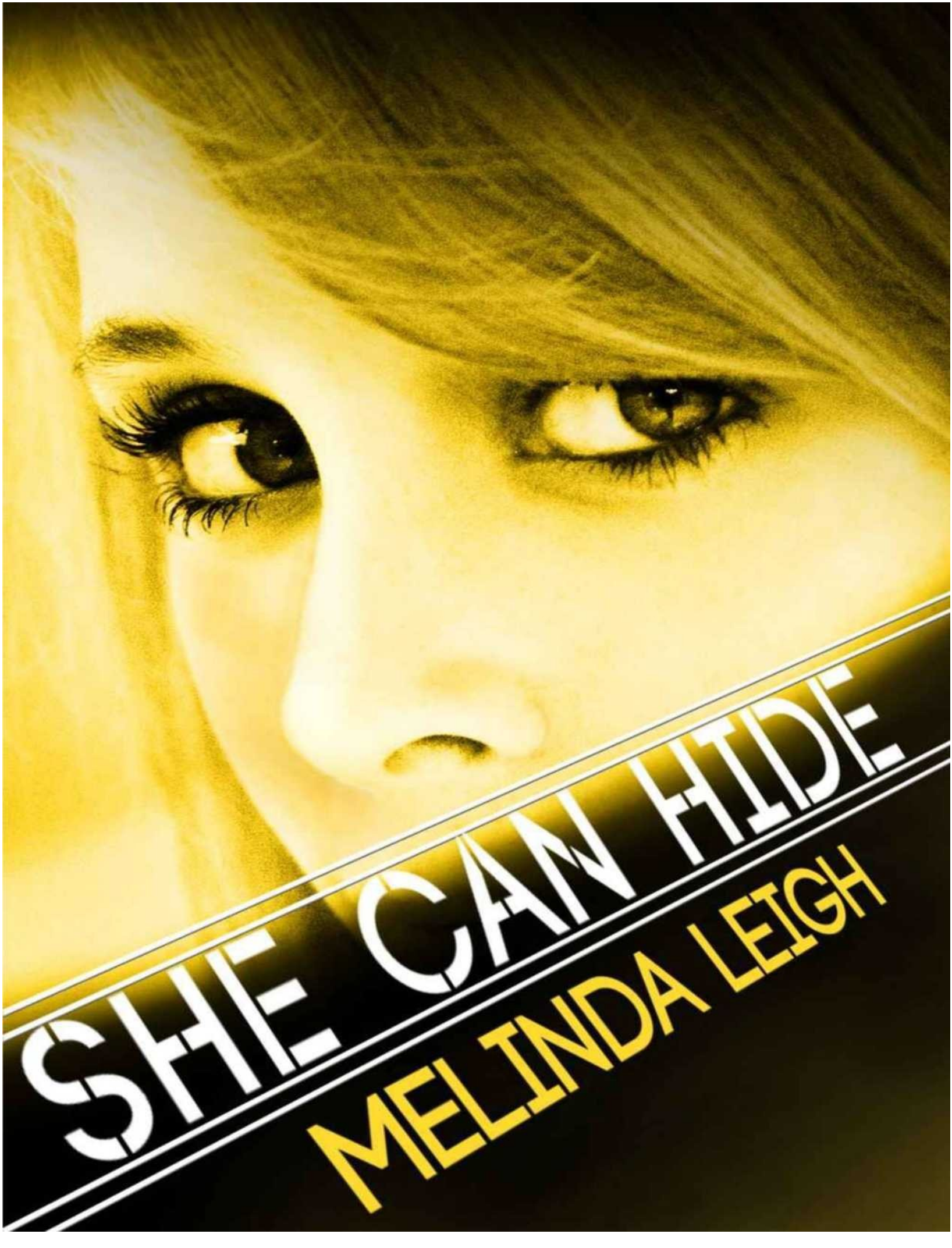

SHE CAN HIDE
MELINDA LEIGH

Melinda Leigh

She Can Hide

(Se poate ascunde)

Seria: She can # 4

Traducere
Julliet Attoh

Capitolul 1

O bufnitură şi un impact uşor au zdruncinat corpul lui Abby. A alunecat înainte. Centura de siguranţă a prins-o şi a trântit-o pe spate. Durerea i-a sfâşiat tâmpla. Ce s-a întâmplat? Vederea i s-a înceţoşat şi şi-a frecat ochii ca să se limpezească.

Volanul şi tabloul de bord au devenit vizibile. Stătea pe scaunul din faţă al sedanului său Subaru. Granulele de gheaţă ricoşau în parbrizul ei. Când începuse să ningă? Clipind puternic, a privit prin geam. Apa se prelingea pe capotă.

O, Doamne.

Îşi roti capul pentru a se orienta. Un strat subţire de gheaţă mărginea malul opus la şase metri în faţă. Apa bolborosea peste stânci în centrul curgerii. În spatele maşinii, apa se întindea până la un mal înclinat. Maşina ei era cu uşa până la fund într-un râu.

Subaru s-a clătinat timp de câteva secunde. Partea din faţă s-a înclinat în jos, iar apa s-a împrăştiat pe covoraş. Trebuia să fie un coşmar. Dar coşmarurile ei personale nu implicau de obicei apă. Visele urâte ale lui Abby erau tot timpul întunecate. Dar cu un minut în urmă fusese în parcarea liceului unde preda matematica. Cum a ajuns aici?

Apa se învârtea în jurul picioarelor ei şi se infiltra prin pantofii de alergare. Frig. Nu, dincolo de frig. Gheaţă lichidă. O durere şocantă i-a cuprins glezna şi a scos-o din starea ei de vis.

Acest lucru era real.

Teroarea i-a cuprins confuzia şi a făcut-o să treacă de la necredinţa amorţită la panică. Frica, amară şi acidă, i-a bubuit în gât. Plămânii ei pompau ca nişte pistoane, forţând aerul să intre şi să iasă cu o viteză ameţitoare. Puncte mici îi străluceau în ochi. Pe geam, apa trecea cu repeziciune pe lângă maşină, suprafaţa fiind la nivelul capotei şi crescând.

Interiorul s-a închis în ea, claustrofobia copleşindu-i simţurile.

Apa urma să crească. Urma să fie prinsă în capcană, iar apoi urma să se înece. Urma să moară.

O bucată de gheaţă a zgâriat parbrizul. Zgomotul a şocat-o. Trebuia să iasă din maşină. A bâjbâit după centura de siguranţă, temperatura joasă şi groaza distrugându-i dexteritatea. Degetele frenetice trăgeau de nailon. Degetul mare a găsit şi a apăsat pe buton. Cureaua s-a slăbit şi s-a întors cu un pocnet. Abby s-a întins după mânerul uşii şi a tras, dar nu l-a putut mişca. Presiunea apei ţinea uşa închisă. Până când presiunea era egalizată...

Nu! Nu putea să stea aici şi să aştepte ca apa să umple maşina. S-ar fi înecat. Trebuia să iasă acum. Apa urca pe geam. Senzaţia de izolare a sufocat- o. Inima i-a catapultat sângele prin vene.

Fereastra.

A apăsat maneta. Nu s-a întâmplat nimic.

O, nu! Trebuia să se deschidă!

Funcţionau geamurile electrice sub apă? Maşina s-a mişcat din nou, capota coborând cu treizeci de grade. Alunecând înainte, Abby şi-a sprijinit partea superioară a corpului pe volan.

Apa i-a depăşit gambele până la coapse. Două straturi de pantaloni de alergare de iarnă erau concepute pentru a

facilita evaporarea umezelii, nu pentru a ţine apa afară. Frigul îi muşca pielea ca dinţii unui fierăstrău. Durerea şi amorţeala i s-au răspândit pe picioare şi au ajuns la corpul ei cu un strop lacom.

Lacrimile îi curgeau pe obraji, iar teroarea îi străbătea inima când a apăsat mai tare butonul geamului. Geamul a coborât. Da! Clipa ei de uşurare a fost întreruptă de fluxul de apă. Aceasta s-a revărsat prin deschizătură şi i-a spălat trunchiul într-o cădere îngheţată. Avea o ieşire, dar acum maşina se inunda şi mai repede.

Cu un geamăt, maşina s-a răsturnat deoarece apa a deplasat aerul şi greutatea motorului a împins vehiculul mai adânc în râul cu vârtejuri. Abby a căzut în faţă în timp ce maşina a ajuns pe verticală. Şi-a pierdut aderenţa la volan. Lumea ei s-a înclinat. Fruntea ei s-a izbit de tabloul de bord. Sângele sa împrăştiat, dar ea nu a simţit nimic.

Apa a crescut, înghiţindu-i pelvisul şi pieptul în decurs de două respiraţii gâfâind. Şi-a răsucit corpul într-o parte pentru a ieşi prin deschizătură, dar forţa apei care se revărsa prin geam a împins-o înapoi în vehicul.

Un lichid îngheţat i-a învăluit gâtul şi faţa. Şocul i-a acaparat muşchii. Respiraţia i s-a accelerat ca un reflex la frigul chinuitor. Şi-a lipit faţa de tavan pentru a aspira o ultimă gură de aer. Dar maşina a coborât din nou, întorcându- se în timp ce se scufunda. Corpul ei s-a rostogolit ca hainele într-o maşină de spălat.

Unde era fereastra?

Dezorientată de schimbarea de direcţie a maşinii, a căutat cu disperare frenetică. Apa îngheţată i-a înţepat globii oculari. În scena întunecată de sub apă, a văzut deschiderea.

Acolo!

Braţele i se încurcau în haina grea de lână. S-a dezbrăcat

de ea şi şi-a împins umerii prin deschizătură. Odată ce şoldurile ei au depăşit geamul, curentul a tras-o liber. Suprafaţa era un strat luminos chiar deasupra acoperişului maşinii. Plămânii arzând, ea a urcat spre lumină, departe de întunericul de dedesubt. Capul i-a ieşit din apă şi a gâfâit. Oxigenul i-a inundat creierul. Odată cu infuzia de aer în corpul ei, membrele au trecut într-o clipă de la frig la amorţeală şi la greutate moartă.

Abia putea să se mişte pentru a-şi menţine capul deasupra suprafeţei. Apa murdară i-a inundat gâtul, sufocând-o. A căutat malul, dar apa a purtat-o mai departe de vehicul, spre centrul prăpăstiilor care bolboroseau alb în centrul cursului de apă. Cu un ultim efort disperat, a apucat bara de protecţie a Subaruului care ieşea la suprafaţă. Nu avea să ajungă niciodată la mal. Evadase din maşină doar pentru a se îneca oricum.

Acceptarea a cuprins-o, la fel de amorţitoare ca temperatura, apoi tristeţea. Bieţii ei elevi de liceu vor fi în doliu. Singura ei prietenă şi colegă de catedră, Brooke, şi tânăra vecină pe care Abby o îndruma vor fi devastate. Zeus va fi şi el, atâta timp cât memoria lui de câine îi va permite. Asta era tot. Nu lăsase mulţi oameni să se apropie de ea. Mama ei era moartă, iar pe tatăl ei nu-l mai văzuse de trei ani, de la ultima dată când fusese aproape de moarte, când el îşi manifestase clar lipsa de interes.

Singurătatea rivaliza cu frica în inima ei, pe măsură ce curentul o trăgea mai tare. Pentru a doua oară, se confrunta singură cu moartea. Dar dacă ar putea să o ia de la capăt, s-ar schimba?

S-ar putea schimba?

Nu conta. Nu avea să mai aibă o altă şansă. Degetele ei îngheţate au ezitat, apoi au alunecat. Metalul umed a

alunecat din strânsoarea ei. Apa îngheţată sa închis deasupra capului ei.

$$$

Două ore mai devreme

Fulgii de zăpadă lovea parbrizul maşinii de poliţie în timp ce Ethan încetinea pentru a citi numărul de pe o cutie poştală ruginită. Cifrele pictate erau prea şterse pentru a le putea citi, dar GPS-ul îi spunea că avea adresa corectă. În plus, nu era nicio altă fermă la vedere. Câmpurile acoperite de zăpadă se întindeau pe ambele părţi ale drumului. De cealaltă parte a platoului plat, Munţii fără Sfârşit din nord-estul Pennsylvaniei se înălţau spre cer.

A virat în alee. Vehiculul a ricoşat pe aleea plină de gropi. Bătută de vreme până la un cenuşiu tern, o fermă care fusese albă se înghesuia pe dreapta. Scândurile pridvorului erau şubrede. Acoperişul era înclinat. În stânga, un grup de magazii dărăpănate se înclinau în unghiuri precare. În jurul presupuselor grajduri, 15 centimetri de zăpadă îngheţată acopereau trei incinte cu sârmă ghimpată. Împreună, ţarcurile însumau aproximativ un sfert de acru.

Animalele trăiau în ele? Ethan ştia răspunsul. Acesta nu era primul său apel pentru a oferi sprijin la un apel privind cruzimea faţă de animale.

S-a înregistrat la dispecerat şi a parcat în spatele camionului Pennsylvania SPCA. Alte trei vehicule oficiale, inclusiv o remorcă lungă, aglomerau curtea. O caravană nu era un semn bun. Ofiţerii veterinari veniseră pregătiţi pentru

confiscare.

Şi-a luat pălăria de pe scaunul pasagerului. Punându-şi-o ferm pe cap, a ieşit din maşină şi şi-a ridicat gulerul jachetei de poliţie din Westbury. Pe sub boruri, un vânt îngheţat i-a acoperit faţa cu lapoviţă. Şi-a deschis portbagajul şi şi-a încălţat cizmele grele impermeabile. Apoi a urmărit un grup de urme de paşi până în centrul complexului. Pregătindu-se, s-a uitat în interiorul primei magazii.

Privirea i s-a fixat pe un grup de animale nenorocite care se ghemuiau în vremea mizerabilă. Grindina şi vântul pătrundeau prin golurile imense din acoperiş şi pereţii adăpostului lor patetic. Caii îşi aplecau capetele şi închideau ochii împotriva precipitaţiilor. Oasele ieşeau din blana umedă şi zdrenţuită.

Fiu de căţea. Furia a ars prin frig.

„Ethan.” Verişoara lui, Veronica Hale, ofiţer de poliţie în cadrul societăţii umanitare, se îndrepta cu greu spre el, cu bocancii plini de noroi parţial îngheţat. O şapcă de un albastru marin trasă pe frunte îi acoperea părul la fel de negru ca al lui. Vârfurile îi ieşeau în afară şi stăteau ude pe umerii parkăi ei voluminoase. Ţinea un aparat foto compact într-o mână înmănuşată şi un clipboard în cealaltă.

„Care-i povestea, Ronnie?”

Ronnie şi-a băgat dosarul sub braţ şi şi-a băgat ambele mâini în buzunarele hainei. Şi-a strâns umerii împotriva vântului. La treizeci şi unu de ani, era cu doi ani mai în vârstă decât Ethan. Amândoi erau cei mai în vârstă din familiile lor şi împărtăşeau o legătură pe viaţă, creată de decenii de hărţuire din partea fraţilor mai mici.

Obrajii ei erau roşii de la frig. Era aici de ceva vreme.

„Am primit un telefon de la un angajat al unei companii

de utilităţi îngrijorat de starea câtorva cai. Am făcut o vizită, am văzut trei animale în stare proastă în padocul din faţă şi am obţinut un mandat de percheziţie pentru incintă. Când am ajuns aici, am găsit încă nouă cai. Toţi sunt emaciaţi. Condiţiile de trai sunt mai mult decât insalubre”. Ronnie îşi trecu o articulaţie

un ochi albastru lăcrimând. „Astăzi vom confisca toate aceste animale.” „I-ai spus deja proprietarului?”

Ronnie i-a oferit un zâmbet obosit. „Aşteptam întăriri. Domnul Smith este agitat şi conflictual. Veterinarul îşi termină evaluarea animalelor. Smith continuă să-i stea în cale”.

„Unde este el?”

Ronnie s-a încruntat împotriva precipitaţiilor. „În interiorul celui de-al treilea adăpost.”

„Hai s-o facem.” Ethan a urmat-o, făcând un bilanţ al condiţiilor. Găleţi de apă îngheţate. În ciuda frigului, amoniacul îi ardea nările, un semn sigur de suprasarcină de urină de la animalele ţinute prea mult timp în spaţii restrânse şi neîngrijite. Când au păşit înăuntru, vocile furioase au atenuat zgomotul îngheţului care lovea metalul ondulat. Un cal blond nervos se înghesuia într- un colţ. Şoldurile poneiului roan cel mai apropiat de Ethan erau ascuţite ca nişte lame de topor. Poneiul s-a întors şi i-a dat o lovitură prietenoasă de nas. Ethan i-a frecat gâtul osos.

„Nu este nimic în neregulă cu aceste animale.” În centrul spaţiului, un bărbat slăbuţ îmbrăcat în blugi, cizme grele şi o haină de pânză verde măsliniu îşi încrucişa braţele pe piept şi îl privea pe veterinar. Ethan l -a categorisit automat. Un metru saptezeci şi doi. 60 de kg înfometat. Păr gri. Ochi gri. Atitudine beligerantă. „Niciunul dintre ei nu moare de foame. Sunt hrăniţi de două ori pe zi.”

Mustăţile zbârcite şi postura artrozică sugerau că avea cel puţin şaptezeci de ani şi nu era în stare fizică să aibă grijă de atâtea animale, chiar dacă îi păsa, ceea ce Ethan se îndoia.

A cercetat spaţiul. Nu se vedea nicio găleată de furaje. Singurele şuviţe de fân din noroiul îngheţat erau amestecate cu bălegar. De două ori pe zi, pe naiba. Aceşti cai nu mai văzuseră o masă decentă de mult timp, atât de mult încât corpurile lor rămăseseră fără grăsime pentru combustibil şi trecuseră la arderea muşchilor. Vremea extrem de rece din ultimele două săptămâni accelerase procesul.

„Unde vă păstraţi hrana?” Ronnie a apăsat un pix pe clipboardul ei.

Ochii bătrânului au deviat spre stânga. „Trebuie să primesc o livrare mâine.” Ronnie a făcut o pauză. „Deci nu ai hrană pentru animalele astea?”

„Am ceva. Preţul furajelor este piperat. Uneori trebuie să raţionalizez.” Bătrânul s-a concentrat asupra lui Ethan. „El cine e?”

Ronnie a gesticulat cu pixul. „Ofiţer Ethan Hale, Dennis Smith.”

„Cât va dura asta?” Smith şi-a umflat pieptul în stil cocoş. „Am lucruri de făcut.”

Doc White, un veterinar de animale mari de doi metri în salopetă maro izolată şi cizme cu vârf de oţel, a ignorat conversaţia şi s-a concentrat asupra celor trei cai emaciaţi înghesuiţi în colţul spaţiului de 15 pe 15. S-a aplecat să arunce o privire la picioarele cailor. Dar în interiorul şopronului, primii câţiva centimetri de noroi îngheţat erau călcaţi în picioare. Noroiul şi bălegarul îngropau picioarele animalelor până la glezne.

Doc s-a apropiat de un castrat castaniu murdar. Calul nu

a protestat când veterinarul l-a apucat de ham şi i-a deschis gura. Probabil că bietul animal nu avea energie.

„Când a fost ultima dată la fierar?” a întrebat Ronnie.

„Mă ocup singur de copitele cailor mei.” Minciuna a pâlpâit în ochii mari ai lui Smith. A scos un pachet de ţigări din buzunarul de la piept. A pus una în gură şi a aprins-o cu un Zippo. Închizând bricheta, a tras un fum lung. Vârful s-a aprins în roşu aprins.

Ethan deschise gura să-l certe pentru că fuma într-un hambar. Dar ce naiba avea de gând să ia foc? Noroiul? În plus, n-ar fi contat prea mult. Animalele astea nu aveau să mai fie aici mult timp. Ronnie începuse deja procesul. Lui Smith ar trebui să-i fie interzis să mai deţină animale mari. Vărul său era cunoscut pentru cazurile solide ca o casă de cărămidă.

Doc a mângâiat gâtul subţire, a alunecat o mână pe umărul animalului şi a ridicat o copită pentru inspecţie. A aşezat uşor piciorul înapoi pe pământ. I-a dat lui Ethan un semn de recunoaştere şi a atras atenţia lui Ronnie. „La fel ca ceilalţi.”

Doc i-a dat calului roşu o ultimă palmă şi s-a întors în zăpadă.

Smith l-a interceptat. „Unde te duci?”

Ronnie a păşit între bărbaţi. Gura veterinarului gigantic a tremurat. Probabil că avea vreo 45 de kilograme în plus faţă de Ronnie. Dar Ethan o cunoştea pe verişoara lui. Ea era poliţista. Ea îl chemase pe veterinar şi era de datoria ei să-l protejeze, indiferent de dimensiunile lor respective.

Înaltă de aproape 1,80 în şosete, Ronnie se îndreptă pentru a profita de înălţimea ei. „Doctorul este aici pentru a evalua toate animalele. Avem un mandat de percheziţie, domnule Smith.”

Domnul Smith şi-a lipit filtrul ţigării de buze şi a tras un fum furios.

Ethan s-a încordat. Ronnie putea să se descurce singură. Fusese în stare să-l bată măr până la doisprezece ani, dar Smith era ignorant şi furios, o combinaţie imprevizibilă. Imprevizibil echivala cu periculos, iar lui Ethan nui plăcea ca Ronnie să fie ţinta furiei tipului.

Ethan a făcut un pas în faţă. „Lasă veterinarul să-şi facă treaba.”

„Aceste animale sunt proprietatea mea.” Smith a scuturat cenuşa şi a evitat privirea lui Ethan. Tipul ascundea ceva.

„Dacă îţi pasă de animalele astea, ar trebui să te bucuri că veterinarul e aici”, a spus Ethan, mai ales pentru a-i distrage atenţia tipului de la Ronnie. Verişoara sa se ferea să iasă afară în ploaie.

Smith şi-a încleştat buzele în jurul ţigării suficient de strâns încât să o strivească. „Oh, nu.” De afară, vocea lui Ronnie răsuna cu tristeţe.

Smith şi-a încrucişat braţele pe piept. Ochii i se închiseseră. Ronnie tocmai găsise ceea ce ascunsese.

Ethan şi-a ţinut ochii pe mâinile bărbatului în timp ce o striga pe verişoara sa: „Ce este?”

Ronnie s-a întors. A călcat pe pământul noroios pentru a-l înfrunta pe Smith. „Este un cal mort în spatele curţii. E ascuns după nişte tufişuri. Când a murit calul, domnule Smith?”

Atât de mult pentru a menţine atenţia lui Smith asupra lui Ethan. „Ieri.” Dinţii lui Smith se mişcau înainte şi înapoi. Ronnie a insistat. „A fost bolnav?”

„Nu.” Minciuna strălucea în ochii lui Smith. „Pur şi simplu s-a prăbuşit. Era bătrân.” Ultima picătură a pocnit în ochii verişoarei sale. Ronnie a făcut un pas înainte.

„Dle Smith, luăm toţi caii chiar acum.”

Radiind furie, Smith s-a enervat şi s-a aplecat mai aproape de Ronnie. „Aceste animale sunt proprietatea mea. Nu ai dreptul să mi le furi”.

Ronnie s-a ţinut tare. „Domnule Smith, aceste animale sunt în pericol fizic imediat. Ele sunt înfometate. Nu au apă sau adăpost adecvat. Vremea este rea şi se înrăutăţeşte. Unul a murit deja din cauza lipsei de îngrijire. Toţi aceşti cai vor veni cu noi astăzi.”

Continuând să supravegheze mâinile lui Smith, Ethan s-a apropiat.

Privirea lui Smith, rea şi plată, s-a îndreptat spre Ethan. Bătrânul a dat înapoi. „Asta nu s-a terminat.”

„Nu, aşa este.” Ronnie a scris ceva pe clipboardul ei. „Ne vedem la tribunal, domnule Smith.”

Păşind spre casa lui, mâna lui Smith s-a îndreptat spre buzunarul lui. Ethan s-a încordat, cu palma pe arma de la şold. Smith a scos un telefon mobil din blugi. Ethan şi-a coborât mâna.

Ronnie s-a întors către unul dintre asistenţii ei. „Nu ne-am gândit la atât de mulţi cai. Vom avea nevoie de încă o remorcă.”

Puştiul de vârstă universitară a dat din cap. „Mă ocup de asta.”

„Rahat.” Ronnie şi-a frecat pliul dintre sprâncene. „Adăpostul judeţean are două boxe lipsă. Am mai avut o salvare mare săptămâna trecută. În ce stare este hambarul tău?”

Ethan a ezitat. Nu avea timp sau bani pentru doi cai. Plătea taxele de şcolarizare ale fraţilor săi şi îşi întreţinea mama în casa ei, consumându-şi tot salariul net. S-a uitat înapoi la primul adăpost. Poneiul roan îşi vârî nasul peste uşă

şi scoase un scâncet subţire. „E solid. Cât timp ai nevoie să îi ţin?”

„Imediat ce vremea se înseninează şi sunt stabilizaţi, îi pot muta în ferme de plasament.” Ronnie şi-a coborât vocea. „Ştiu că bugetul tău este strâns. Nu îţi face griji. Ne vom ocupa noi de costuri.”

Privirea lui Ethan a trecut peste cutele toracice vizibile, părul murdar şi ochii învinşi. Ce altceva putea să facă? „OK. Fraţii mei sunt încă acasă pentru vacanţa de iarnă. O să-i sun şi o să-i rog să pregătească câteva boxe. Nu am mai avut un cal de ani de zile.”

„Mulţumesc.” Verisoara lui şi-a scos mobilul şi a tastat numerele. „Nu vreau să fiu nevoită să îi transport pe distanţa asta, pe vremea asta şi în starea lor actuală, dacă nu trebuie. În plus, vor trebui să fie bine verificaţi şi deparazitaţi înainte de a putea fi cu alţi cai. Casa ta este goală. Este perfect.”

„Nicio problemă.” Ethan a sunat, apoi a petrecut următoarele nouăzeci de minute ajutând echipa lui Ronnie să adune probe şi să încarce animalele. Numai pentru compartimentul nervos a fost nevoie de douăzeci de minute pentru a fi urcat în remorcă. Până când Ethan s-a încalţat şi s-a aşezat în maşină, pantalonii de uniformă erau uzi leoarcă, iar picioarele îi erau ca nişte blocuri de gheaţă gata să i se rupă la degete. Din fericire, tura lui era pe sfârşite.

A dat căldura la maximum, şi-a scos mănuşile şi şi-a ţinut mâinile roşii la gurile de ventilaţie. Pielea îi ardea în timp ce fluxul de aer se încălzea. Rulotele cu cai au făcut la dreapta ieşind de pe alee. Ethan a virat la stânga spre secţia de poliţie. Oricât de idioţi puteau fi fraţii lui mai mici, se putea baza pe ei atunci când conta. Aveau să se ocupe de cai dacă Ethan nu ajungea primul acasă.

La ora patru după-amiaza, lumina zilei se diminua rapid, acoperirea de nori solizi aducând un amurg timpuriu. Zilele de început de ianuarie erau scurte. Fulgii de zăpadă se amestecau cu poleiul. Ethan a pus încălzirea pe dezaburire în timp ce ştergătoarele îngheţau. La şase metri în dreapta sa, Packman Creek curgea paralel cu drumul. Ce...? A încetinit viteza maşinii. Urmele noroioase ale anvelopelor tăiau iarba de pe marginea drumului şi coborau pe terasament.

Ethan şi-a oprit maşina pe acostament şi a coborât. S-a uitat peste bord. Partea din spate a unei maşini ieşea din apă. Marginile pârâului erau îngheţate. Dar în centru, apa curgea albă peste bolovani. Ethan a alergat înapoi la maşina sa şi a chemat o ambulanţă şi întăriri. A sărit afară şi a alergat spre malul râului. Era cineva înăuntru?

Pârâul se varsă în braţul nordic al râului Susquehanna. În unele locuri, pârâul era abia mai mult decât un firicel. Din păcate, această secţiune era adâncă şi largă, mai degrabă un râu decât un pârâu, în ciuda numelui său.

Mişcarea de lângă maşina scufundată l-a trezit la acţiune. Un cap a ieşit la suprafaţă şi s-a agăţat de bara de protecţie a maşinii. O femeie. Ethan şi-a aruncat haina şi cureaua pe mal şi s-a băgat în apă. Frigul i-a lovit pielea ca o palmă.

Capul ei a dispărut sub apă.

„Nu!” Ethan a plonjat înainte. Apa îngheţată i-a învăluit picioarele într-o durere şocantă. Ea a sărit din nou în sus. Până la coapse în pârâu, muşchii lui Ethan protestau. Respiraţia i s-a accelerat pe măsură ce temperatura alarmantă amenința să-i oprească organismul. Secunde. Avea câteva secunde să o salveze.

Se târa. Apa i se prelingea pe şolduri şi-i îngheţa ouăle. Cu dinţii clănţănind, s-a întins după ea, dar ea s-a scufundat din nou. Picioarele i-au alunecat. Curentul i-a măturat

picioarele de sub el. Apa i s-a închis deasupra capului, iar plonjarea îngheţată i-a tăiat următoarea respiraţie. Inima îi bâjbâia când a ieşit la suprafaţă.

Fundul pârâului se adâncise. Ethan a fost nevoit să înoate câţiva metri până la femeie, armura lui făcând mişcarea ciudată. Să te antrenezi şi să alergi într- o vestă antiglonţ era una. Înotul în ea era cu totul altceva. Dar trebuia să ajungă la ea la următoarea încercare. Corpul lui încetinea. Stătea de mai mult timp în apa îngheţată.

Rahat. Probabil că amândoi urmau să moară.

Ethan s-a agăţat de bara de protecţie a maşinii pentru a împiedica curentul să îl tragă. Din fericire, vehiculul nu se mai scufundase, partea din faţă atingând probabil fundul. El a apucat-o pe femeie, dar ea s-a scufundat. Ethan şi-a băgat mâna în râu, unde femeia a dispărut.

Degetele lui i-au frecat faţa. A ajuns mai departe. Degetele lui s-au închis în jurul ţesăturii şi a tras-o de guler deasupra suprafeţei. Şi-a strâns strânsoarea, înfăşurându-şi degetele îngheţate strâns în cămaşa ei. Nu-şi pierdea stăpânirea asupra ei.

„Mai este cineva în maşină?”, a strigat el.

„Nu”, a oftat ea. Ochii ei s-au deschis larg, bălţi fără fund de un maro intens pe o piele palidă şi fragilă ca o coajă de ou. Părul umed i se lipea de cap şi îi sublinia frumuseţea izbitoare şi structura osoasă delicată. Sângele îi curgea pe tâmplă. A încercat să înoate, dar mişcările ei erau leneşe şi necoordonate.

Ethan a tras-o prin apă spre ţărm. Cincisprezece picioare păreau o milă.

S-a împiedicat în apa puţin adâncă. Foi subţiri de gheaţă s-au rupt sub picioarele lui în timp ce o trăgea pe trestiile acoperite de zăpadă care mărgineau râul. Picioarele i-au

cedat pe malul îngheţat. Gheaţa a trosnit în timp ce el a căzut în genunchi. Ea zăcea lângă el, nemişcată şi moale ca un cadavru.

A încercat să vorbească, dar buzele lui nu au cooperat. Câteva cuvinte au ieşit ca o amestecătură de bâlbâieli. S-a uitat la maşină. Maşina lui era caldă, dar trebuia să o urce pe malul abrupt al râului pentru a ajunge la ea.

Aerul era la fel de rece ca apa. Temperatura corpului femeii era încă în scădere. Din pură voinţă, a luat-o de pe jos, a cărat-o până la şosea şi a băgat- o pe bancheta din spate a maşinii sale. S-a urcat în faţă şi a pornit motorul. Aerul cald a ţâşnit din gurile de ventilaţie.

Aflat din nou în frig, Ethan a luat o pătură din portbagaj, apoi s-a întors pe bancheta din spate. Îşi apăsă degetele pe gâtul ei, dar pielea îi era prea amorţită pentru a-i simţi pulsul. Cât timp fusese în apă?

Respira?

El şi-a lipit urechea de pieptul ei.

Capitolul 2

Abby tuşea şi scuipa. Mâinile au rostogolit-o pe o parte. Apa îi curgea din nas şi din gură, arzându-i sinusurile şi gâtul. Un tremur violent i-a zdruncinat oasele.

Nu-i fusese niciodată atât de frig. Se simţea de parcă ar fi dormit într-un mal de zăpadă. „Slavă Domnului”, a spus o voce gravă de bărbat.

Ea a deschis ochii. Ochii albaştri strălucitori s-au concentrat asupra ei cu o intensitate laser. Ea şi-a strâns

pleoapele pentru o secundă. Când le-a deschis, restul trăsăturilor lui slabe s-au ascuţit. Şuviţe de apă îi curgeau din părul negru şi scurt pe faţă. Dinţii îi clănţăneau în spatele buzelor albastre, iar corpil îi tremura în uniforma de poliţist udată.

„Sunt ofiţerul Ethan Hale.” Umerii lui largi se cocoţau deasupra ei. Un şold era aşezat pe marginea banchetei mari din spate a maşinii sale de poliţie, spaţiul îngust creând câţiva centimetri pătraţi de contact corporal. Ignorându – şi propriile tremurături, el a întins o pătură peste ea şi a înfăşurat-o în jurul trunchiului ei. „Care este numele tău?”

Putea auzi zgomotul încălzitorului maşinii pornit la maxim, dar aerul suflat nu era suficient pentru a penetra straturile multiple de pânză udă. Şi-a stăpânit forţa pentru a-şi controla maxilarul tremurând şi a scuipat câteva cuvinte bâlbâite. „Mulţumesc. Eu sunt Abby Foster.”

Mulţumesc părea inadecvat, dar ce altceva putea să-i spună unui bărbat care se avântase într-un râu îngheţat pentru a o salva?

„Poţi să-mi spui ce s-a întâmplat? Ai alunecat de pe şosea?”

I se părea o presupunere rezonabilă, dar molarii îi clănţăneau prea tare pentru a putea răspunde. O viziune a apei care se ridica până la acoperişul maşinii ei îi umplea capul. Greaţa şi apa de pârâu i se agitau în stomac în timp ce îşi revedea panica. Respiraţia i s-a accelerat.

„Uşor.” El a tras pătura până la bărbia ei. „E în regulă. Eşti în siguranţă.”

Recunoştinţa, suspiciunea şi o mie de alte emoţii contradictorii îi înghesuiau gâtul lui Abby. Uniforma lui udă îi amintea că era poliţist. Da, îşi riscase viaţa pentru a o salva, dar ea învăţase pe calea cea grea că poliţia nu putea fi

niciodată pe deplin de încredere. Majoritatea oamenilor nu puteau fi de încredere.

Şterge asta. Se mutase în Westbury special pentru a lăsa în urmă tot trecutul ei. Amintiri îngrozitoare îi invadau fosta casă în fiecare noapte când se lăsa întunericul. Se săturase de privirile compătimitoare ale tuturor celor care îi cunoşteau povestea sau credeau că ştiu ce i s-a întâmplat. Întreaga poveste nu a fost niciodată făcută publică. Majoritatea oamenilor tânjeau după emoţie, dar tot ce voia Abby era o viaţă liniştită, normală.

Pentru a-şi atinge scopul, era necesară o transformare completă, atât în interior, cât şi în exterior. Schimbarea adresei nu era suficientă. Atitudinea ei suspicioasă nu se aplica nici noii ei vieţi. Cetăţenii obişnuiţi care respectă legea aveau încredere în poliţie, iar Abby era hotărâtă să fie normală.

O sirenă s-a apropiat, salvând-o de la un control mai amănunţit. Poliţistul s-a dat înapoi. A deschis portiera maşinii. Abby aproape că a plâns când aerul friguros i-a cuprins corpul îngheţat. Muşchii ei erau încordaţi, iar oasele şi dinţii o dureau. El s-a retras din maşină pentru a semnaliza vehiculele de salvare.

În scurt timp, a fost băgată în ambulanţă şi înfăşurată în pături calde. Paramedicul i-a pus o perfuzie, lichidul încălzind-o din interior spre exterior.

Sincer, i-ar fi plăcut să răspundă la întrebările poliţistului. Ce s-a întâmplat? Cum a ajuns într-un râu? Şi de ce nu-şi putea aminti?

***

În timp ce paramedicii se ocupau de doamna Foster, Ethan îşi luă haina şi cureaua de pe malul râului. Faptul că ea încă tremura era un semn bun. Conştientă şi vorbind, părea că va fi bine. S-a oprit la maşină pentru a-şi schimba pantofii uzi cu cizmele din portbagaj. Apoi s-a îndreptat spre ambulanţa care aştepta şi s-a aşezat pe bara de protecţie din spate în timp ce medicii o instalau pe dna Foster înăuntru. Unul dintre paramedici a înfăşurat o pătură în jurul umerilor lui Ethan şi i-a făcut o evaluare rapidă.

Un SUV albastru închis a parcat pe acostament, iar şeful poliţiei Mike O'Connell a coborât. Şeful lui Ethan şi-a dat jos o şapcă tricotată de pe părul roşcat şi şi-a tras fermoarul hainei până la bărbie în timp ce se apropia. Un uşor şchiopătat era singurul semn al rănii de cuţit care aproape îl ucisese cu trei luni înainte. După câteva luni de recuperare, şeful era aproape din nou în forma lui de luptător universitar. O'Connell i-a înmânat lui Ethan şapca şi şi-a încrucişat braţele pe pieptul său masiv. Ochii albaştri palizi şi îngrijoraţi l-au scanat pe Ethan din cap până în picioare. „Eşti în regulă?”

„Imediat ce mă schimb, voi fi bine.” Dinţii lui Ethan clănţăneau, făcând cuvintele greu de enunţat. „Apa aia e al naibii de rece, totuşi.”

Cu un suspin uşurat, şeful a dat din cap spre râu. „Ai idee ce s-a întâmplat?”

„Nu. Va trebui să îi iau declaraţia la spital.” Tremurând, Ethan a rezumat evenimentul în timp ce medicul îi lua semnele vitale.

Şeful a scanat scena. „Nu văd nicio urmă de derapaj.”

„Drumul e alunecos.” Ethan a săpat cu degetul în asfalt. Suprafaţa era mai mult decât umedă. „Gheaţă neagră”.

„Dacă a frânat, ar trebui să existe semne de derapaj.” Şeful a mers până la marginea drumului. Privirea lui critică a trecut de la drumul acoperit cu zăpadă la bara de protecţie a maşinii care ieşea din râu. S-a ghemuit să inspecteze urmele de cauciuc în noroi şi s-a încruntat. Maşina lăsase două şanţuri gemene în noroiul de pe marginea drumului. Şanţurile erau prea îngrijite şi netede. Nu existau semne că vehiculul s-ar fi abătut sau ar fi alunecat la coborârea pe terasament. „Nu-mi place.”

Suspiciunea a alunecat pe spatele lui Ethan, împreună cu o picătură de zăpadă topită.

Paramedicul l-a împins pe Ethan spre uşa deschisă a ambulanţei din spatele său.

„Orice s-ar fi întâmplat, e norocoasă că erai în trecere.” Ochii şefului s-au întors la Ethan. „Du-te.”

„Îi voi lua declaraţia cât sunt la spital.”

Şeful a ridicat o sprânceană îndoielnică. „Eşti sigur? Îl pot pune pe Pete să o facă. Vine acum în tură.”

Asta era tentant. Ethan avea destule probleme. Dar accidentul îl deranja şi era ceva la Abby Foster.... S-a ridicat şi s-a uitat peste umăr în ambulanţă. Corpul ei subţire era învelit în pături groase, iar ochii ei mari şi căprui erau sticloşi de şoc. „Da, sunt sigur.”

Şeful şi-a coborât vocea şi s-a aplecat mai aproape. „Ok. Dacă tot eşti acolo, fa-o să consimtă la un test de alcoolemie.” Îndreptându-se, s-a întors spre camionul de remorcare care trăgea pe acostament. „Bună treabă azi, Ethan. Sunt al naibii de bucuros că nu eşti mort.”

„Şi eu.” Ethan a urcat înăuntru şi s-a aşezat pe o bancă, recunoscător că nici doamna Foster nu murise. Mintea lui a evocat o imagine a corpului ei plutind fără viaţă în curentul îngheţat. Ethan a respins-o. Nu avea rost să se tortureze cu

„dacă”. Ajunsese la ea la timp. Sfârşitul poveştii.

O oră mai târziu, medicul de la Urgenţe, convins că temperatura corpului şi semnele vitale ale lui Ethan erau normale, l-a declarat apt. Îmbrăcat cu o pereche de halate împrumutate şi bând o ceaşcă de cafea fierbinte, Ethan a părăsit cabinetul cu perdele de la Urgenţe. Dinţii nu-i mai clănţăneau în sfârşit, dar încă mai simţea frigul din măduva oaselor. O asistentă l -a îndrumat spre victima accidentului său. Prin peretele de sticlă transparentă, a văzut-o întinzându-se într-o cabină. Ochii ei erau închişi. O cană din polistiren aburea pe o tavă lângă ea. O perfuzie intravenoasă ajungea de la o pungă cu fluide la mâna ei.

El a bătut în tocul uşii. Ea a tresărit, apoi şi-a revenit cu o clipire lentă a ochilor de căprioară care l-au încălzit pe Ethan mai bine decât orice ceaşcă de cafea.

„Doamnă Foster, cum vă simţiţi?” El s-a apropiat de targă. Faţa ei proaspătă şi părul blond ieşeau dintr-un morman de pături. Părea dulce, tânără şi vulnerabilă. O mică umflătură se vedea pe frunte, pielea din jurul ei înroşindu-se. Chiar sub ea, un mic plasture îi acoperea tăietura de deasupra sprâncenei. Mâine avea să aibă o vânătaie frumoasă. Ethan îşi înăbuşi emoţiile. În piept i se învârtea mai multă compasiune decât media. Asta era treaba poliţiei.

Nu era loc în slujba sau în viaţa lui pentru o blondă frumoasă.

„Sunt în viaţă, mulţumită ţie. Te rog, spune-mi Abby. Mi-ai salvat viaţa.” Faţa lui Ethan s-a încins. Şi-a sorbit cafeaua pentru a-şi limpezi gâtul. „Trebuie să-ţi pun câteva întrebări.”

„Desigur.” Dar părea bolnavă la gândul ăsta.

Ethan şi-a scos caietul din buzunar şi i-a luat datele personale. Ea a strâmbat din ochi de parcă lumina puternică ar fi fost dureroasă. „Te doare capul?”

„Un pic.” Şi-a atins tâmpla şi a tresărit.

El a privit grumazul. „Ai purtat centura de siguranţă?”

„Da.” Ea a dat din cap. „Am desfăcut-o ca să ies, dar maşina a continuat să se mişte.” Mica cantitate de culoare pe care şi-o recăpătase faţa i s-a scurs, lăsându-i pielea palidă şi netedă ca gheaţa de râu. „A fost dezorientant.”

„Îmi imaginez că a fost.” Ethan era plin de empatie. Fusese în pârâu, şi asta fusese destul de rău. Nu putea să înţeleagă teroarea de a fi prins într-o maşină scufundată, cu o apă năucitoare crescând în jur. „Spune-mi despre accident. Unde te duceai?”

„În parc.” Tonul ei era nesigur. Sprâncenele i s-au adunat într-un V confuz.

Stiloul lui Ethan plutea pe pagină. „Care parc?”

„Alerg în parcul din spatele terenurilor de atletism ale municipalităţii. Ştiam că voi fi blocată pe banda de alergat în următoarele câteva zile, aşa că am vrut să alerg bine înainte să vină furtuna.” A închis ochii pentru câteva secunde.

Nu putea fi corect. „Ninsoarea a început acum câteva ore.”

„Nu-mi amintesc să fi intrat cu maşina în apă. Nici măcar nu-mi amintesc să fi părăsit şcoala. Predau matematică la liceul Westbury.” Vocea îi tremura, iar gâtul ei subţire se mişca în timp ce înghiţea.

Ethan a verificat paharul de polistiren de pe masă. Era plin. „Vrei nişte ciocolată caldă?”

A scuturat din cap. „Aş vrea să-mi amintesc.”

„Să vorbim despre ceea ce vă amintiţi”, a spus Ethan. „Cum ai ieşit din vehicul?”

Ochii i s-au umplut de umezeală. Cu o adulmecare curajoasă, a scos o mână din pătură pentru a-şi şterge o lacrimă rătăcită de pe obraz. „Prin fereastră. Nu ştiam că

butonul funcţionează sub apă.”

„Ar trebui să o facă, dar nu întotdeauna o fac.” Dacă ferestrele nu ar fi funcţionat sau dacă nu ar fi rămas la fermă toată după-amiaza, Ethan s-ar fi scufundat după rămăşiţele ei. Lăsând la o parte trupele Navy SEAL, nu mulţ i oameni îşi pot păstra calmul pentru a aştepta ca un vehicul să se umple cu apă, apoi să deschidă cu calm portiera şi să înoate în siguranţă, mai ales dacă vehiculul nu rămâne orizontal.

„Ce îţi aminteşti despre ziua de azi?” Cât de tare se lovise la cap?

„Eram la liceu şi mă pregăteam pentru cursa mea. Mi-am schimbat hainele în vestiar. O secundă mai târziu, eram în maşină, în râu.”

„La ce oră ai plecat de la şcoală?”

„La două şi jumătate.”

Ethan s-a uitat la ceas. „Ce ai făcut timp de două ore?”

„Poftim?”

„Când te-am văzut, era patru şi patruzeci şi cinci.” Culoarea ei a trecut de la palid la gri bolnăvicios.

Contuzie? Leşin? Convulsie? Posibilităţile îi treceau prin cap lui Ethan. Dacă ar fi consumat droguri, probabil că ar fi fost mai puţin cooperantă.

„I-ai spus doctorului că nu-ţi poţi aminti?”

Buzele i s-au aplatizat şi a dat din cap rapid, scurt.

„Îţi vor face o tomografie.”

La naiba.

Cererea şefului a răsunat în mintea lui Ethan. „Aş dori să consimţiţi la un
test de alcoolemie.”

„De ce?” Ochii ei s-au lărgit, apoi s-au întunecat.

„Pentru a putea elimina acest lucru ca şi cauză a accidentului.”

Ceva îi sclipea în ochi. Frică?

„Nu am mai băut nici măcar un pahar de vin de weekendul trecut.”

„Atunci nu ar trebui să fie nicio problemă.”

„În regulă.” Ea a dat din cap, dar neîncrederea persista, împreună cu altceva ce Ethan nu putea identifica. Reticenţă?

Ethan se uită în jos la caietul său. Până acum, tot ce scrisese fusese că *nu- şi aminteşte cu două ore înainte de accident.* Un interviu. A mai notat câteva lucruri. Abby Foster şi problemele ei erau al naibii de distragătoare. „De cât timp lucraţi la liceu?”

Şi-a dus o mână la gură şi a mormăit: „Îmi pare rău.”

Ethan a întins mâna după o cadă de plastic roz aşezată pe măsuţa de pe tavă. Ea a luat-o de la el. Jena radia din ochii ei umezi.

„O să ies.” Ethan s-a ferit în hol. O brunetă zveltă şi familiară, în jur de treizeci de ani, s-a repezit spre el.

„Ethan!” Brooke Davenport şi-a vârât cheile în buzunarul hainei. O geantă tote roşie îi atârna pe braţ. „Abby este înăuntru?”

Ethan a dat din cap. „Este o prietenă?”

„Da. Este bine?” La sunetul de vomă, Brooke a trecut pe lângă el. „Scuză- mă.”

Ethan o cunoştea pe Brooke de ani de zile. Ea preda cursuri de autoapărare pentru femei la centrul comunitar local. Poliţiştii din Westbury îmbrăcau pe rând un costum de protecţie şi jucau rolul atacatorilor pentru ca tinerele eleve să-şi poată exersa tehnicile. Fiind cel mai tânăr ofiţer din mica unitate, Ethan era „voluntar” adesea. A primit mai mult decât partea lui de lovituri bine plasate.

El privea prin geam. Brooke s-a ocupat de cada de plastic şi mângâia părul lui Abby departe de faţa ei. Simţind că

invadează intimitatea lui Abby, s-a întors. Nu avea de gând să obţină nimic de la ea în seara asta. O va lăsa pe biata femeie în pace. Pe o notă pozitivă, ea consimţise la testarea alcoolemiei, ceea ce l-a scutit de o mare bătaie de cap. Din punct de vedere tehnic, Pennsylvania avea legi privind consimţământul implicit în ceea ce priveşte testarea alcoolemiei şi şofatul, dar Ethan nu dorea să facă pe durul sau să sară prin cercuri legale.

A cerut unui paramedic să îl ducă înapoi în parcarea secţiei de poliţie, unde îl aştepta pick-up-ul său. Vremea se schimbase în ninsoare uşoară. A pornit camionul şi l-a sunat pe şef.

„Aţi primit declaraţia ei?”

„Parţial. Va trebui să iau restul mâine.” Ethan a transferat apelul pe handsfree şi şi-a aşezat telefonul pe bancheta de lângă el.

„Ce s-a întâmplat?”, a întrebat şeful. „Rănile ei au fost mai grave decât păreau?”

„Poate. Trebuie să se fi lovit destul de tare la cap.” Întorcându-se pe Main Street, Ethan a povestit scurta sa conversaţie cu Abby. „Mai întâi am făcut-o să plângă. Apoi am făcut-o să vomite.”

„Sunt sigur că nimic din toate astea nu a fost din vina ta.” Vocea şefului era compătimitoare. „Încearcă din nou mâine. Poate îşi va aminti mai multe dimineaţă.”

„Da, domnule.” Ethan s-a îndreptat spre casă, dar răspunsul lui Abby încă îl sâcâia. În ciuda evazivităţii ei, instinctele îi spuneau că nu minţea în legătură cu accidentul. Ea nu-şi amintea ce s-a întâmplat. Dacă ar fi fost în locul ei, ar fi fost şocat de o cerere de testare a alcoolemiei?

Poate că da. Viaţa ei fusese întoarsă pe dos în această după-amiază.

„Ai avut o zi groaznică. Pot pune pe cineva să te înlocuiască mâine dacă nu eşti în stare să lucrezi.”

„Nu, voi veni.” Ethan avea nevoie de ore. În plus, nu voia ca altcineva să o pună la îndoială pe Abby Foster. Sub înfăţişarea ei aparent onestă, de fată din vecini, el nu putea scăpa de sentimentul că ascunde ceva.

Capitolul 3

„Îmi pare rău.” Abby şi-a acoperit gura. Umilinţa ei era completă.

Brooke i-a mângâiat braţul. „Nu fi prostuţă. Am crescut doi copii. E nevoie de mai mult decât o mică vomă ca să mă deranjeze.”

Peste umărul celei mai bune prietene a ei, Abby l-a privit pe poliţist plecând.

Brooke a zâmbit. „E o plăcere pentru ochi, nu-i aşa?”

Abby a tuşit. „Cred că da.”

„Crezi?” Brooke şi-a ridicat sprânceana către prietena ei, neîncrezătoare. „Dragă, Ethan este pachetul total. Este la fel de drăguţ pe cât este de sexy.”

„Te superi? Vomit aici.” Abby şi-a şters gura.

„Doar spuneam.” Brooke a ridicat o mână în semn de nevinovăţie falsă. Abby ştia că prietena ei încerca să îi distragă atenţia de la după-amiaza îngrozitoare.

Capul i-a căzut pe perna de plastic tare. Din păcate, Brooke avea dreptate.

De ce nu ar fi putut Abby să fie salvată de un poliţist de vârstă mijlocie, cu linia părului în scădere şi o burtică de trei

gogoşi pe zi? Nu, soarta a trebuit să-i arunce lui Abby un bărbat care i-a făcut hormonii să agite un deget de spumă – ceea ce era mult spus, având în vedere tot prin ce trecuse astăzi. La treizeci de ani, bine tuns şi chipeş ca o trupă de băieţi, Ethan Hale avea genul de frumuseţe cizelată care făcea ca tinerele fete să agaţe postere pe tavane şi să arunce lenjerie intimă pe scenă. Şi acest bărbat superb îi dăduse lui Abby un lighean în care să vomite.

Ugh. Bine jucat, soarta.

Adevărul era că întregul pachet, cum spunea Brooke, o dezechilibrase. Noua ei viaţă normală îi cerea să se comporte ca o persoană obişnuită, cineva fără un trecut traumatizant, cineva care ar da o declaraţie unui ofiţer de poliţie şi ar avea încredere că acesta ar face ceea ce trebuie. Dar ceva în legătură cu accidentul ei îi declanşa alarmele interne şi îi scotea la iveală mecanismul natural de apărare. Instinctele o forţau să treacă în modul ţestoasă. Era doar paranoică? Poate, dar Dumnezeu ştia că acele ore lipsă o făcuseră să fie la limită şi avea motivele ei de a nu avea încredere în sistemul juridic.

Poliţistului i se făcuse milă de ea şi renunţase pentru seara asta. Dar asta nu avea să dureze. Mâine se va întoarce cu carneţelul lui. Şi dacă ea nu avea
răspunsurile? Dacă nu-şi amintea niciodată?

„Ce naiba s-a întâmplat astăzi?” a întrebat Brooke.

Bună întrebare. Acum că apa urâtă îi ieşise din stomac, greaţa dispăruse.

„Nu ştiu. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că mă schimbam în vestiar.”

„Îţi aminteşti că ai predat toată ziua?”

Abby şi-a căutat din nou amintirile. Durerea i-a bătut în tâmple. „Da. Chiar până la sfârşitul şcolii. Apoi îmi pierd

cunoştinţa pentru două ore bune. De ce nu pot să-mi amintesc ceva atât de important cum ar fi că mi-am aruncat maşina într-un pârâu? Şi ce am făcut toată după-amiaza?”

Brooke a strâns mâna lui Abby. „Ai o comoţie cerebrală, nu?”

„Asta crede şi doctorul.” Lacrimile şi detaliile interviului cu poliţistul s-au
revărsat într-o învălmăşeală dezordonată. „Poliţistul crede că am băut.”

„Probabil că este doar un test de rutină în zilele noastre”, a spus Brooke. „Nu ai de ce să-ţi faci griji. Singurul lucru pe care îl bei în zilele de alergare este Gatorade. Poate te-ai oprit la curăţătorie sau la Walmart. Te-ai uitat după chitanţe?”

„Poşeta mea este în maşină.” Abby şi-a atins cu degetul umflătura şi bandajul de pe frunte. O durere surdă îi bătea în spatele ochilor. Locul accidentului era pe traseul dintre şcoală şi parc. Era speriată degeaba? *Făcuse* nişte comisioane după şcoală?

„Dă-le ceva timp poliţiştilor.” Brooke i-a oferit o bomboană mentolată.

Abby a băgat menta în gură. Gaura din memoria ei o deranja la un nivel primitiv. Două ore nu păreau prea mult timp, cu excepţia cazului în care erau un gol total care aproape o omorâse.

$$$

Ethan şi-a condus camionul în spatele casei şi a parcat. Luminile străluceau în ferestrele hambarului. S-a uitat la

casă, unde îl aşteptau un duş fierbinte şi o masă. Ieşind din maşină, a mers prin praful proaspăt până la hambar. În timp ce traversa curtea, rafalele de vânt îi alunecau pe cap. După ce ar fi intrat în casă pentru noapte, ar fi fost mai greu să iasă din nou în frig.

A deschis uşa hambarului şi a închis-o în urma lui pentru a ţine vântul afară. Era o structură mică, cu câte două grajduri pe fiecare parte, încununată de o hală pentru furaje în stânga şi o mică hală pentru echipament în dreapta. Culoarul era măturat. Câţiva baloţi de fân proaspăt erau stivuiţi pe un palet în culoar. Cu excepţia câtorva pânze de păianjen la înălţime, Cam şi Bryce făcuseră o treabă extraordinară, adunând totul în grabă.

Un sforăit i-a atras atenţia asupra primei cabine. S-a aplecat peste jumătatea uşii. Podeaua de pământ era acoperită cu paie curate. O găleată plină cu apă atârna de uşă. Poneiul roan stătea în mijloc, dormind. O pătură albastră îi acoperea coastele şi trunchiul osos. Poneiul a întors capul spre Ethan şi s-a târât până acolo.

„Hei. Nu trebuie să ne inspectezi munca, frate mai mare.” Cam a ieşit din atelier, cu o pătură de cal în carouri verzi în braţe şi o expresie supărată pe buze. Bryce era chiar în spatele lui. Părul lui lung până la umeri era legat la spate cu un şnur de piele, iar la o ureche strălucea un cercel. Ca şi Ethan, amândoi aveau puţin peste 1,80 m înălţime, părul negru Hale şi ochii albaştri. Cu zece ani mai mici decât el, Cam şi Bryce erau slabi ca studenţii de colegiu, în ciuda cantităţii mari de mâncare pe care o împachetau în fiecare zi. Fraţii lui mai mici erau gemeni identici, dar chiar înainte ca Bryce să devină pirat, Ethan îi putea deosebi. Cam se născuse cu o strălucire în ochi. Bryce era bărbatul corect din duo-ul lor.

„De unde ai luat păturile?” Ethan a ignorat protestul lui Cam şi a scărpinat poneiul după ureche. De talie mare pentru un ponei, cam 1.4 m înălţime, roanul avea un corp care ar fi trebuit să fie robust. Capul pufos abia ajungea peste uşa boxei.

„O ştii pe mama. Ea păstrează totul.” Cam s-a oprit la boxa de alături. „Roanul este superprietenos şi nu pare să se teamă de nimic, ceea ce este uimitor având în vedere cum a fost tratat. Ne-am distrat al naibii de mult cu calul quarter. E un sălbatic.”

Ethan i-a dat roanului o ultimă palmă şi a mers mai departe pentru a se uita la al doilea cal.

Corpul era de o culoare maro noroios, cu picioare negre şi coamă şi coadă negre. Cu nasul în colţul îndepărtat, şi-a întors capul şi le-a dat celor trei bărbaţi o privire îngrijorată. „Hamul lui este prea mic. Îi freacă nasul”.

„Deja mă ocup de asta.” Bryce a suspinat şi a ţinut cablul în mână. A crăpat uşa şi s-a strecurat înăuntru.

Ethan şi-a privit fratele apropiindu-se uşor de cal. „Uşurel, căpitane.”

„Cum i-ai spus?”

„Căpitane.” Calul i-a arătat lui Bryce albul ochilor. „I-am numit Căpitan şi Morgan.”

„Nu numim caii după băutură.” Ethan a arătat spre Bryce. „De fapt, nu-i numim deloc. Dacă îi numim, îi păstrăm.”

Lângă Ethan, Cam a chicotit. „Pe cine vrei să păcăleşti? Fiecare animal care a pus vreodată piciorul pe această proprietate a rămas aici pe durata vieţii sale naturale.”

Ethan şi-a trecut o mână prin părul umed. Fulgii de zăpadă coborau în derivă în jurul lui. „Îmi pare rău, băieţi. Vă întoarceţi la şcoală săptămâna viitoare, mama pleacă în vacanţă, iar eu nu am timp sau bani pentru doi cai. În caz că

nu vă amintiţi, caii sunt animale de companie scumpe şi cât se poate de nevoiaşe. Nu-i putem ţine”.

„Dacă spui tu.” Cam a dat din cap cu un zâmbet. A întins pătura pentru cai peste uşa boxei.

„Vorbesc serios.” Frustrat, Ethan a văzut muşchii calului încordându-se. „Ai grijă.”

Calul îşi întoarse fundul spre Bryce.

„Trebuie să ai răbdare.” Ethan s-a strecurat în cabină. „O să fii lovit.”

Ethan a stat vizavi de umărul calului şi a aşteptat. Animalul a adulmecat şi s-a întors spre el. Un minut mai târziu, i-a schimbat hăţurile.

Gura lui Bryce s-a strâns în frustrare. „Trebuie să am răbdare. Ce-ar fi să- mi acorzi trei minute înainte să intervii?”

„Ai dreptate. Îmi pare rău.” Ethan a ţinut calul nemişcat în timp ce Bryce s-a întors să ia pătura. I-a dat cabestanul vechi lui Cam, care l-a aruncat în coşul de gunoi. „Ce a spus Ronnie?”

Bryce şi-a păstrat vocea blândă în timp ce-i întindea pătura pe spate. „Ar trebui să le dăm cantităţi mici de fân. Veterinarul şi potcovarul vor veni mâine. Asta e tot.”

Ethan a frecat gâtul baiatului. Animalul îi mângâia jacheta. Soţii Hales aveau un fel de a se purta cu animalele, egalat doar de slăbiciunea lor faţă de acestea. Cam avea dreptate. Fiecare creatură care reuşise să rătăcească, să se târască sau să şchiopăteze pe proprietate de-a lungul deceniilor îşi găsise o casă pentru totdeauna. Dar lucrurile erau diferite acum.

„Trebuie să le spunem cumva.” Cam a deschis un balot de fân. „Ce zici de Google şi Bing?”

Ethan a părăsit taraba. „Cum rămâne cu Roan şi Bay?”

„Astea sunt nume penibile.” Cam a dat fiecărui cal câteva

mâini de fân.

„Nu au nevoie de nume grozave pentru că nu rămân.” În timp ce Ethan se îndepărta, fraţii lui încă se certau – şi îl ignorau.

„Scorţişoară şi condimente”. „Oreo şi Cookie”.

„Nu dăm nume cailor ăstora”, a spus Ethan peste umăr şi a rostogolit uşa grea de lemn, închizând-o. Lovitura puternică a lemnului pe lemn i-a punctat afirmaţia.

Înainte de a intra în casă, şi-a luat uniforma udă din camion şi a sărat aleea şi treptele care duceau la terasă. Dacă mama lui ieşea dimineaţa să hrănească păsările, el nu voia ca ea să alunece.

Îşi lăsă haina, cizmele şi hainele ude în debara. Bradul de Crăciun strălucea în timp ce el trecea prin sufragerie. A păşit în bucătărie şi a salivat la mirosul gros şi bogat de friptură Yankee. Mâncarea copioasă era un semn că noua medicaţie pentru artrita reumatoidă a mamei lui îşi făcea efectul. Ea a scos o farfurie din cuptor. Îmbrăcată în blugi subţiri şi un pulover albastru voluminos, părea aproape fragilă. Greutatea pe care o pierduse la moartea tatălui său rămăsese. Dar umerii ei erau drepţi, bărbia înaltă, iar părul ei bej- blond nu prezenta nicio şuviţă de gri. Doar un dezastru natural ar fi putut-o face pe mama lui să lipsească de la întâlnirea lunară la salonul de înfrumuseţare.

Ethan s-a aplecat în jos pentru a-i săruta obrazul. „Crăciunul a fost acum trei săptămâni. Nu crezi că e timpul să dăm jos decoraţiunile?”

„Cred că da.”

Dar Ethan ştia că o va face singur după ce ea va pleca săptămâna viitoare acasă la sora ei. Tatăl său suferise un atac de cord în timp ce scotea copacul cu cinci ani în urmă.

Îi făcu semn cu mâna spre masa rotundă de stejar. „Cum

se acomodează bietele animale?”

„Bine.” Fundul lui Ethan a lovit puternic scaunul, muşchii picioarelor lui hotărând brusc că sunt epuizaţi.

„Am văzut-o pe Ronnie descărcându-le mai devreme.” Cu o singură mână, mama a strecurat o farfurie în faţa lui. Leziunile articulare îi curbaseră permanent degetele de la mâna stângă. Un serviciu de curăţenie venea o dată pe săptămână să facă treburile casnice grele, dar mamei lui îi plăcea să gătească pentru fiii ei. „Ai grijă, dragă, farfuria aia e fierbinte.”

„Cam şi Bryce au avut grijă de ei.” Ethan a băgat în gură carne, cartofi şi morcovi, în timp ce mama lui pălăvrăgea despre sosirea animalelor. „Nu ai ieşit pe vremea asta, nu-i aşa?”

„Doar pentru un minut.” A aşezat un coş cu biscuiţi la cotul lui. „Ai nevoie de mai mult sos?”

„Nu, mulţumesc.” Ethan a uns cu unt un biscuit. „Cum merge cu împachetatul?”

„Bine.”

„Pun pariu că abia aştepţi să o vezi pe mătuşa Julie.”

Mama a zâmbit. Nu-şi mai văzuse sora din iarna trecută. „Ai dreptate. Sunt încântată, dar sper să rezolvăm cu poneii ăia înainte să plec.”

Uh-oh. Trebuia să o ţină departe de cai până pleca. O săptămână era mai mult decât suficient timp pentru ca ea să se ataşeze.

„Şansele sunt ca Ronnie să le mute înainte de asta.” Ochii ei s-au întunecat. „Probabil că e mai bine aşa.”

Dar nu se simţea Ethan ca un rahat? Mamei lui nu-i plăcea nimic mai mult decât să aibă grijă de un animal în nevoie. Aducea câini răniţi, pisici înfometate şi păsări cu aripi rupte. Hambarul lor servise drept centru de reabilitare a

animalelor sălbatice în cea mai mare parte a copilăriei lui.

„Ar fi frumos pentru ei să aibă o familie cu copii”, a subliniat el.

„Ai dreptate.” Ea a dat din cap, privindu-l cu ochii albaştri răbdători. „Ce s-a mai întâmplat astăzi?”

Ca şi cum nu ar fi ştiut deja despre accident. Secretara şefului, Nancy, ar fi sunat-o pe mama lui pentru a o anunţa că Ethan era bine. Probabil că alte câteva detalii au scăpat în timpul conversaţiei, dar Ethan i-a spus oricum despre salvarea din râu. Obişnuia să fie activă. Acum boala o ţinea în casă şi o încetinea.

Mama lui a amestecat mierea în ceaiul ei. „Am auzit că este profesoară de matematică la liceu.”

„Ştii că nu pot vorbi despre detaliile cazului.” Chiar dacă mama lui ştia probabil la fel de multe – sau mai multe – ca şi el.

Ochii albaştri ai mamei sale sclipeau, o privelişte care îi provoca lui Ethan indigestie. „Am auzit că e drăguţă.”

Drăguţă era puţin spus, dar Ethan i-a aruncat o privire tăioasă. „Mamă, acesta este un caz. Sunt un profesionist.”

„Bineînţeles că eşti.” Ea i-a pus o mână pe antebraţ. „Nu am vrut să sugerez că ai fi altceva. Dar dacă aş fi în locul tău şi un tânăr chipeş ar veni să mă salveze…” Mama lui a suspinat, iar Ethan a ştiut că se gândea la tatăl lui. Tata o salvase pe mama lui doar de o furtună şi de o pană de cauciuc, dar când ea povestea, tata era cavalerul ei alb. „Ei bine, el ar fi eroul meu.”

Ethan i-a acoperit mâna cu palma lui. „Eu doar îmi făceam treaba.”

„Eşti un om bun, Ethan. Tatăl tău ar fi mândru.” Mama lui a pufnit şi s-a ridicat să strângă masa. „Mi-ar plăcea să te văd cu propria ta familie, în loc să fii blocat să ai grijă de mine.

Îmi pare rău că sunt o asemenea povară.”

„Nu prea eşti o povară, mamă.” Iar Ethan abia se putea gândi să aibă o altă familie când el încă avea grijă de aceasta.

Ea a zâmbit şi i-a mângâiat mâna. Un motan gri şi neîngrijit a intrat în bucătărie şi s-a încolăcit în jurul picioarelor ei. „Vrei nişte friptură de vită, Sweetums?” S-a aplecat să scarpine după urechea ruptă a ultimei sale salvări.

„Sweetums este un nume ridicol pentru această pisică. Ar trebui să-i spui Scarface sau Reaper.” Ethan auzea felina toarce din cealaltă parte a camerei. Şi-a golit paharul cu lapte şi a traversat podeaua de gresie. Sweetums şi-a ridicat spatele şi a şuierat. Ethan a lăsat felina la o parte. Poate că Sweetums era bătrân şi îi lipsea un ochi, dar ghearele lui erau ascuţite ca ale lui Wolverine. Un fapt pe care lui Sweetums îi plăcea să i-l amintească lui Ethan din când în când. Se pare că Sweetums nu primise niciodată înştiinţarea că toate animalele îl plac pe Ethan. Bătrâna pisică avea încredere în Lorraine şi în nimeni altcineva.

„Prostii. E foarte afectuos.” Mama lui a tocat nişte carne şi sos pe o farfurie şi a aşezat-o la picioarele ei. A mângâiat capul pisicii bătrâne. „E un băiat cuminte.”

Nu.

Încă torcând şi ignorându-l pe Ethan, Sweetums îşi atacă mâncarea ca o pisică care nu ştie când vine următoarea masă, ceea ce fusese exact până vara trecută. Zgomotul lui gutural se stingea ca şi cum transmisia lui ar fi pierdut o treaptă.

Ethan şi-a aruncat uniforma udă în maşina de spălat. Pantofii lui nu mai puteau fi salvaţi. S-a îndreptat spre dormitorul principal de la etajul al doilea. Artrita mamei lui făcea ca urcatul scărilor să fie dureros. Ethan transformase camera de la parter într-un dormitor şi o baie accesibilă

persoanelor cu handicap, cu bare de susţinere şi orice alt echipament de siguranţă disponibil.

Etajele separate le ofereau intimitatea pe care o apreciau amândoi. Bărbaţii de treizeci de ani nu ar fi trebuit să locuiască cu mamele lor, dar cu taxele de şcolarizare ale gemenilor pe lângă întreţinerea fermei, Ethan nu se muta prea curând. Mama lui suferise atât de mult, încât ar fi fost al naibii să piardă casa pe care o iubea pe deasupra.

Muşchii i s-au relaxat în timp ce păşea sub jetul fierbinte, gândurile sale îndreptându-se spre femeia intrigantă pe care o salvase mai devreme. Abby Foster era acasă? Îşi încălzise pielea cu un duş fierbinte? Şi cum naiba ajunsese în pârâu în această după-amiază? Imaginile cu frumoasa blondă pierzând lupta cu apa îngheţată i-au trimis friptura în stomac şi i-au eliminat toate gândurile de „vai de mine”.

Părăsi duşul şi se îmbrăcă în treninguri groase, apoi se întinse pe pat şi îşi luă tableta electronică de pe noptieră. Mâine, la secţie, avea să primească rapoartele oficiale despre Abby Foster, dar toată lumea era pe internet. Sau cel puţin aşa crezuse el.

Foster era un nume comun. A găsit câteva rezultate în această zonă geografică: numele ei a fost menţionat într-un ziar local atunci când echipa de atletism a liceului pe care a ajutat-o să o antreneze a câştigat o competiţie importantă. Au apărut câteva fotografii şcolare cu Abby şi Brooke flancând copiii. Nu au existat alte fotografii sau menţiuni. Nu a putut găsi niciun cont de social media care *să se potrivească cu* Abby Foster – corecţie – Abigail Foster pe care o căuta. Frustrat de rezultatele slabe, Ethan şi-a închis dispozitivul.

Cum ar putea un tânăr de treizeci de ani să evite internetul în asemenea măsură?

Oboseala îi pătrundea prin muşchi. În ciuda epuizării,

somnul a fost agitat, tulburat de viziunile unei femei frumoase care se scufunda sub suprafaţa apei.

De data aceasta, Ethan nu a ajuns la ea la timp. Ochii ei căprui îl implorau să o salveze în timp ce gheaţa se cristaliza pe faţa ei.

Ethan a bătut cu ciocanul în gheaţa din ce în ce mai groasă, dar ea s-a scufundat mai adânc până când a dispărut complet.

Capitolul 4

Suportul de hârtie din cristal s-a spart de perete, dar Ryland nu a avut nicio satisfacţie de pe urma distrugerii lui. Era doar încă un obiect frumos dobândit, apoi distrus de mâna lui.

La naiba. Ce avea de gând să facă?

Îşi roti scaunul pentru a se uita la fereastra de la podea la tavan a apartamentului de birouri de la mansardă. Cerul înnorat al nopţii se profila peste o întindere de ocean cu vârfuri albe. Mai jos, luminile luminau faleza Atlantic City bătută de vânt. Iarna, atât plaja, cât şi promenada erau pustii, frumuseţea crudă a ţărmului New Jersey nefiind marcată de turişti. Ryland avea sentimente contradictorii cu privire la iarna în Atlantic City. Pe de o parte, turiştii de vară aduceau venituri cazinoului său. Pe de altă parte, ei umpleau plajele şi îi distrugeau priveliştea.

Ca de obicei, banii au câştigat dezbaterea. Aici nu era Vegas, cu strălucirea unei prostituate de mare preţ. Atlantic City trebuia să petreacă mult mai mult timp pe spinarea ei

pentru a-şi plăti facturile. Jersey Shore trăia şi respira pentru vară. Împachetarea unui an de afaceri în trei luni scurte necesita muncă. Spre deosebire de afacerile mai mici, cazinourile aveau trafic în afara sezonului, dar locul prindea viaţă din iunie până în august.

Întorcându-şi scaunul din faţa peisajului marin întunecat şi turbulent, a citit din nou alerta de pe ecranul computerului său: UN PROFESOR DE LICEU DIN PENNSILVANIA SUPRAVIEŢUIEŞTE CU GREU PLONJĂRII ÎN RÂUL ÎNGHEŢAT. Pentru a doua oară în acea seară, un strop de furie îi străbătu intestinele cu o viteză care rivaliza cu cea a oceanului.

Mâna lui a căutat un alt obiect greu pe care să-l spargă, dar a rezistat, găsindu-şi ultimul fir de autocontrol.

O urmărea pe Abigail Foster de la distanţă, dar această nouă evoluţie nu putea fi ignorată. Trebuia să ia o decizie. Sincer să fie, lăsase situaţia cu ea să dureze mult prea mult. Ar fi trebuit să aibă grijă de ea acum trei ani. Dar nu reuşise şi, ca urmare, viaţa lui era plină de lucruri nerezolvate.

Era timpul să meargă până la capăt, oricât de dureros ar fi pentru toţi cei implicaţi.

Decizia sa l-a uşurat şi l-a neliniştit în acelaşi timp, dar tot ce a câştigat a avut un preţ.

S-a întors de la laptopul de pe birou şi a apăsat butonul de interfon al telefonului său. „Kenneth, trebuie să te văd.”

Asistentul lui Ryland a deschis uşa care separa birourile lor.

„Da, domnule Valentine.” Înalt, subţire şi îmbrăcat impecabil într-un costum cu croială europeană, Kenneth semăna mai mult cu un avocat urban homosexual decât cu un criminal.

De fapt, Ryland habar nu avea dacă tipul de treizeci şi ceva de ani era heterosexual sau homosexual, dar bănuia că

asistentul său se deda mai mult la violenţă decât la sex şi că s-ar putea să nu fie atât de pretenţios când vine vorba de sexul partenerilor săi.

„A avut loc o evoluţie.” A arătat spre laptop.

Kenneth a traversat covorul de pluş. S-a aplecat şi a scanat în tăcere articolul.

„Vreau să repari asta”, a spus Ryland. A vrut să fie autoritar, dar în loc de asta, vocea lui a răsunat cu o rugăminte plină de nevoie care i-a zgâriat mân-
dria.

Kenneth şi-a ridicat privirea. Nimic nu pâlpâia în ochii lui gri palid. Absolut nimic. Ca adolescent în Sarajevo, în timpul războiului din Bosnia, fusese martor la atrocităţi care scurtcircuitaseră partea empatică a creierului său. O parte din sufletul lui Kenneth fusese retezată la fel de clar precum foarfecele de tuns tăia vârfurile degetelor. Unele lucruri, odată văzute, nu mai puteau fi uitate.

„Da, domnule.” Kenneth s-a îndreptat. „Consider-o rezolvată.”

„Ar fi trebuit să te las pe tine să te ocupi de asta acum trei ani.”

„Sunt de acord.” Kenneth tăia rahaturile la fel de uşor ca unul dintre cuţitele ascunse sub costumul său personalizat. Unul dintre cele mai bune atribute ale sale era abilitatea de a fi credincios fără să se smiorcăie. În opinia lui Ryland, un plângăcios nu putea fi niciodată de încredere. După douăzeci de ani în serviciul lui Ryland, asistentul său era singura persoană care ştia totul. „Mai este şi altceva?”

„Nu”, a spus Ryland. Voia 100% din concentrarea lui Kenneth pe această sarcină. Abigail Foster era un factor pe care îl neglijase mult timp. Dar asta nu mai putea continua. Cu trei ani în urmă fusese scutit. Acum se desfăşurau

evenimente care îi cereau să-şi cureţe trecutul, iar ea era parte din mizerie. De ce lăsase să treacă atâta timp? „Doar tu de data asta. Nu pot avea încredere în nimeni altcineva cu asta.”

Capul lui Kenneth se înclină într-un mic semn de recunoaştere. Un alt bărbat s-ar fi umflat în pene la un astfel de compliment, dar nu el. Era un om al gândirii atente şi, odată ce îşi luase în considerare opţiunile şi alegea una, al acţiunii definitive.

„Ţine-mă la curent cu progresele tale.” Problema lui Ryland dispărea întrun mod metodic şi ordonat, ca şi cum asistentul său ar fi urmat o reţetă precisă sau o ecuaţie chimică.

Spre deosebire de restul angajaţilor lui Ryland, încrederea lui Kenneth era absolută. Ryland îi oferise tânărului pierdut şi distrus o slujbă ca o favoare pentru un prieten mort. Îi dăduse lui Kenneth un scop şi, făcând asta, îi dăduse o nouă viaţă. Asistentul său îl răsplătise cu o loialitate aproape medievală şi, asemenea unui cavaler antic, nu avea nicio problemă în a secera duşmanii lui Ryland ca pe nişte tulpini de grâu. Se ocupa de cele mai delicate sarcini cu o desăvârşire şi o discreţie admirabile. Ryland trebuia să recunoască că abilităţile pe care Kenneth le învăţase în Bosnia îi fuseseră de folos în mai multe ocazii.

„Voi pleca atunci.” Kenneth s-a retras din cameră. Într-un fel, Ryland era mai apropiat de asistentul său decât de propria sa familie. Îi plăcea să-şi ţină viaţa personală şi de afaceri separate. Doar Kenneth ştia toate datele despre ambele.

Telefonul lui Ryland a bâzâit. S-a uitat la ecran. Marlene. A ignorat apelul soţiei sale. Ar fi fost supărată, dar avea nevoie de câteva minute să se liniştească înainte să

vorbească cu ea. Deciziile pe care le lua în seara asta aveau să schimbe vieţile tuturor celor pe care îi iubea. S-a uitat la ceas. În seara asta era cea de-a cincea aniversare a nepotului lor cel mare. Ar fi întârziat câteva minute, dar nimic altceva decât moartea nu l-ar fi determinat pe Ryland să lipsească.

Marlene ştia că el a înşelat-o? Probabil că ştia. Era o femeie inteligentă.

Ryland s-a întins după ceaşca de porţelan de la cotul său. Îşi sorbi cafeaua, acum rece, şi îşi întoarse scaunul spre privelişte. Marea învolburată se întindea neagră până la orizont, parcă fără sfârşit. În calitate de CEO, preşedinte şi acţionar majoritar al Valentine Entertainment Group, controla cazinoul care ocupa clădirea de cincizeci de etaje de sub el, pe lângă mai multe hoteluri şi câteva turnuri rezidenţiale. Anul trecut cumpărase un teren de golf. Într-o zi, fiii lui aveau să preia conducerea. Până atunci, mai erau şi alte detalii care trebuiau tăiate sau legate. Îşi construise afacerea cu decenii de zgârieturi şi gheare, luptându-se pentru a ajunge în vârful grămezii de câini. A făcut munca murdară pentru ca fiii lui să nu fie nevoiţi s-o facă. Când va veni momentul, Ryland va lăsa moştenire o afacere legală. Moştenirea lui nu ar veni cu obligaţii. Copiii lui nu vor fi împovăraţi cu consecinţele deciziilor pe care Ryland le luase cu decenii în urmă.

Şi nici soţia lui.

Ryland[5] nu fusese întotdeauna un soţ bun.[5] Ca şi în afaceri, luase ce voia fără să ţină cont de repercusiuni. Succesul construia ego-ul. Odată ce capul unui bărbat se umfla, el credea că are dreptul la orice.

Oare mândria va fi prăbuşirea lui?

Timp de 35 de ani, Marlene a fost o soţie şi o mamă excelentă. Se căsătorise cu el înainte ca succesul lui să fie

realizat. Nu merita să i se arunce în faţă Abby Foster. De fapt, cât timp trecuse de când îi cumpărase lui Marlene un cadou? Dacă nu-şi putea aminti, înseamnă că trecuse prea mult timp. Se va opri la bijutier în drum spre casă. I se părea că mama copiilor săi trebuia să fie răsplătită la sărbătorirea zilei de naştere a nepotului, deşi nici o brăţară nu putea compensa încălcarea jurământului lor marital. Nu-şi putea repara greşelile din trecut.

Deschizându-şi telefonul, a răspuns la apelul soţiei sale, încrezător că Kenneth va rezolva situaţia cu Abby Foster.

Ryland făcuse unele greşeli în cei şaizeci şi cinci de ani ai săi. Din nefericire, multe dintre fărădelegile sale erau de natură permanentă şi nu puteau fi anulate.

Dar aceasta era o problemă pe care o putea rezolva, deşi soluţia îl putea costa totul.

Capitolul 5

Lumina soarelui scânteia pe zăpada proaspătă. Pe trotuarul de ciment din faţa spitalului, Abby s-a încruntat la strălucire. Şi-a închis geaca împotriva frigului de la mijlocul dimineţii.

„Eşti în regulă?” Brooke s-a oprit lângă maşina ei, parcată la bordură în zona de preluare. „Trebuie să te duc înapoi înăuntru?”

„Nu.” Abby şi-a ridicat capul şi a inspirat. Aerul rece de iarnă i-a umplut plămânii. „Sunt bine. Vreau doar să merg acasă.”

„Bine.”

S-au instalat în maşină. Brooke a ieşit încet din parcare şi s-a îndreptat spre oraş. Traficul timpuriu într-o sâmbătă de după furtună era redus. Drumul fusese arat, dar o peliculă subţire de alb încă prăfuise suprafaţa. Pete de gheaţă neagră se ascundeau dedesubt. Zonele lucioase şi bătăile difuze din capul lui Abby îi aminteau să conducă cu atenţie pe vreme rea.

Brooke a cotit pe strada Main Street. Coloniale impunătoare şi case victoriene pe loturi mari erau aliniate pe drum, unele transformate în birouri, apartamente sau magazine. Zăpada proaspătă, curăţată după furtuna de noaptea trecută, mărginea drumul. Locuinţele se micşorau pe măsură ce se îndepărtau de cartierul de afaceri. În momentul în care au ajuns la cartierul lui Abby, casele obosite se înghesuiau pe terenuri minuscule. Cu unele dintre cele mai ieftine case din oraş, cartierul era un amestec de cetăţeni în vârstă care locuiseră acolo dintotdeauna şi tineri proprietari dispuşi să renoveze, precum Abby.

„L-am lăsat pe Zeus mai devreme.” Brooke ţinuse câinele lui Abby peste noapte.

Au oprit în faţa casei înguste a lui Abby.

„Mulţumesc.” Abby se simţi uşurată. Sistemele de securitate puteau fi sparte, nu că şi-ar fi permis unul, dar niciun criminal nu putea păcăli simţurile câinelui ei. Atâta timp cât Zeus era acolo, ştia că casa era în siguranţă. Nu era nimeni în dulap. Gata de *Stai!*

Nu exista nicio asemănare între accidentul de ieri şi ceea ce i s-a întâmplat cu trei ani în urmă. Îşi amintea fiecare secundă din *acel* coşmar. Dacă ar putea scăpa de acele amintiri în locul celor de ieri.

„Mulţumesc că ai dat cu lopata.” Mintea lui Abby încă se întrecea cu timpul pierdut în timp ce urca cu greu pe aleea

curăţată.

„Nu am fost eu”, a spus Brooke. „Zăpada dispăruse când am ajuns aici în dimineaţa asta.”

Abby se uită la casa de alături a familiei Tanner. Derek, în vârstă de 12 ani, trebuie să fi dat la lopată ambele proprietăţi în această dimineaţă. Astăzi era sâmbătă. Ar fi fost liber de la şcoală. Un sedan ruginit a intrat pe alee. Mama lui Derek, Krista, a coborât. Purta o jachetă subţire descheiată peste o uniformă neagră de chelneriţă din poliester. Trebuie să fi lucrat în tura de mic dejun.

Abby a făcut cu mâna. „Mulţumeşte-i lui Derek că mi-a dat cu lopata pe jos, bine?”

„Sigur.” Krista a zâmbit printr-o faţă epuizată, s-a întors şi a intrat într-o casă care părea la fel de obosită ca şi proprietarul ei. Sau Krista era mahmură? Camioneta noului iubit nu era la bordură. De dragul lui Derek, Abby spera ca tipul să fi mers mai departe. Krista avea gusturi proaste în materie de bărbaţi şi se apuca invariabil de băut ori de câte ori agăţa un nou ratat. De obicei, aventurile ei nu durau mult, dar Derek petrecea mult timp acasă la Abby. Îngrijorarea se agita în stomacul încă neliniştit al lui Abby, dar nu putea face nimic în privinţa situaţiei. Derek era deştept pe stradă. Se descurcase cu mult înainte ca Abby să se mute aici.

Brooke a rămas aproape în timp ce Abby îşi băga cheia în încuietoare. Mirosul familiar de câine umed i-a întâmpinat nările când a păşit pragul. Mastiff-ul a întâmpinat-o cu un scâncet ascuţit şi s-a frecat de picioarele ei ca o pisică uriaşă. Genunchii lui Abby au cedat şi ea s-a agăţat de măsuţa de pe hol ca să se stabilizeze. „Bună, Zeus.”

„I-a fost dor de tine”, a râs Brooke.

Abby nu trebuia să se aplece pentru a-i scărpina capul pătrat şi masiv, dar astăzi, a îngenuncheat şi i-a înfăşurat

ambele braţe în jurul gâtului. Îngropându- şi faţa în blana lui, a suspinat. Abby nu avea încredere în multe lucruri, dar Zeus era pe lista scurtă. „Şi mie mi-a fost dor de tine. Ce zici de o prăjitură?”

I-a dat drumul, s-a îndreptat şi a mers spre bucătăria din spatele casei. Zeus păşea lângă ea. Abby a căutat în borcanul cu fursecuri un biscuit pentru câini foarte mare, pe care Zeus l-a luat cu grijă din mâna ei.

Brooke a înclinat jaluzelele. Lumina soarelui a inundat camera mică. „Mi s-a spus că nu sunt cel mai bun bucătar, dar pot să-ţi fac nişte pâine prăjită?”

„Nu, mulţumesc.” Abby se lăsă pe un scaun. Micile dureri din corpul ei îi transmiteau avertismente slabe despre apariţia unor vânătăi. Capul încă îi bătea. „Nu mi-e foame. Mi-ar plăcea o cafea, totuşi.”

„Asta pot să fac.” Brooke s-a întins după cafetieră.

Zeus s-a dus la castronul său. S-a uitat înapoi la ele şi a înclinat capul cu speranţă.

„Ţi-am dat micul dejun mai devreme, amice.” Brooke i-a umplut bolul din otel inoxidabil de mărimea unei chiuvete cu apă şi l-a aşezat în fata lui. Zeus a băut fără încetare. Cu un sforăit neglijent, şi-a şters gura de piciorul lui Abby şi s-a întins pe covor lângă picioarele ei cu un mormăit, un oftat şi un *zgomot* de oase dense lovindu-se de lemnul tare. Şi-a aşezat bărbia lată pe piciorul ei şi a închis ochii. Capul lui era la fel de mare ca un curcan de Ziua Recunoştinţei. Greutatea lui ar fi amorţit piciorul lui Abby în cincisprezece minute, dar atingerea câinelui i se părea reconfortantă. Pentru tovărăşia lui fără complicaţii, se putea împăca cu lipsa fluxului de sânge la degetele de la picioare.

Brooke a apăsat pe întrerupătorul filtrului de cafea. Întorcându-se, a fixat- o pe Abby cu o privire dură. „Acum,

vrei să-mi spui ce a spus doctorul în dimineaţa asta?”

„Lacuna din memoria mea este probabil un simptom al contuziei. Tomografia şi analizele de sânge au ieşit toate normale.” Frica şi neputinţa sau răspândit reci prin burta lui Abby. Lacrimile îi ardeau colţurile ochilor. Lipsa ei de control emoţional şi împărtăşirea impulsivă erau aproape la fel de tulburătoare ca pierderea memoriei. „Nu înţeleg. Ce am făcut toată după- amiaza?”

„Ethan îşi va da seama.” Brooke a luat căni din dulap.

„Sper că da.” Neurologul mai spusese că era posibil să-şi amintească totul cu odihnă şi timp. Sau nu.

Aparatul de cafea a bipăit, iar Brooke a turnat. A turnat un pachet de îndulcitor în fiecare cană, le-a amestecat rapid şi le-a dus la masă. A aşezat una în faţa lui Abby. „O să fie bine.”

Abby îşi sorbea cafeaua, sperând că infuzia fierbinte va spăla ceaţa de neajutorare de care nu se putea debarasa.

Zeus şi-a ridicat capul. A sărit în picioare şi a tropăit afară din cameră cu un hohot adânc. Ori era cineva la uşă, ori pisica din capătul străzii îl tachina din nou la fereastră.

Panica îi urcă în gât lui Abby. „Poliţistul a spus că va fi aici în această dimineaţă. Continuă să pună întrebări la care nu pot răspunde.”

„Va fi bine”, a liniştit-o Brooke. „Doar fii sinceră. Politia este acolo să ajute.”

„De unde ştiu că pot avea încredere în ei?”

„De ce nu ai face-o?” Brooke i-a aruncat o privire ciudată. Ea a deschis frigiderul şi a scuturat un litru de lapte.

Abby s-a uitat pe geamul din spate. Urmele labei uriaşe a lui Zeus ştergeau deja stratul curat de zăpadă. Curtea era mică, casa veche, iar cartierul nu era cel mai bun, dar locul era al ei. Îl cumpărase ieftin şi îl renovase cu sudoarea ei. Nu

existau amintiri neplăcute aici. Nu încă.

Se mutase în Westbury pentru un nou început. Fără îndoială, era doar paranoică. Accidentul de ieri a fost doar atât. Un accident. De ce trebuia să facă lucrurile complicate?

„Ce s-a întâmplat?” Vocea lui Brooke a devenit serioasă. „Vorbeşte cu mine, Abby.”

Dar Abby nu putea împărtăşi povestea ei de groază. Să vorbească despre asta îi provoca de fiecare dată un atac de panică. În plus, existau şi alte aspecte despre ea pe care nimeni din noua ei viată nu le ştia şi voia să rămână aşa. Noul ei început depindea de o bilă albă. Îşi curătase cicatricile din viată cu aceeaşi cruzime cu care îşi curătase podelele de lemn şi mulurile. Fiecare centimetru fusese curăţat până la miez şi refinisat până când abia semăna cu starea iniţială. Dar minciuna faţă de Brooke i-a provocat un nod în spatele plexului solar. „Ai dreptate. Contuzia trebuie să-mi afecteze starea de spirit. Neurologul a spus că ar putea face asta.”

Brooke a zâmbit, dar ochii ei nu erau convinşi. Cincisprezece ani de predat matematică la liceu îi perfecţionaseră lui Brooke detectorul de minciuni. „Îl cunosc pe Ethan de ani de zile. Poţi avea încredere în el.”

„Nu ştiu.” Experienţa lui Abby cu poliţia nu a fost la fel de roz. Nervii grăbiţi o făceau să se ridice în picioare. Zeus a ridicat capul şi a privit-o păşind prin bucătărie. Solicitarea privind alcoolemia o făcea suspicioasă.

„Dragă, sunt sigură că nu ai făcut nimic rău, dar nu-ţi aminteşti ce s-a întâmplat. Poliţia trebuie să îşi acopere baza. Ei nu te cunosc aşa cum te cunosc eu.”

„De unde ştii?” Abby s-a învârtit, mişcarea bruscă zguduindu-i capul. Durerea i-a străfulgerat tâmplele. „Nici măcar nu pot spune asta cu siguranţă. Nu ştiu ce am făcut.”

„Eu te cunosc.”

Vinovăţia a crescut în Abby. Brooke doar credea că o cunoaşte.

A traversat bucătăria şi a luat-o pe Abby de umeri. „Nu ai putea face niciodată ceva ilegal. Nu mergi niciodată cu viteză. Numeri până la trei la semnele de stop. Îţi aminteşti când vânzătoarea de la mall ţi-a dat cinci dolari în plus în rest? M-ai făcut să conduc tot drumul înapoi ca să nu aibă probleme. Eşti probabil cea mai respectuoasă persoană a statului Pennsylvania.”

„Mi-e frică.” Afirmaţia i-a scăpat înainte ca Abby să o poată opri.

„Ştiu”, a spus Brooke.

Zeus a lătrat din nou. Abby s-a dus în faţa casei. A separat mini jaluzelele cu un deget arătător. O maşină de poliţie s-a oprit la bordură şi a parcat.

***

Ethan şi-a parcat maşina în faţa casei înguste a lui Abby Foster. În mod evident, locuinţa ei fusese amenajată cu grijă. Scândurile de lemn erau vopsite într-un alb strălucitor, curat. Soarele strălucitor se reflecta pe obloanele maro lucioase şi pe ferestrele strălucitoare. Soarele aspru al iernii îi scotea în evidenţă casa bine întreţinută, dar accentua starea tristă a casei de alături. Arbuştii crescuţi în exces şi vopseaua scorojită dădeau casei un aspect părăsit.

Un vânt vioi i-a tăiat pantalonii de uniformă când a coborât din maşină. A recunoscut SUV-ul mic al lui Brooke Davenport parcat pe aleea din faţa garajului îngust. Ethan a urcat treptele din faţă. În interiorul casei, un corp mare se

mişca de la fereastra din faţă la uşă şi înapoi.

Ce naiba era asta?

O bufnitură adâncă se auzi de cealaltă parte a uşii de la intrare. Aceasta se deschise în timp ce Ethan bătea zăpada din cizme pe stâlpul verandei.

„Ofiţer Hale.” Abby a făcut un gest spre interiorul casei sale. „Intră.”

În pantaloni subţiri de yoga, un pulover supradimensionat şi şosete groase, Abby ar fi putut trece drept o adolescentă. Părul ei blond era strâns într-o coadă de cal, lăsând ochii mari căprui să îi domine trăsăturile fine. Tristeţea adunată în adâncul lor îl făcea pe Ethan să vrea să repare totul.

Un scâncet i-a deviat atenţia către animalul uriaş de lângă ea. Ethan nu făcu un pas înapoi, dar era tentat. Cu mâna liberă, Abby ţinea zgarda unui câine gigantic, dar gestul era simbolic. Nu avea cum să ţină animalul acela înapoi dacă voia o bucată din Ethan. Nu era cu mult mai mic decât poneiul roan din hambarul lui. Dar poneiul nu avea canini suficient de mari pentru a smulge un membru. Câinele era la fel de înalt ca un Great Dane şi avea semne asemănătoare, dar în loc de corpul slab de Dane, câinele lui Abby era masiv. Corpul său lat, puternic musculos, era acoperit cu blană scurtă, de culoare căprioară. Un cap pătrat se termina cu un bot negru. Pliuri mari de piele atârnau liber de maxilarul său puternic.

„Este un urs sau un leu?” Ethan a căutat semne de agresivitate, dar nu a văzut niciunul.

„Niciunul. Acesta este Zeus. Ţi-e frică de câini?”

Mândria masculină a lui Ethan a dat înapoi la această aluzie. „Nu”, a spus el mai tare decât îşi propusese.

Abby a eliberat câinele. Zeus a adulmecat pantofii lui Ethan şi şi-a mişcat coada subţire. „Este un mastiff. Şocul

este reacţia tipică la prima întâlnire cu el şi, uneori, la a doua.”

Ochii ei erau mai limpezi decât în seara precedentă. Vânătaia şi bandajul de pe frunte îi subliniau paloarea. Întunericul sublinia oboseala din ochii ei. Dorinţa lui de a o proteja şi de a avea grijă de ea îl tulbura. Erau prea mulţi factori necunoscuţi în jurul lui Abby pentru ca Ethan să se gândească la o relaţie personală. Moartea tatălui său pusese capăt carierei lui Ethan la NYPD. Nu-şi putea permite să-şi pericliteze slujba din Westbury. Prea mulţi oameni depindeau de el. Nu că şeful O'Connell l-ar fi concediat pentru că se implicase personal cu subiectul unei anchete. Logodnica şefului fusese cândva un caz. Dar nu asta era problema. Ethan avea destui oameni sub supravegherea sa.

A întins mâna către câine.

„E prietenos.” Abby a zâmbit, catapultând-o de la frumoasă la superbă. Avea genul de zâmbet cald lângă care un bărbat s-ar putea trezi pentru câteva decenii.

„Lucru bun.” A mângâiat capul lat. Un şir de salivă s-a scurs din buzele atârnate ale botului negru al lui Zeus şi a aterizat pe pantoful lui Ethan.

„Îmi pare rău pentru asta, ofiţer Hale.”

„Ethan, te rog.” Ethan, te rog. Da. Aşa îşi menţinea statutul profesional. În realitate, totuşi, el crescuse în Westbury. Majoritatea orăşenilor îi spuneau pe numele mic. „Nu-i nimic. Am crescut la o fermă. Sunt obişnuit cu animalele.”

Uşa de la intrare se deschidea direct în sufragerie. Îşi şterse picioarele de preşul de la uşă înainte de a păşi pe podeaua strălucitoare din lemn de esenţă tare. Pereţii erau vopsiţi într-un galben blând, cu ornamente albe strălucitoare. O canapea şi un scaun uzate dădeau spre şemineu şi un

televizor mic cu ecran plat. Scările lipite de peretele camerei de zi duceau la etaj. „Şi mă bucur să văd că ai un câine mare.”

„Zeus este mai bun decât orice alarmă. Nu există niciun sistem de securitate în lume care să-mi spună dacă cineva stă pe trotuar şi se gândeşte să- mi spargă casa.”

„Un sistem de alarmă tot nu ar strica. Securitatea se bazează pe straturi.” Ethan a urmat-o prin sufragerie, uitându-se la câteva tablouri de pe o măsuţă în timp ce trecea. Abby cu Brooke şi echipa de atletism la o mare sărbătoare. Câteva fotografii ale lui Abby la diferite vârste cu o femeie blondă care trebuia să fie mama ei. Părea să fie cu o generaţie mai în vârstă, cu aceleaşi trăsături delicate, dar cu o margine dură la nivelul gurii care spunea că viaţa ei fusese o dezamăgire. „Câinii pot fi otrăviţi sau împuşcaţi.”

Faţa lui Abby păli, iar el îşi regretă ultimul comentariu.

„Nu că se întâmplă des”, a spus el. „Câinii sunt un bun factor de descurajare pentru infractorul obişnuit.”

Casa era construită în stil „shotgun”. Camerele erau suprapuse una în spatele celeilalte, cu doar o arcadă între ele. Al doilea etaj ar fi fost puţin mai mare, deoarece se întindea peste garaj. L-a condus într-o mică bucătărie pătrată. O masă pentru două persoane era aşezată sub fereastră. O cană goală stătea pe un şervet galben. Perdelele galbene încadrau o vedere spre o curte împrejmuită cu sârmă.

„Bună dimineaţa, Ethan.” Brooke stătea la chiuvetă şi spăla o cană. A puso cu capul în jos pe un suport de scurgere şi s-a întors spre Abby. „Mă duc să dau o fugă până la magazinul alimentar. Ai rămas fără pâine, iar laptele e puţin. Mai ai nevoie de ceva?”

Abby a scuturat din cap. „Nu trebuie să te deranjezi.”

„Nu e nici o problemă.” Brooke şi-a luat poşeta de pe tejghea. „Nu ai maşină, îţi aminteşti? Şi oricum aveam de gând să mă întorc şi să te verific mai târziu. Nu crezi că aş renunţa pur şi simplu şi te-aş lăsa singură cu o comoţie cerebrală?”

„Mulţumesc, dar…” a protestat Abby.

„Fără dar.” Brooke şi-a scos cheile din geantă. „Sună-mă pe mobil dacă ai nevoie de ceva.”

„În regulă. Mulţumesc.”

„Pentru asta sunt prietenii.” Ochii lui Brooke au fugit înainte şi înapoi între Abby şi poliţist. „Pa, Ethan.”

Ethan a aşteptat sunetul lui Brooke închizând uşa din faţă în urma ei.

Uh-oh. Erau singuri.

Abby stătea în mijlocul podelei bucătăriei sale şi îşi studia şosetele groase. Ethan îi verificase dosarul de poliţie în această dimineaţă. Înainte de a se muta în Pennsylvania cu puţin peste doi ani în urmă, Abby locuise şi predase la liceu într-o suburbie de clasă medie din sudul New Jersey. Nu primise niciodată nici măcar o amendă de parcare. Avea treizeci de ani, dar arăta la fel de pierdută şi vulnerabilă ca un copil.

Ochii ei s-au ridicat spre ai lui. Ai ei erau plini de nesiguranţă. „Vrei nişte cafea?”

„Sigur.” Ethan şi-a dat jos haina şi a agăţat-o pe spătarul unui scaun. Şi-a îndesat căciula tricotată în mânecă.

„Se pare că nu mă pot încălzi.” A scos o cană din dulapul suspendat.

„Nici eu.”

Câinele s-a aşezat la picioarele lui Abby, dar atenţia lui era pe Ethan.

„Nu am mai văzut niciodată un câine atât de mare.”

„Nu am ştiut cât de mare va fi când l-am adoptat de la adăpost. Femeia care lucra acolo a fost un pic înşelătoare cu estimarea vârstei şi mărimii lui Zeus.” Abby a turnat cafea.

Un zâmbet ironic i-a înmuiat faţa. Privirile lor s-au întâlnit, ochii ei căprui încălzindu-se. Căldura care se aprinsese în corpul lui Ethan era semnificativ mai mare. Ea a clipit surprinsă. Da. Uau. Era mult prea devreme pentru o astfel de reacţie şi, date fiind circumstanţele vizitei lui, nepotrivită. Despre ce vorbeau? Despre câine. Asta era. Slavă Domnului pentru câine.

Ethan şi-a dres glasul. „Pare un câine de pază grozav.”

„E un copil mare.”

Dar câinele îl supraveghea cu atenţie pe Ethan. Bănuia că, dacă acesta făcea o mişcare spre Abby, *puiul* ei îşi va schimba atitudinea.

Plăcuţele de identificare scârţâiau. Zeus şi-a ridicat capul greu şi s-a holbat la uşa din spate. Coada lui a bătut uşor pe podea. Ethan i-a urmărit privirea. Un băiat slăbănog a intrat tropăind în bucătărie, cu ochii strălucitori şi obrajii roşii de frig. Cu părul şaten zburlit şi ochii prudenţi, puştiul s-a oprit brusc când l-a văzut pe Ethan. O mască impasibilă i-a alunecat peste fericire. Nu purta căciulă şi era îmbrăcat cu o jachetă uzată care nu era nici pe departe suficient de călduroasă pentru mijlocul iernii. Şoseta i se vedea printr-o gaură în vârful adidasului.

Abby s-a ridicat în picioare. „Derek, acesta este ofiţerul Hale.”

Puştiul se dădu înapoi şi scormoni în sus, ştergându-şi expresia la fel de curat ca un morman de zăpadă netulburat. Dar nu-şi putea controla neîncrederea înnăscută din ochii lui. Se temea de străini sau de poliţişti?

Ethan s-a ridicat în picioare şi i-a întins mâna. „Mă bucur

să te cunosc, Derek.”

Băiatul, care părea să aibă în jur de zece ani, s-a holbat la mâna lui Ethan, dar nu a făcut nicio mişcare pentru a accepta strângerea. Zeus şi -a împins corpul între ei şi a rupt tensiunea ciudată.

„Derek locuieşte alături.” Zâmbetul lui Abby nu i-a atins ochii. „El este plimbăreţul meu de câini. El şi Zeus sunt prieteni.”

„În ce clasă eşti, Derek?” Ethan şi-a băgat mâna stângă agăţată în buzunarul jachetei.

„A opta”, mormăi Derek în timp ce se îndepărta.

„Ai nevoie de ceva?” a întrebat Abby.

„Nimic important.” Derek a mişcat un deget înroşit de frig spre uşa din spate. „Ne vedem mai târziu.”

„Bine”, a spus Abby cu o voce prea strălucitoare.

Dând rapid din cap, puştiul a fugit spre ieşire. Tălpile ude ale adidaşilor au scârţâit pe lemnul de esenţă tare, iar uşa din spate s-a trântit.

Puştiul era mic pentru un elev de clasa a opta, se gândi Ethan. „Cred că nu este un fan al poliţiştilor.”

„Nu te supăra. E timid. S-a încălzit la Zeus cu mult înainte să vorbească cu mine.”

Dar uşurinţa forţată din vocea lui Abby l-a pus pe Ethan în gardă. Ceva nu era în regulă cu tânăra ei vecină. Ochii ei s-au închis ca nişte obloane de furtună emoţională. Căldura pe care o simţise când discutaseră mai devreme despre câinele ei s-a risipit.

Ea ascundea ceva. Băiatul avea probleme despre care Abby nu voia ca Ethan să ştie. De ce nu?

Abby a turnat două căni de cafea. „Smântână sau zahăr?”

„Neagră e bună. Mulţumesc.”

A pus două ceşti pe masă şi s-a aşezat vizavi de el.

„Presupun că eşti aici pentru a discuta despre accident?”

Şi puştiul a fost scos oficial din discuţie. „Da. Ti-ai amintit ceva?”

„Nu.”

„Am vorbit cu directorul tău şi cu câţiva colegi de-ai tăi în această dimineaţă. Toţi au confirmat că ai plecat imediat după şcoală, dar nimeni nu şi-a amintit nimic util.” Toată lumea fusese îngrijorată de Abby. Nimeni nu se plânsese că a fost deranjată într-o sâmbătă dimineaţa. Copiii şi părinţii o iubeau pe Abby. Nimeni nu avea nimic negativ de spus despre ea. Tot ce aflase îi spunea că era exact ceea ce părea a fi. Doar atitudinea ei faţă de el îl făcea să bănuiască altceva. „Vreau să-mi dai o listă cu locurile din oraş pe care le frecventezi: curăţătoria, cafeneaua, oriunde te-ai fi oprit între şcoală şi parc. Cineva trebuie să te fi văzut.”

„Sper că da.” Abby şi-a luat ceaşca goală şi s-a dus la aparatul de cafea. De ce era atât de reticentă să îl ajute?

Ar fi trebuit să plece şi să o lase să se odihnească. În schimb, s-a ridicat şi a urmat-o până la tejghea şi şi-a pus cana în chiuvetă.

A pus carafa pe încălzitor şi s-a întors.

Corpurile lor erau la doar câţiva centimetri distanţă. „De ce eşti atât de nervoasă? Ştii că vreau doar să te ajut, nu?”

Dând din cap, Abby s-a retras cât de mult a putut. Ochii i s-au mărit când s-a izbit de tejgheaua care forma un L în spatele ei. A înghesuit-o, aplecânduse şi prinzând un miros de piersici. Şamponul ei?

Ochii i s-au întunecat. Dorinţă?

Ugh. Asta nu-l ajuta cu planul lui de a păstra distanţa profesională. Nici modul în care ochii ei arătau emoţiile pe care se străduia atât de mult să le ascundă. „Poţi să scrii lista aia acum?”

„Da.” Abby a ridicat un umăr. Gulerul hanoracului ei s-a deplasat, oferindu-i lui Ethan o imagine a pielii cremoase şi a claviculei delicate. El nu s-a holbat. Oricum, nu mult timp.

De ce petrecea atât de mult timp investigând accidentul ei? Da, existau prea multe neconcordanţe pentru confortul lui. Dar aceste anomalii *puteau* fi explicate. Aşadar, era cu adevărat interesat de caz? Sau era obsedat de femeia implicată?

Ea şi-a înfăşurat braţele în jurul corpului. Vulnerabilitatea pură din postura ei a declanşat un instinct de a o alina şi proteja care aproape că l-a copleşit. Indiferent de situaţia sa personală sau de nepotrivirea sa profesională, nu avea de gând să renunţe la cazul ei chiar acum.

Capitolul 6

Abby îşi adună gândurile. Accidentul şi orele lipsă îi încurcaseră creierul. În plus, Ethan era mult prea aproape, iar apropierea de corpul lui nu o ajuta să gândească limpede. Putea să vadă micile pete argintii din ochii lui albaştri pătrunzători şi să simtă căldura care se ridica din pielea lui. Nevoia de a se conecta se desfăşura în interiorul ei. Ar fi trebuit să-i spună să se retragă, dar o parte din ea dorea contrariul: să aibă încredere în el, să se ascundă, să-l lase pe el să aibă grijă de tot. Era mai mult la el decât o frumuseţe copleşitoare. Ethan emana integritate şi onestitate. Dar ea îl cunoştea de o zi, de prea puţin timp pentru a-şi pune viitorul în mâinile lui.

A dat din cap spre masă. „Lasă-mă să iau o hârtie şi un creion.”

Ethan a făcut un pas în spate şi i-a lăsat loc să treacă. Ea şi-a dus cafeaua la masă, a luat o hârtie şi a început să scrie. Lista era mai lungă decât anticipase.

„Nu-ţi aminteşti să te fi oprit în vreunul dintre aceste locuri?” El s-a încruntat la hârtia pe care ea i-o întindea.

„Nu.” Lui Abby i s-a întors stomacul pe dos. A lăsat cana de cafea jos. Pâinea prăjită ar fi fost cea mai inteligentă opţiune.

Ethan o supraveghea cu o privire neîncrezătoare. Putea ea să-l învinovăţească? Toată chestia cu amnezia suna ca un complot de telenovelă. Avea nevoie doar de un geamăn malefic pentru a completa detaliile. Totuşi, în ciuda scepticismului din gura lui, a băgat lista în buzunar.

„O să trec pe la locurile astea. Poate vom avea noroc şi cineva îşi va aminti că ai trecut pe aici.”

Neliniştea a cuprins-o pe Abby. Îi interogase pe colegii ei profesori şi pe şeful ei. Acum avea de gând să pună întrebări în orice alt loc pe care îl frecventa. „Acesta este un oraş mic. Până luni, toată lumea va vorbi despre mine.”

„Ştiu.” Empatia strălucea în albastrul profund al ochilor lui. „Dar nu vre i să ştii ce s-a întâmplat?”

Oarecum.

„Da.” Doar dacă nu era foarte rău, caz în care avea deja destule coşmaruri. Dar timpul nedecontat îi ştirbea din linişte. Era o gaură mare, neagră, care amenin ţa să-i înghită noua viaţă. Cum s-ar putea relaxa vreodată fără să ştie?

„Şeful şi cu mine ne uităm la maşina ta în dimineaţa asta şi o să scot casetele de securitate de la şcoală.” A rupt o bucată de hârtie din carneţelul său şi a notat o adresă. „Maşina ta este la garajul de confiscări. Va trebui să vă anunţaţi compania de asigurări.” A scos o carte din buzunar. „Iată cartea mea de vizită. Vor dori şi o copie a raportului accidentului.”

A alunecat hârtiile pe masă.

„Mulţumesc.” Abby nu s-a întins după ele. „Presupun că

vor distruge maşina.”

„Probabil. E veche. Sincer, mai bine îţi iei alta. Odată ce un vehicul a fost scufundat...”

Ea a dat din cap. Va trebui să apeleze la economiile ei pentru a o înlocui. Încă o fisură în independenţa şi securitatea pe care muncea din greu să şi le construiască.

S-a ridicat şi şi-a îmbrăcat haina. În ciuda determinării ei de a se comporta ca un cetăţean obişnuit, experienţa ei cu poliţiştii nu fusese pozitivă. Ce anume a surprins-o pe aceasta cu garda jos? Ethan Hale era un om complicat. Îşi riscase viaţa pentru a o salva şi era hotărât să afle ce s-a întâmplat cu ea. Era el un poliţist cinstit, ca la carte? Sau exista o parte întunecată în el? Din experienţa ei, nimeni nu era atât de luminos şi strălucitor.

„Sună-mă dacă îţi mai aminteşti ceva.” S-a ridicat. „O să te anunţ dacă
ancheta mea mai scoate la iveală ceva. Probabil voi avea mai multe întrebări.”

„În regulă.” L-a condus până în faţa casei. „Mulţumesc.”

„E treaba mea.” El şi-a pus pălăria la loc.

Cât de adânc va săpa el în viaţa ei? Dacă el ar afla ce s-a întâmplat cu adevărat ieri, ar putea ea să trăiască cu adevărul? Sau va trebui să îşi refacă viaţa din nou? Durerea îi strângea inima în timp ce se uita în jurul casei sale, fiecare centimetru din ea refăcut cu mâinile ei. Doamne, ar durea să lase totul în urmă.

Maşina poliţiei s-a îndepărtat de casa lui Abby. Derek s-a uitat pe după colţul casei. Zăpada zdrobită scârţâia sub cauciucuri în timp ce poliţistul pleca. Poliţia întreba despre el? Sau i se întâmplase ceva rău lui Abby? Vânătaia de pe faţa ei părea dureroasă.

Vinovăţia i se rostogoli în stomac când îşi dădu seama că

spera ca vizita poliţistului să nu fie despre el. Era un rahat. Cum putea să-i dorească ceva rău lui Abby? Ea era singura persoană care îl înţelegea perfect. Încercase să-l ajute pe Derek în condiţiile lui, nu ca acel asistent social tâmpit care habar nu avea cum era să trăiască viaţa lui. Sigur, ia-l de aici şi pune-l într-o situaţie şi mai rea.

Nu, mulţumesc. Nu mai avea nevoie de acest tip de ajutor. Se descurca foarte bine şi singur.

Poliţistul plecase fără măcar să se uite la casa lui Derek. Era bine. Nu voia să fie în vizorul niciunui oficial. Vizitele periodice ale asistentului social erau destul de dificile pentru a se preface. Cu mai multe inspecţii satisfăcătoare şi o încărcătură mare de cazuri, se îndoia că va veni prea curând fără motiv. Aşa că ultimul lucru de care avea nevoie era ca un poliţist să dea târcoale. Mai ales acum.

A aruncat o privire înapoi spre casa lui. Încă nu era nici o camionetă albastră cocoţată la bordură, dar noul iubit al mamei lui urma să se întoarcă în seara asta. Deci politica lui Derek de a fi invizibil era încă în vigoare, iar o vizită la domiciliu era pe lista lui de lucruri de evitat cu orice preţ.

Nu mai intra niciodată în sistem. Oamenii care nu fuseseră niciodată în sistemul de plasament nu aveau idee cât de aleatoriu era. Un copil norocos putea ajunge într-un loc frumos, cu oameni cărora le păsa. Sau cel puţin aşa auzise el. Pe de altă parte, uite ce i se întâmplase lui Derek.

Stomacul i s-a încovoiat ca un pumn inutil la amintirea asta.

Nu, mulţumesc, oricui voia să-l *salveze.* La doisprezece ani, Derek avusese deja destule experienţe de *salvare.* Părinţii lui adoptivi avuseseră intenţii bune, dar nu ştiau ce puneau la cale cei doi băieţi mai mari pe care îi luaseră în grijă. Fraţii erau amândoi mai mari decât Derek, şi erau doi.

Dacă el nu ar fi scăpat...

S-a scuturat de amintire şi şi-a refăcut paşii în zăpadă spre curtea din spate. Apa rece se infiltra în adidaşii lui. Abby era bine? Şi-a mestecat unghia degetului mare. Doamne, ce laş era, să se furişeze prin umbra când poate că ea avea nevoie de ajutor.

Uşa din spate s-a deschis, iar Zeus a păşit pe terasa de ciment. Capul uriaş s-a rotit. Câinele a dat din coadă şi a *mugit* la el. Punând un deget în lanţul de sârmă, Derek s-a ridicat peste gard. Câinele mare l-a întâmpinat cu un sforăit dezordonat. Pe Derek nu l-a deranjat buba. Şi-a aruncat braţele în jurul gâtului gros.

„Derek?" Abby a strigat prin uşa deschisă. „Poţi să intri. E liber."

O duzină de paşi l-au purtat prin curte. Zeus l-a urmat înăuntru. Păşind peste prag, a închis uşa în urma lor. A luat prosopul agăţat de clanţa uşii şi i -a şters picioarele lui Zeus. Bucătăria lui Abby era caldă şi curată. Îşi scoase pantofii, lăsându-i să se usuce pe covoraş.

Abby stătea în faţa uşii deschise a frigiderului. „Ţi-e foame?"

„Ce s-a întâmplat cu faţa ta?" Furia a ţâşnit în el, fierbinte şi ascuţită şi şocantă în intensitatea ei. Dacă cineva ar fi lovit-o... El ce ar fi făcut? Era un slăbănog, neputincios să se ajute pe sine, darămite pe Abby. Singurul lucru pe care Derek îl avea în favoarea lui erau picioarele rapide. Fuga de necazuri era ceea ce făcea cel mai bine. Ascunderea era pe locul doi.

Abby i-a zâmbit, dar ochii ei erau trişti şi obosiţi. „Maşina mea a alunecat ieri de pe şosea în pârâul Packman".

„Oh." Derek a agăţat prosopul la uscat. Uşurarea l-a inundat. „Eşti bine?"

„Doar un pic lovită." A suspinat. „Maşina mea nu s-a

descurcat la fel de bine.”

„Asta e nasol.”

Abby a scos o pungă de delicatese dintr-un sertar de plastic şi a închis frigiderul. „Vrei o brânză la grătar?”

„Tu stai jos.” Derek întinse o mână spre umărul ei, dar o trase înapoi în ultima secundă. Atingerea oamenilor nu era genul lui. „Am înţeles.”

Abby s-a aşezat uşor pe un scaun, şi-a sprijinit coatele pe masă şi şi-a lăsat bărbia în mâini. „Cum e mama ta?”

„Bine.” Se gândea că Abby ştia deja despre ultima beţie a mamei sale, dar nu-i dădea niciun detaliu. Bărbaţii şi băutura erau căderea mamei. Din fericire, ea nu a căzut de multe ori. Dar acest ultim iubit... Ceva era diferit la tipul ăsta. Ceva care îl făcea pe Derek să vrea să stea departe de el. Derek a aruncat un pătrat de unt în tigaia încinsă. A asamblat brânza şi pâinea şi le-a aşezat în untul topit. S-a uitat înapoi la Abby. Ea se încrunta în lumina puternică a soarelui care intra pe fereastră. „Eşti sigură că eşti bine?”

„Sunt bine.”

„Ai putea trage un pui de somn dacă vrei. Eu o să stau cu Zeus.” El a ridicat un umăr. Nu trebuia să fie singură imediat după ce ieşise din spital şi cu cât petrecea mai puţin timp la el acasă, cu atât mai bine. Joe trebuia să se întoarcă oricând. Din fericire, iubiţii mamei lui nu durau de obicei prea mult. După ce îşi dădea seama că mama nu avea bani, trecea mai departe. Spera Derek.

Abby i-a dat câinelui un colţ din brânza ei la grătar. Indecizia i-a întunecat faţa. „Poate că o voi face. Mulţumesc.” S-a ridicat în picioare şi s-a îndreptat spre uşă. O sclipire rapidă de îngrijorare în ochii ei l-a pus pe Derek pe jar. „Vrei să mă trezeşti dacă se întâmplă ceva neobişnuit? Absolut orice.”

„Sigur.”

Privirile lor s-au unit. Abby nu vorbea niciodată despre trecutul ei, dar el îşi dădea seama că e precaută. Paria că Abby ştia multe despre fugă şi ascundere.

„Apreciez asta.” Netezindu-şi trăsăturile, Abby şi-a ales mâneca de la pulover. „Trezeşte-mă înainte să pleci, bine?”

Nervii lui Derek se agitau. Ceva nu era în regulă. Lui Abby îi era teamă.

De obicei, frica era teritoriul lui.

A mers în sufragerie şi a pornit televizorul. Întinderea rănilor ei nu era singurul lucru pe care Abby nu i-l împărtăşea. Derek a verificat încuietorile uşilor din faţă şi din spate, apoi fiecare fereastră de la primul etaj. Mulţumit că casa era cât se poate de sigură, s-a aşezat pe canapea. A dat volumul mai încet.

Zeus s-a întins pe podea lângă canapea. Derek a răsfoit canalele până când a găsit un film de acţiune. S-a aşezat să se uite.

Capitolul 7

Soarele de la sfârşitul dimineţii era subţire şi slab când Ethan a oprit la garajul unde fusese sechestrată maşina lui Abby. Parcând lângă SUV-ul şefului, Ethan a luat o cutie de carton de pe bancheta din spate a maşinii sale de patrulare şi a intrat. Şeful O'Connell se plimba în jurul Subaru-ului lui Abby. Vehiculul nu fusese scufundat mult timp, dar noroi, zgârieturi şi mici lovituri îi acopereau exteriorul.

Şeful s-a oprit şi a făcut poze din toate unghiurile. Vântul

bătea prin uşa larg deschisă a garajului. Ethan şi-a întors gulerul împotriva lui şi şi-a tras şapca mai jos pe frunte. În interiorul clădirii de metal şi beton, temperatura părea mai rece decât afară. De la plonjarea polară de ieri, nu se mai putea încălzi.

„Nu există lovituri majore care să indice că a lovit o căprioară sau un alt animal.” Şeful O'Connell a înconjurat Subaru-ul îmbibat cu apă. A făcut o fotografie a barei de protecţie din faţă. „Cea mai mare parte a deteriorării este cauzată de pietrele de râu.”

„I-am verificat înregistrările telefonice. Nu există mesaje sau apeluri la momentul accidentului. S-ar putea să fi virat pentru a evita un animal”, a sugerat Ethan. „Gheaţa de pe drum ar putea explica lipsa urmelor de derapaj.”

Şeful i-a trimis o privire de evaluare. „Este posibil, dar mi-aş dori să-şi amintească.”

„Yeah. Şi eu.” Ethan l-a adus pe şef la curent cu cazul lui Abby. „Nu am găsit nimic până acum. Nimeni nu a văzut-o ieri după şcoală.”

„Nu-mi place.” Şeful s-a aplecat, a întors camera şi a făcut un prim-plan al anvelopei Subaru.

Ethan a deschis portiera şoferului cu o mână înmănusată în latex şi şi-a băgat partea superioară a corpului înăuntru. Înghesuită sub bord era o geantă de damă din piele neagră. A apucat-o de cureaua de umăr. A pus-o în cutia pe care o aşezase pe podeaua de ciment. „Mă întreb ce se mai poate salva de aici.”

Şeful s-a deplasat spre partea din spate a vehiculului. „Deschide portbagajul.”

Ethan a scos o prelată din cutia sa şi a întins-o peste scaunul şoferului. Sa aplecat peste vehicul şi a deschis torpedoul. Portbagajul s-a deschis printr-o simplă apăsare de

buton. A golit torpedoul obiect cu obiect. Un plic de vinil negru conţinea documentele vehiculului şi manualul de utilizare. Înghesuite sub el se aflau un manometru de presiune pentru anvelope, o lanternă şi o pătură de urgenţă argintie. Consola centrală conţinea un alt sortiment de articole inofensive: un recipient mic de dezinfectant pentru mâini, un pachet de şerveţele de călătorie, un MP3 player de mărimea unui baton de gumă şi un tub de balsam de buze cu cireşe. Clipi la imaginea mentală imediată a buzelor lui Abby şi, înainte să-şi poată opri creierul, se întrebă dacă aveau gust de cireşe.

Scuturându-se de imagine, a răscolit din nou prin articole. Nicio chitanţă. „Ceva?” Şeful a deschis portiera pasagerului şi şi-a băgat capul în maşină.

„Nimic.” Piciorul lui Ethan a lovit un obiect de pe podea. S-a întins în jos şi a luat o sticlă de băutură pentru sportivi, pe jumătate plină cu lichid portocaliu.

„Ai primit rezultatele testului de alcoolemie?”

„Era complet curată.” Ethan s-a holbat la bord. Părea departe. A întins un picior spre pedala de acceleraţie. „Uită-te la poziţia scaunului. Trebuie să mă întind pentru pedale.”

„Cât de înaltă este doamna Foster?”

„Un metru şaizeci şi cinci.”

Şeful a înconjurat maşina şi s-a ghemuit lângă portiera deschisă. „Poate că a dat scaunul în spate când încerca să iasă?”

„Posibil, dar puţin probabil. O voi întreba.” Ethan se gândea la golul de memorie al lui Abby. Fără îndoială că şi şeful se gândea la fel.

„Probabil că nu e nimic.” O'Connell s-a holbat la lichidul portocaliu. „Dar hai să testăm asta.”

Ethan şi-a întins piciorul şi a atins pedala de frână cu

vârful cizmei. Abby nu avea cum să conducă maşina cu scaunul în acea poziţie. Şeful i-a înmânat o pungă pentru probe. Ethan a strecurat sticla de băutură sport înăuntru şi a sigilat capacul. A coborât din maşină.

Un mecanic în salopetă de iarnă şi şapcă a ieşit din micul birou din colţ şi a traversat garajul. „Vreţi să fac ceva cu maşina?”

Ethan s-a uitat la şef. „Nu încă. Poţi să o ignori pentru moment?”

Mecanicul şi-a călcat bocancii pe betonul rece şi şi-a băgat mâinile unsuroase în buzunarele din faţă. „Sigur.”

„Mulţumesc.” Ethan închise portiera sedanului lui Abby. Trebuia să fie un accident. De ce ar fi vrut cineva să rănească o profesoară?

$$$

Krista a privit sticla transparentă pe care Joe a scos-o dintr-o pungă de hârtie îngustă. Vinovăţia îi răsucea pe dinăuntru. N-ar fi trebuit să facă asta. Îşi încălcase promisiunea faţă de Derek – din nou. Berea fusese destul de proastă, dar cel puţin era nevoie de ceva timp şi efort pentru a te îmbăta cu ea. Sticlele goale erau aliniate pe tejghea ca nişte şcolari la un exerciţiu de incendiu. Ce era în neregulă cu ea? Alte mame singure se descurcau. Nu se bălăceau în autocompătimire. Derek ar trebui să fie o motivaţie suficientă pentru a se trezi dimineaţa. Din păcate, nu era, dar dacă nu ar fi fost fiul ei, probabil că ar fi renunţat cu ani în urmă.

„Asta e mult mai bună decât pişatul de cal pe care l-ai băut aseară.” Joe turnă un centimetru de vodcă într-un pahar

cu gheaţă şi i-l înmână.

A sorbit. Lichidul în flăcări şi-a croit drum pe gât şi i-a încălzit burta, dezlegându-i nodul ruşinii. Încă câteva înghiţituri i-au şters ruşinea ca o radieră. Tristeţea ei a plutit, iar durerea din inima ei s-a atenuat puţin. A terminat shot-ul.

Joe s-a dat pe spate şi şi-a scuturat capul. A reumplut ambele pahare şi l-a ciocnit pe al lui de al ei.

Privirea pe care i-a aruncat-o era plină de aşteptări şi de dorinţă şi a dus căldura care fierbea în ea şi mai jos. Krista şi-a golit paharul.

„Bună, iubito.” Joe s-a aplecat peste gâtul ei. Mâinile lui i-au înconjurat corpul şi i-au cuprins sânii.

Ea nu pretindea că el o place cu adevărat sau că simte ceva pentru el. Se foloseau unul de celălalt. Singurătatea din ultimele şase luni a măcinat-o până când s-a simţit goală pe dinăuntru. Mânca, muncea, mânca, dormea, apoi se trezea şi făcea totul din nou, zi după zi. Viaţa ei era acelaşi cântec de rahat pus pe repeat.

Tot ce îşi dorea era o mică pauză.

Mâinile lui Joe au alunecat pe sub cămaşa ei. Degetele lui i-au găsit sfârcurile şi au ciupit-o. Dacă nu ar fi fost pe jumătate amorţită de la alcool, probabil că ar fi durut-o. Dar Krista s-a întors spre el.

Da, era crud. Ea putea simţi asta sub faţada amabilă. Dar trupul lui era cald, tânăr şi tare sub mâinile ei. Pentru următoarea oră sau cam aşa ceva, putea să uite de deznădejdea apăsătoare care umbrea fiecare clipă din viaţa ei. Nefericirea era o durere fizică, o epuizare profundă pe care somnul nu o putea vindeca.

„Haide.” El a apucat-o de mână şi a tras-o spre scări. De ce nu?

Derek era alături. O înţepătură de gelozie îi străpunse

inima Kristei. Abby Foster ar fi fost o mamă mult mai bună decât Krista. Dar Abby nu rămăsese însărcinată şi nu fusese dată afară din casa părinţilor ei la cincisprezece ani. Părinţii Kristei avuseseră dreptate. Ea îşi ruinase propria viaţă doar pentru a simţi afecţiune pentru câteva ore.

La fel cum probabil făcea şi acum, fără afecţiune. Aluneca tot mai mult pe marginea prăpastiei. În cele din urmă, nu va mai putea ieşi din groapa pe care şi-o săpa singură.

Krista l-a urmat pe Joe la etaj. Emoţia şi teama i-au accelerat pulsul. O sclipire rea îi strălucea în ochi. I-a smuls cămaşa cu mâinile aspre şi i-a dat pantalonii jos. Înainte de Joe, habar n-avea că durerea şi umilinţa pot fi erotice, atât de satisfăcătoare. Să fie pedepsită era exact ceea ce sufletul ei tânjea. Îşi distrusese viaţa şi pe cea a lui Derek atât de rău. Îşi reprimase dorinţa secretă de a se răni. Nu avusese niciodată curajul să meargă până la capăt. Era atât de uşor să-l lase pe Joe să o facă pentru ea. Putea fi şi mai distrusă?

„În genunchi.” Joe a împins-o la podea, s-a mutat în spatele ei şi şi-a înfipt degetele în părul ei. I-a tras capul înapoi. Durerea i-a străbătut scalpul în timp ce un geamăt îi ieşea de pe buze. Căldura lichidă i-a pătruns adânc în burtă.

Linia subţire dintre fericire şi agonie se estompa. Sprijinindu-se de el, ea şi-a arcuit spatele şi a acceptat pedeapsa.

***

Cauciucurile scârţâiau pe gheaţă în timp ce Abby se îndepărta de cutia poştală a comunităţii. A apăsat un buton de pe vizor pentru a ridica uşa garajului, apoi a virat pe aleea

îngustă a apartamentului său cu un dormitor. A tras maşina înainte până când mingea de tenis suspendată i-a atins parbrizul, apoi a schimbat în parcare. Bine că conducea un sedan mic. Constructorul fusese zgârcit cu spaţiul de garaj.

Şi-a băgat corespondenţa sub braţ şi a intrat în apartamentul ei. Mâna ei a apăsat pe întrerupătorul de perete. Când lumina a inundat mica spălătorie, s-a întors şi a închis uşa garajului. Ieşind din pantofii ei joşi, i-a lăsat într-un colţ şi şi-a scos bluza din fustă. Mergând desculţă în bucătărie, a scotocit printre scrisori. Gunoi. Gunoi. Bill. A deschis dulapul şi a aruncat anunţurile şi ofertele de cărţi de credit în containerul de reciclare a hârtiei. A aruncat factura de electricitate într-un coş de pe tejghea.

A deschis congelatorul şi a ales o cină congelată. Şedinţa consiliului şcolar se prelungise, ca de obicei. Stomacul îi zvâcnea în timp ce scotea folia de plastic cu o furculiţă înainte de a o introduce în cuptorul cu microunde. Lăsă aparatul să bâzâie şi se îndreptă pe hol pentru a-şi schimba costumul conservator. Bună, pijamale.

A intrat în dormitorul ei întunecat. Abby a apăsat pe întrerupătorul lămpii de pe comodă. Nu s-a întâmplat nimic. Becul trebuie să fi explodat, dar părul de pe ceafă i s-a înfoiat. S-a scuturat. S-a întors în hol. Becurile de rezervă erau în dulapul cu lenjerie.

Ţesătura a foşnit. Abby a tresărit. O mână i-a blocat gura şi a fost izbită de un corp mare şi dur. Inima i s-a izbit de stern. Mirosul mănuşilor lui de piele i-a inundat sinusurile.

I-a suflat în ureche. „Bună, Abigail.” Nu! Era el.

Abby s-a trezit în întuneric, deopotrivă familiar şi terifiant. Transpiraţia îi picura în ochi şi îi îmbiba pantalonii de yoga şi puloverul. Inima îi pompa în piept ca un piston. Plămânii i se strângeau, iar respiraţia îi intra şi ieşea cu un

şuierat astmatic.

Pupilele i s-au mărit. Formele mobilei s-au solidificat. Era în dormitorul ei. Aici şi acum. Nu acolo şi atunci.

A aprins lampa de lângă pat. Lumina a inundat camera. O privire la ceas ia spus că dormise toată după-amiaza. Afară se lăsase întunericul. Dar casa ei trebuia să fie luminoasă ca ziua.

Voci suave murmurau dinspre uşa care dădea în hol. O cantitate infimă de lumină se strecura prin uşa întredeschisă abia un centimetru şi se prelingea pe podeaua de lemn. Abby îşi lăsase uşa larg deschisă. Cine fusese în dormitorul ei? Derek? Nu părea probabil.

O ameţeală i-a inundat capul în timp ce îşi rotea picioarele peste marginea patului, dar capul i s-a liniştit în câteva secunde. S-a ridicat, mulţumită când camera a rămas nemişcată şi stabilă. A păşit spre uşă şi şi-a băgat capul în hol. Vocea lui Brooke plutea pe scări.

Uşurarea i-a relaxat respiraţia.

Abby s-a retras în baie, aprinzând fiecare întrerupător pe lângă care trecea. A pornit duşul şi s-a dezbrăcat de hainele transpirate în timp ce apa se încălzea. A intrat sub duş, iar apa fierbinte i-a căzut în cascadă peste cap şi corp. S-a săpunit şi s-a şamponat, apoi a stat cu spatele la căldura puternică până când apa a început să se răcească. După aceea, îmbrăcată în pantaloni de flanel de pijama şi un hanorac gros, Abby a ieşit pe hol şi a deschis dulapul cu lenjerie.

„Aici erai.” Ea a sărit.

„Îmi pare rău dacă te-am speriat.” Brooke a pus o mână pe braţul lui Abby. S-a uitat în jos la cearşafurile curate din braţele lui Abby. „Somn greu?”

Abby şi-a apăsat o mână pe frunte, unde se ascundea o

greutate. „Se simte mai mult ca o gripă decât ca o comoţie cerebrală.”

„Du-te jos.” Brooke a luat lenjeria de la ea. „Mă ocup eu de asta.”

„Dar…”

Brooke ataca deja aşternuturile de pe pat. „Este supă în bucătărie”, a strigat prietena ei peste umăr cu o voce care nu permitea niciun argument.

Abby a coborât scările. În sufragerie, Chris, fiul de cincisprezece ani al lui Brooke şi Derek, se uitau la hochei şi mâncau pizza. Zeus stătea în faţa băieţilor, cu privirea intensă aţintită asupra feliei lui Derek în timp ce aceasta trecea din farfurie la gură. Abby a uitat pentru o secundă de capul ei înceţoşat. Derek nu se relaxa cu mulţi oameni, dar Brooke şi copiii ei erau excepţii.

Capul lui Derek se roti. Uşurarea i-a trecut pe faţă când a văzut-o coborând de pe palier. A sărit în picioare şi i-a arătat locul său pe canapea. „Aici, stai jos.”

„Abia m-am trezit.” Era încă obosită, dar greaţa dispăruse şi gura îi era uscată ca creta. Abby s-a plimbat în bucătărie. A umplut un pahar la robinet şi a înghiţit apa în câteva înghiţituri. Gâtul îi era încă uscat. L-a umplut din nou. După ce a băut, a deschis frigiderul. Pe raftul de sus se afla un recipient mamut cu supă de pui. A pus o porţie într-un castron şi a băgat-o în cuptorul cu microunde.

Brooke a intrat grăbită în cameră cu cearşafurile lui Abby ascunse sub un braţ. „Ştii că toate luminile tale s-au aprins la ora patru?”

„Sunt setate pe temporizatoare pentru a face să pară că cineva este acasă tot timpul. Va trebui să verific setările.” Minciuna arsese pe drumul ei din buzele uscate ale lui Abby. Dar cum putea să-i spună unui alt adult că era îngrozită de

întuneric? Nimeni peste vârsta de şase ani nu ar fi înţeles. „Haley este cu Luke?”

„Da.” Brooke a deschis uşa cu lamele a dulapului din spatele bucătăriei şi a îndesat cearşafurile lui Abby în maşina de spălat. „A dus-o la cumpărături.”

„Un om curajos.” Abby şi-a sprijinit un şold pe tejghea.

„Este.” Zâmbind, Brooke a adăugat detergent. Apa se repezi în maşina de spălat. Noul ei iubit fusese bun pentru Brooke din multe puncte de vedere. Cablurile strânse ale prietenei ei se slăbiseră uşor în ultimele două luni. Faptul că ucigaşul în serie care o vizase în noiembrie pledase vinovat pentru a evita pedeapsa cu moartea ajutase şi el. Nici Brooke, nici fiica ei nu vor trebui să depună mărturie sau să retrăiască răpirile lor în timpul unui proces.

„Tot nu-şi aminteşte nimic?” Abby se îndreptă spre un scaun şi îşi lăsă muşchii obosiţi pe scaun. Fiica lui Brooke fusese drogată şi inconştientă în cea mai mare parte a calvarului.

„Nu.” Brooke a închis uşa dulapului.

Abby a trasat o floare galbenă pe faţa de masă. „Cum se descurcă?”

„Terapeutul o ajută.” Brooke s-a întors şi s-a sprijinit de uşa închisă. „Vrei cartea ei de vizită?”

Abby a dat înapoi. „Nu.”

„Şi ea mă ajută.” Brooke şi-a înclinat capul. „Îţi pot spune pe propria piele că îngroparea problemelor tale nu funcţionează pe termen lung. Nu e nici o ruşine să ai nevoie de consiliere, Abby.”

„Nu am spus niciodată că există.” Abby s-a întors spre fereastră. Întunericul a apăsat pe geam. Imaginea ei se reflecta asupra ei. Tremurând, sa întins să închidă jaluzelele. „Sunt bine.”

Ochii lui Brooke erau neîncrezători, dar ea a renunţat la subiect. „Ce zici de nişte suc de portocale?”

„Nu. Vreau doar apă.” Abby a golit al doilea pahar. Tânjea să-i spună lui Brooke despre trecutul ei. Brooke era cea mai bună – să zicem singura – prietenă a ei. Dar Abby fusese trădată de oameni pe care îi cunoştea de mult mai mult timp. Şi, sincer, să vorbească despre trecutul ei era prea dureros. Înainte de accidentul de vineri, se străduise din greu să scape de paranoia care îi conducea viaţa. Dar cum putea face asta acum?

Cuptorul cu microunde a sunat.

„Stai jos.” Brooke i-a făcut cu mâna lui Abby spre masă şi i-a adus supa şi biscuiţii.

Abby a inhalat aburul care se ridica din castron. A înmuiat o lingură şi a gustat. Stomacul ei a răsunat în semn de aprobare. *Yay.* Discuţia ei tulburătoare cu Brooke nu-i potolise foamea. S-a forţat să mănânce încet.

Brooke a spălat câteva pahare şi a şters blatul. A verificat sub capacul unei cutii de pizza aşezată pe aragaz. „Au mai rămas două felii, dacă vrei una.”

„Voi rămâne cu supa.” Abby a pus ultima lingură de supă în gură şi a îndepărtat bolul. „A fost foarte bună. Mulţumesc. Tu ai făcut-o?”

„Nu fi prostuţă. Am multe abilităţi, dar gătitul nu este printre ele.” Brooke a râs. „Luke a făcut-o. Vrei mai mult?”

„Mulţumeşte-i din partea mea.” Abby s-a aşezat pe spate, sorbindu-şi apa. „Cred că ar fi mai bine să las bolul ăla să se aşeze.” S-a uitat la ceas. Era aproape şapte p.m. Nu mâncase de la micul dejun de ieri.

Brooke s-a lăsat pe scaunul opus. Şi-a sprijinit un cot pe masă şi şi-a sprijinit bărbia în palmă. „Ce-ar fi să rămân peste noapte?”

„Nu este necesar. Mă simt mult mai bine acum.” Abby a aşezat paharul pe masă. „Dar mulţumesc.”

„Eşti sigură?” Brooke s-a încruntat. „Nu e nicio problemă. Îmi fac griji pentru tine.”

„Nu locuieşti departe. Te pot suna dacă am nevoie de tine.”

„Sună pentru orice motiv, chiar dacă ai nevoie doar să vorbeşti.”

„O voi face.” Dar asta nu era probabil. În ciuda dramei proaspete din viaţa ei, Abby prefera să-şi ţină trecutul îngropat. La urma urmei, motivul pentru care venise la Westbury era să se ascundă.

Capitolul 8

Dimineaţa era încă întunecată când Derek se strecură pe hol, urechile lui fiind atente la sforăitul emanat de uşa închisă a mamei sale. Joe avea un somn greu, dar Derek nu voia să-şi asume niciun risc. Cu excepţia nopţii şi a şcolii, îşi petrecuse cea mai mare parte a zilelor de duminică şi luni la Abby. Până acum, reuşise să-l evite pe Joe, iar invizibilitatea părea în continuare cel mai bun plan.

Pe palierul de sus, a păşit peste o scândură care scârţâia. Joe s-a înecat cu un sforăit. Derek a îngheţat, rămânând nemişcat până când bubuitul ritmic a continuat. La baza treptelor, şosetele i-au lovit podeaua de lemn plesnită.

Sticlele goale de bere erau împrăştiate pe măsuţa de cafea. Mucurile de ţigară revărsau scrumiera. Derek le ignora pe amândouă. Aşa era viaţa când mama era în modul

iubit. A mers în bucătărie şi s-a oprit. Mama lui stătea la masă, fumând o ţigară. Derek s-a luminat. Faptul că mama se trezise atât de devreme era un semn bun.

„Hei”, a spus ea încet. Ochii îi erau injectaţi cu sânge, pielea îi era palidă. Hanoracul şi blugii ei păreau largi. S-a uitat la ceas. „E devreme pentru tine să te trezeşti.”

„Mamă, este o zi de şcoală. E marţi.” Derek a umplut un pahar cu apă şi i l-a înmânat.

Un rid confuz i s-a format între sprâncene. Apoi ruşinea i-a străbătut faţa. O scândură a scârţâit deasupra capului. Mama s-a uitat la tavan. Aprehensiunea i-a strâns faţa. Când casa a rămas liniştită, a răsuflat şi şi-a băgat o şuviţă de păr după ureche. „Ce-ar fi să-ţi pregătesc micul dejun?”

Derek a deschis frigiderul. Laptele şi sucul dispăruseră. Untul şi ouăle ocupau raftul de sus, chiar deasupra unui pachet de doisprezece, dar prăjirea unui ou era prea zgomotoasă. L-ar fi trezit pe Joe.

„Nu. O să plec sau o să pierd autobuzul.” A închis uşa frigiderului. Agăţat de un magnet, ultimul său test la matematică flutura, cu C-ul uriaş încercuit. Mama fusese mândră în acea după-amiază a lunii trecute. Lucrase atunci, fiind chelneriţă la fast-food-ul de pe autostradă. Ultimul ei tip, Steve, plecase în iulie, după ce mama fusese concediată şi banii se terminaseră. Timp de şase luni minunate, nu avusese iubit.

Apoi îl cunoscuse pe Joe.

„Bine. Atunci mă voi întoarce în pat pentru o vreme. Nu mă simt prea bine.” A aruncat mucul de ţigară într-o sticlă de bere goală şi s-a ridicat în picioare. Şi-a apăsat o palmă pe frunte. „Eu am tura de cină în seara asta. Vrei să fac macaroane cu brânză în seara asta înainte să mă duc la muncă?”

„Sigur”, răspunse Derek. Îşi dădea seama că şansele lui erau 50-50 la macaroane cu brânză, probabil mai mici ca ea să ajungă la serviciu.

Ea a trecut pe lângă el, apăsând un sărut pe partea laterală a capului lui.

„Te iubesc.”

„Şi eu te iubesc.”

Mama a urcat scările târâş.

Aruncându-şi o ultimă privire la testul la matematică, Derek şi -a pus adidaşii şi jacheta, apoi şi-a strecurat degetele prin bucla de sus a rucsacului. Uşa din faţă s-a deschis cu un mic scârţâit. Aerul rece se năpusti prin deschizătură. Libertate.

O mână l-a apucat de braţ şi l-a tras înapoi înăuntru. Durerea i-a urcat pe braţ când acesta a fost răsucit deasupra umărului.

„Unde ai fost, puştiule?” Joe s-a holbat la el. El era un tip înalt, iar Derek era de-a dreptul pitic. Corpul slab al lui Joe tremura în boxeri şi un tricou gri. O combinaţie de fum vechi de o zi şi bere, respiraţia lui mirosea de parcă ceva i s-ar fi târât în gură şi ar fi murit – săptămâna trecută. Joe a scos capul pe uşă şi a scanat strada ca şi cum ar fi căutat ceva.

Sau pe cineva.

„Pe aici.” Hotărât să-şi păstreze calmul, Derek a încercat să ridice din umeri, dar strânsoarea lui Joe era prea puternică. Cum se strecurase Joe pe lângă el? Derek avea urechi ascuţite şi picioare rapide, reflexe perfecţionate de o viaţă la baza lanţului trofic.

Poate că şi Joe avea experienţă în a se furişa. Nu e bine.

„Hei.” Cu o scuturare dură, Joe l-a ridicat pe Derek pe vârfuri şi a închis uşa cu piciorul gol. „Ţi-am pus o întrebare. Aştept un răspuns.”

Pielea lui era palidă, cu o nuanţă cenuşie, uscată, de culoarea cenuşii, iar pupilele îi erau permanent dilatate. Alcoolul nu era singurul viciu al lui Joe. În ciuda palorii sale nesănătoase, strânsoarea lui era puternică. „De ce te furişezi afară?”

Derek nu era sigur ce era mai rău, frica care-i străbătea burta goală sau umilinţa de a şti că era la fel de neajutorat şi speriat ca un copil de grădiniţă.

Avea de gând să crească vreodată? Oare nu va mai fi vreodată vulnerabil în faţa oricui avea chef să se ia de el?

„S-şcoală.” Respiraţia lui Derek a zbârnâit odată cu cuvintele lui.

Privirea lui Joe a căzut pe rucsacul agăţat de mâna lui Derek. Lumina îi strălucea pe capul chel. Ochii lui injectaţi cu sânge s-au îngustat într-o sclipire răutăcioasă. „Să lămurim un lucru. Eu nu sunt aici. OK? Dacă întreabă cineva de mine, minţi. Ai înţeles?”

Derek a dat din cap, frica slăbindu-i muşchii gâtului până la bobblehead.

„Acum că ne înţelegem.” Joe şi-a eliberat strânsoarea.

Tocurile lui Derek au lovit puternic podeaua, impactul brusc izbindu-i molarii între ei cu un pocnet zguduitor.

Joe şi-a scărpinat burta prin tricou. „Cred că ar fi mai bine să pleci. N-aş vrea să intri în vreo belea.”

Ameninţarea voalată a făcut ca panica să-i curgă prin vene. Derek s-a întors şi a fugit afară în frigul înţepător. Buzele îi tremurau şi ochii i se umpleau de lacrimi în timp ce cobora treptele verandei. Lumina soarelui strălucea pe peluza îngheţată. Derek a clipit împotriva strălucirii în timp ce se târa prin zăpadă până la trotuar, cu coapsele tremurând şi respiraţia întretăiată. Zăpada s-a topit şi s-a infiltrat în adidaşii lui. Un tremur l-a străbătut.

Joe era diferit de ceilalţi rataţi pe care îi luase mama lui. Tipul ăsta era periculos pentru mai mult decât portofelul şi mândria ei. Era un fost puşcăriaş? Un infractor căutat? Un traficant de droguri?

O rafală de vânt îi împinse spatele, grăbindu-l. Derek şi-a strâns umerii împotriva frigului, a frustrării, a umilinţei care era viaţa lui.

Acest lucru trebuia să se termine.

Cu cât Joe stătea mai mult, cu atât era mai periculos pentru Derek şi mama lui. Îşi imagină urmele de ac de pe braţul lui Joe. Nu mai avea nicio îndoială despre asta. Tipul trebuia să plece. Mama lui Derek avea destule probleme. Ultimul lucru de care avea nevoie era un tip care să o facă dependentă de droguri. Dar cum putea Derek să scape de el?

A trecut de colţ. Vântul s-a schimbat, lovindu-l direct în faţă. A lăsat capul în jos şi a înaintat cu greu.

„Hei, uite. E micul poponar.” Capul lui Derek s-a ridicat brusc.

Trevor şi Trent erau duşmanii gemeni ai lui Derek. În aceeaşi clasă cu Derek, arătau ca şi cum ar fi fost hrăniţi cu steroizi în loc de biberon. Antrenorii de fotbal din liceu erau deja cu ochii pe ei doi. Rareori luau autobuzul. De obicei, tatăl lor îi lăsa la şcoală. Totuşi, Derek rămânea vigilent în majoritatea dimineţilor, mai puţin în aceasta. Interacţiunea cu Joe îl lăsase pe dinafară. Copiii de la baza lanţului trofic nu-şi puteau permite să fie distraşi.

Un zâmbet răutăcios a despicat faţa pătrată a lui Trent. „Prindeţi-l.”

Picioarele lui Derek pivotau fără nicio instrucţiune. Şi-a aruncat rucsacul pe ambii umeri în zbor în timp ce sprinta în josul blocului. Paşi grei băteau trotuarul în spatele lui. Gemenii nu-l puteau întrece. S-au născut fundaşi, nu

alergători. Ei ştiau asta, iar Derek ştia asta. Ca toţi prădătorii, încă le plăcea urmărirea.

Derek a cotit pe o peluză şi a sărit peste un gard în curtea bătrânului domn Sheridan, vecinul care locuia în spatele lui Abby. Bătrânul băgăcios era foarte mândru de curtea lui şi veghea permanent ca nu cumva copiii sau câinii să calce pe iarba lui preţioasă.

Derek s-a ascuns în spatele unui copac gras.

S-a deschis o uşă. „Hei, copii. Plecaţi naibii de pe peluza mea”, a spus dl. a strigat Sheridan.

„Haide. Uită de el. O să pierdem autobuzul, iar mama va fi supărată.” Paşii s-au îndepărtat.

Derek a aşteptat câteva secunde ca uşa domnului Sheridan să se închidă înainte de a se strecura afară din ascunzătoarea sa. Cu gânduri invizibile, s-a furişat din proprietatea bătrânului morocănos, a ocolit blocul şi s-a apropiat de staţia de autobuz din partea cealaltă. Gemenii erau cu faţa în cealaltă parte, probabil că îl supravegheau. Odată urcat în autobuz, avea să fie bine. Gemenii erau nişte ticăloşi, dar nu ar fi riscat să aibă probleme la şcoală. Se zvonea că tatăl lor căuta mereu un motiv să îi bată măr. Un motor a bubuit. Derek s-a uitat în faţă. La un bloc distanţă, autobuzul şcolar se îndepărta de bordură.

„Aşteaptă”, a strigat el, ridicând o mână şi luând-o la fugă.

Dar autobuzul a plecat. A dispărut în răsăritul orbitor, cu reflexia albă strălucitoare a soarelui pe metal. O lacrimă s-a scurs din ochiul lui Derek. Şi- ar fi dorit să fie de la vântul îngheţat. Încă o întârziere la şcoală era încă o şansă pentru asistentul social să îl ia în seamă. Înaintând cu greu spre drumul principal şi lunga plimbare spre liceu, coloana vertebrală şi ghiozdanul îi cedau sub greutatea încărcăturii

sale.

Uneori, invizibilitatea avea dezavantajele ei.

$$$

Soarele de dimineaţă strălucea cu o forţă înşelătoare pe cerul senin de iarnă. Ethan şi-a ridicat gulerul împotriva vântului brutal. O rafală a trimis praf de zăpadă prin păşunea îngheţată. A deschis uşa hambarului. Sforăitul unui cal l-a întâmpinat.

Îi lipsise acel sunet. Închizând uşa în urma lui, a traversat spre grajdul roanului. Poneiul îl întâmpină cu un nas nerăbdător. Patru zile de tratament de star rock scoseseră la iveală dispoziţia de căţeluş uriaş a roanului. Din nările lui ieşeau două pâlcuri de abur, ca respiraţia unui dragon în miniatură. Îi freca gâtul sfrijit cu o mână înmănuşată. Evident bucurându-se de atenţie, poneiul sa sprijinit de el. În pieptul lui Ethan se revărsa căldura. A scos un morcov din buzunar. Poneiul l-a mâncat şi a adulmecat buzunarele lui Ethan pentru mai mult.

I-a dat un ghiont uşor în cap rohanului. „Îmi pare rău, asta e pentru amicul tău.”

„Neaţa.” Cam a ieşit din cealaltă cabină. „Poţi să-mi dai o mână de ajutor?

Nu pot să-l prind cu frânghia.”

„Sigur.” Ethan a intrat în boxă. Calul era în spate, cu capul în colţ, cu sferturile din spate – şi copitele ascuţite – îndreptate spre Ethan. Urechile calului tresăriră. Ethan a făcut un pas lateral, astfel încât să fie în câmpul vizual al animalului. Nu era o idee bună să surprindă un animal care

zbura în apropiere.

Animalul şi-a întors capul spre Ethan şi a suflat aer pe nări. Ethan s-a mişcat încet, întinzând o mână, citind limbajul corpului animalului, până când a ajuns la capul calului. A desfăcut frânghia de la ham şi a ieşit din grajd. Calul fricos l-a urmat, păşind timid cu picioarele din faţă pe culoar şi oprindu-se.

„Uşurel, uriaşule.” Ethan s-a oprit, aşteptând cu răbdare ca calul să se liniştească. Bălanul a suflat tare şi i-a aruncat lui Cam o privire nervoasă.

„Mulţumesc.” Cam i-a luat locul lui Ethan la capul calului. „Fierarul va fi aici în câteva minute. Picioarele bietului băiat nu au mai fost tăiate de atâta timp, încât copitele i se încolăcesc în faţă.”

„Poate că atitudinea lui se va schimba când va putea merge drept.” Ethan a scos din buzunar al doilea morcov. După o adulmecare precaută, bălanul l-a ronţăit. „Unde e Bryce?”

„Lumberyard.” Cam a scos cu încetinitorul pătura bălanului şi a agăţat-o deasupra uşii boxei. Luând o perie moale, a măturat-o pe coasta calului. Cu o nutriţie adecvată, blana zbârcită avea să se transforme în blană sănătoasă în următoarea lună sau cam aşa ceva. „Astăzi vom începe să reparăm gardul de la păşune.”

„Zi rece pentru repararea gardurilor.”

Cam a suspinat. „Da, este, dar băieţii ăştia au stat închişi prea mult timp, iar noi trebuie să ne întoarcem curând la şcoală.”

„Mulţumesc.” Ethan a frecat gâtul bălanului. „Tu şi Bryce aţi fost de mare ajutor în acest weekend.”

Cam i-a aruncat o privire. „Ştiu că am fost o pacoste pentru tine în liceu, dar nu mai suntem copii. Te poţi baza pe

noi.”

„Nu ai fost o pacoste.” Ethan a examinat semnul de frecare de pe nasul bălanului. Se cicatrizase frumos.

Cam a pufnit. „Da, am fost.”

„Bine, ai fost, dar nu a fost vina ta.” La şaisprezece ani, fraţii lui mai mici nu fuseseră echipaţi emoţional pentru a face faţă morţii subite a tatălui lor. Ethan lucrase din greu pentru a-i face pe amândoi să termine liceul şi să intre la facultate.

Următoarele cinci minute au trecut în tăcere, în timp ce Cam alegea copitele calului şi întindea din nou pătura peste corpul osos. „Eşti binevenit să ne ajuţi cu gardul astăzi.”

„Oricât de atrăgător ar suna asta, trebuie să muncesc.” Ethan avea mai multe întrebări pentru Abby Foster astăzi. Căldura i se răspândi în piept. Nu ar fi trebuit să aştepte cu atâta entuziasm interviul cu ea.

„Sigur că da.”

„De fapt, am.” Ethan şi-a arătat uniforma cu ambele mâini.

Cam a fixat curelele păturii. A trecut pe lângă Ethan şi a intrat în grajdul roanului. Animalul şi-a băgat nasul adânc în buzunarul hainei fratelui său. Dându-i o ciupitură jucăuşă pe frunte poneiului, Cam s-a ferit de el. „Ai mâncat-o deja, greedball.”

„Tipul ăsta are o dispoziţie grozavă.” Ethan s-a întărit în timp ce calul bălan îşi freca capul în sus şi în jos pe corpul său. „Va fi adoptat fără probleme.”

Ethan i-a aruncat bălanului o privire îngrijorată. Acela ar fi greu de plasat. „Da. Poneiul e ca un câine mare.”

„Este.” Gândul la câini mari i-a adus pe Abby şi Zeus în mintea lui Ethan. Cum se simţea ea la patru zile după accident? Îşi amintea ceva? „Nu îi păstrăm.”

Cam a ridicat o mână în semn de capitulare. „Ştiu. Nu am timp. Fără bani.” Fierarul a sosit, iar Ethan i-a predat calul cu o ultimă palmă. „Plec atunci. Ne vedem mai târziu.”

S-a oprit la casă pentru a-şi spăla mâinile de mirosul de cal. S-a întins după cheia de la camionul său de pe suport. Cârligul era gol. S-a uitat pe geam. Camioneta lui dispăruse. MINI Cooper roşu strălucitor pe care îl împărţeau Cam şi Bryce îşi bătea joc de Ethan de pe alee. Bineînţeles că Bryce îi luase camioneta. Nu aveai cum să bagi cherestea într-o maşină de mărimea unei cutii poştale.

Ethan s-a uitat la ora de pe telefonul său mobil. Nu mai putea aştepta. A luat cheile fraţilor săi şi şi-a pliat trupul pe scaunul şoferului subcompactului. Motorul cu trei cilindri al MINI Cooper a vâjâit când el a apăsat pedala de acceleraţie.

Trecea pe lângă cartierul lui Abby când a zărit o siluetă care mergea pe lângă bariera de deszăpezire. Era un copil. Un rucsac greu de manevrat îi cădea de pe umeri. Ethan a încetinit. Copilul s-a întors, iar Ethan l-a recunoscut pe băiatul care locuia alături de Abby.

Oprindu-se, Ethan a coborât geamul pasagerului. „Hei, Derek.”

Derek a dat un pas înapoi. S-a împiedicat de un dâmb de zăpadă şi aproape că a căzut în mocirla murdară de pe marginea drumului. Privirile lui se îndreptară spre orizont, ca şi cum şi-ar fi dorit să fie acolo.

„O dimineaţă rece pentru o plimbare”, a spus Ethan.

„Am pierdut autobuzul.”

„Asta e nasol. Pot să te duc cu maşina?” Ethan a apăsat butonul de deblocare de pe uşă.

Puştiul a ezitat. A scanat MINI Cooper.

Ethan avea sentimentul că dacă ar fi condus el maşina de poliţie, răspunsul ar fi fost un „nu” categoric. A verificat

ceasul de bord. „Încă te pot duce acolo înainte de primul clopoţel.”

Derek a adulmecat şi a dat din cap cu reticenţă. „Da, mulţumesc.” A alunecat pe scaunul pasagerului şi şi-a băgat rucsacul între picioare.

„Nu-i mare lucru.” Ethan a ieşit pe şosea. „Nu-mi place să întârzii.” Niciun răspuns.

Motorul MINI a sunat ca o maşină electrică de curăţat buruieni când Ethan a accelerat. „Ce părere ai de maşină?”

Derek a ridicat din umeri. Puştiul nu scoase niciun cuvânt în timpul celor şapte minute de călătorie. Ethan îl lăsă în faţa intrării principale. „Să ai o zi bună.”

„Mulţumesc pentru drum”, a mormăit Derek. Învârtindu-şi rucsacul pe un umăr, a fugit spre uşă.

Ethan nu era ofensat. Majoritatea copiilor nu vorbeau cu poliţiştii. Dar reticenţa lui Derek părea excesivă. Şi-a amintit că intenţionase să verifice trecutul puştiului. Câteva minute mai târziu, a parcat în parcarea secţiei şi a intrat. Când şi-a agăţat haina, şeful i-a făcut semn să treacă. Frecându-şi mâinile reci, Ethan s-a întors în biroul lui O'Connell. Şeful stătea în spatele biroului său. Dosarul deschis al lui Abby Foster se uita în sus, din blotter.

„Aveai de gând să te întâlneşti astăzi cu Abby Foster?” O'Connell şi-a scos ochelarii de citit şi şi-a frecat podul nasului.

„Da.” Ethan se lăsă pe unul dintre cele două scaune din faţa biroului. „Nu văd niciun motiv pentru care să nu-şi poată primi înapoi lucrurile personale. Am trecut prin toate. Nu e nimic ieşit din comun acolo.”

Şeful s-a lăsat pe spate în scaunul său. „Vreau să o aduci

în secţie.”

„De ce?” Interiorul lui Ethan s-a încleştat.

„A sosit raportul despre Gatorade-ul ei.”

„Asta a fost rapid.” Incredibil de rapid pentru laboratorul regional copleşit.

Şeful a ridicat din umeri. „Fiica tehnicianului de laborator este o mare pasionată de cai. S-ar putea să fi făcut un schimb de lecţii de călărie cu Rachel pentru a avansa asta în listă.” Logodnica lui O'Connell era o fostă campioană internaţională la echitaţie. El şi-a scărpinat urechea în formă de conopidă, o amintire a zilelor sale de lupte din colegiu. „Dacă cineva a încercat să o ucidă pe Abby Foster, am vrut să ştiu despre asta înainte ca partea responsabilă să poată da curs.” Şeful poliţiei cu aspect dur era o mămăligă totală atunci când femeile şi copiii erau ameninţaţi, un fapt pe care toată lumea îl ştia, dar nimeni nu îl menţiona.

„Ei bine?”

Telefonul şefului a sunat. Când a ridicat receptorul, a aruncat dosarul peste birou. Acesta a aterizat pe stejar cu o *bufnitură.*

Ethan a deschis coperta de manila, dar nu a avut nevoie să citească cuvintele. Marginea ascuţită şi furioasă din ochii albastru deschis ai lui O'Connell i-a spus lui Ethan că raportul conţinea veşti proaste.

Capitolul 9

„Gata de plecare?”

Abby şi-a ridicat privirea de la testele de geometrie pe

care le îndesase în servietă. Brooke a intrat grăbită în clasă. Purta parka ei lungă. Servieta şi poşeta îi erau aruncate pe un umăr.

„Aproape.” Abby a închis servieta. „Apreciez călătoria.”

„Doar te las la agenţia de închirieri auto. Nu e mare lucru.” Brooke a zâmbit. „Eşti prietena mea.”

„M-ai ajutat mult săptămâna asta.”

Brooke a ignorat comentariul ei. „O excursie la magazin şi o plimbare la serviciu în dimineaţa asta? Aş fi vrut să mă laşi să fac mai mult. Cum te simţi?”

„Bine. Ar fi trebuit să vin ieri.” Dar a dormit aproape toată ziua de duminică şi luni era încă atât de obosită, încât a ajuns să spună că este bolnavă.

„Nu, nu trebuia.” Brooke i-a aruncat o privire *ridicolă.* „Doctorul a spus să te odihneşti.”

„Nu înţeleg cum pot avea o comoţie cerebrală. Nici măcar nu mă doare capul.” Abby a ridicat din umeri în jacheta ei pufoasă, care nu se potrivea cu fusta ei lungă şi cizmele de piele până la genunchi. Dar haina ei de lână se dusese în aval, iar ea nu avea de gând să o caute.

„Au trecut câteva zile.” Brooke s-a dat la o parte în timp ce Abby a tras uşa sălii de clasă închisă.

„Ei bine, într-o oră voi avea o maşină închiriată. Atunci nu va mai trebui să te deranjez.”

„Ţi-am spus, nu mă deranjează”, a spus Brooke. „Ai veşti de la compania ta de asigurări?”

„Au spus că vor trimite un expert în curând. Aştept să aflu. „ Abby şi-a lăsat cheile în poşeta veche pe care o scosese din fundul dulapului. Telefonul îi bâzâia în buzunar. A căutat noul telefon mobil pe care Brooke o dusese să-l cumpere duminică după-amiază.

„Nu pot să cred că nu-ţi plac smartphone-urile”, a spus

Brooke.

„Nu sunt o persoană tehnică.” Abby nu a recunoscut apelantul, dar schimbul de replici a fost local. Speranţa se aprinsese. Dăduse noul număr doar câtorva persoane, iar agentul ei de asigurări era una dintre ele.

„Bună.”

„Doamnă Foster?” Vocea era masculină şi îndeajuns de familiară pentru a trimite o furnicătură în terminaţiile nervoase ale lui Abby. Ethan. *Opreşte-te! Nu sună pentru o întâlnire.*

„Da?”, a răspuns ea.

„Sunt ofiţerul Hale.” A făcut o pauză. „Ethan.” Cu telefonul lipit de ureche, a urmat-o pe Brooke pe hol.

„Puteţi veni la secţia de poliţie?” Tonul serios al poliţistului i-a zdruncinat nervii la limită.

„Acum?” Abby s-a oprit. Brooke s-a oprit şi a înfruntat-o. Capul i s-a înclinat cu îngrijorare în timp ce analiza faţa lui Abby.

„Acum ar fi bine”, a spus poliţistul.

Anxietatea a stins speranţa lui Abby ca degetele ude pe fitilul unei lumânări. „Este ceva în neregulă?”

„Ar fi mai bine să discutăm faţă în faţă.” Vocea lui a devenit plată. „Ai nevoie să te duc cu maşina? Aş putea veni să te iau.”

„Aşteaptă o secundă.” Cu inima grăbită, Abby a acoperit receptorul şi s-a întors spre Brooke. „Ethan vrea să mă duc la secţie.”

„A spus de ce?” Capul lui Brooke s-a înclinat.

„Nu.” Abby a scuturat din cap.

Brooke şi-a strâns buzele. Ochii i s-au îngustat când şi-a scos cheile din buzunarul hainei. „Te conduc eu.”

Abby şi-a îndepărtat mâna de la portavoce. „Nu am

nevoie să mă duci cu maşina. Voi fi acolo în curând.” Vocea ei era stabilă, dar neliniştea îi zvâcnea în stomac.

„Mulţumesc.” Ethan a încheiat convorbirea.

Abby şi-a luat telefonul de la ureche şi s-a holbat la ecranul gol.

„Relaxează-te.” Brooke a înfăşurat un braţ în jurul umerilor lui Abby şi a îndrumat-o spre ieşire. „Probabil mai are doar câteva întrebări.”

„Poate, dar a sunat serios.” Abby a băgat telefonul în buzunarul gecii. Sau oprit pentru a-şi trage fermoarul şi au trecut prin uşile metalice. „Şi urgent.”

Parcarea înconjurată de maluri de zăpadă era plină de pete de gheaţă. Vântul împrăştiase praful de zăpadă pe asfalt.

„Va fi în regulă.” Brooke a tras de o pereche de mănuşi. „O, Doamne. Numi amintesc de ani de zile o lună ianuarie atât de rece şi de vântoasă.”

Abby şi-a ridicat gulerul şi şi-a băgat mâinile în buzunare. O rafală i-a suflat părul în jurul feţei. Nefiind dispusă să-şi expună o mână, a ignorat-o. Sarea de stâncă scârţâia sub picioare în timp ce se târau pe trotuar şi intrau în SUV-ul mic al lui Brooke. Scaunul de piele al maşinii i-a îngheţat fundul lui Abby, iar ea tânjea după haina până la genunchi pe care pârâul i -o furase. Amintindu-şi de pârâul îngheţat, corpul ei a tresărit puternic. De ce avea nevoie poliţia să o vadă atât de urgent? Şi de ce la secţie? Ultima dată când Ethan avusese întrebări, venise la ea acasă.

Şi-a ros buza crăpată în cele zece minute de condus până în oraş. Maşina abia începuse să se încălzească când Brooke a virat în parcarea micii secţii de poliţie din cărămidă.

„Abby, uită-te la mine.” Brooke a intrat în parcare şi a îndreptat o privire egală spre Abby. „Aceştia sunt oameni

buni. Nu am nicio îndoială că încearcă să te ajute. Poţi avea încredere în ei.”

Abby dădu din cap, dar nu reuşi să fie de acord. Doar pentru că poliţia *trebuia* să ajute oamenii, asta nu însemna că era aşa. „Mulţumesc că m-ai adus. Pot să merg pe jos până la agenţia de închirieri auto de aici când am terminat. Sunt doar şase străzi sau cam aşa ceva.”

„Dacă tu crezi că te abandonez aici, eşti nebună.” Brooke şi-a scos cheile din contact. „Să mergem.”

Abby a deschis gura să protesteze. Să meargă singură era un instinct, un reflex perfecţionat de ani de neglijenţă. Vântul îi făcu dinţii să o doară şi îşi strânse buzele. Când apa aia rece i s-a închis deasupra capului, a regretat că era o singuratică. Se mutase în Pennsylvania pentru a-şi reface complet viaţa, iar asta includea să aibă prieteni adevăraţi – ca Brooke. Dar îndepărtarea oamenilor era un obicei greu de abandonat.

Înăuntru, Brooke şi-a descheiat parka. Abby îşi ţinea jacheta închisă până la bărbie. Ţesătura pufoasă era o barieră în plus între ea şi veştile proaste pe care le simţea că vor veni.

Un Ethan sumbru le-a întâmpinat în micul hol. „Vă rog să vă întoarceţi în biroul şefului.”

Brooke a atins antebraţul lui Abby. „Vrei să rămân aici sau să vin cu tine?”

Lăsându-şi deoparte firea independentă, Abby îşi aminti ultima dată când fusese la mila unui poliţist. „Te rog, vino.”

Brooke s-a uitat la Ethan.

„E în regulă pentru mine.” El a ridicat din umeri. „În acest caz, vom folosi sala de conferinţe.”

Genunchii lui Abby se simţeau stupid de slăbiţi în timp ce ea îl urma pe un hol scurt. Brooke a ocolit masa laminată

ovală şi s-a aşezat pe un scaun de birou din partea opusă. Abby a ales scaunul de lângă prietena ei, care îi oferea, de asemenea, o vedere spre uşă şi o ieşire neobstrucţionată. Un laptop ocupa centrul mesei.

„Îl chem pe şef', a spus Ethan în timp ce ieşea.

A intrat un bărbat voinic, cu umeri musculoşi care aproape că depăşeau lăţimea uşii. A dat din cap spre Brooke. „Bună, Brooke."

„Bună, Mike. Ea este prietena mea Abby Foster." Brooke a accentuat *prietena.* Abby a aruncat o privire în lateral. Ştia că poliţia, în special Ethan, o ajuta adesea pe Brooke la cursurile ei de autoapărare, dar Abby habar nu avea că prietena ei îl tutuia pe şeful poliţiei.

Mike întinse o mână spre Abby. „Şeful poliţiei Mike O'Connell. ePoţi să- mi spui Mike. Majoritatea oamenilor o fac." Abby s-a ridicat pe jumătate şi a scuturat-o.

Părul său roşcat era încărunţit la tâmple, iar nasul său avea un aspect zdrobit. Dar, pe cât de dur părea exteriorul său, ochii lui aveau o nuanţă blândă de albastru simpatic şi îngrijorat. S-a aşezat vizavi de Brooke. Ethan a închis uşa şi a luat loc vizavi de Abby.

Brooke a înclinat capul. „Ce se întâmplă?"

Gura lui Ethan s-a aplatizat. A întâlnit ochii lui Abby. „Când şeful şi cu mine ţi-am verificat maşina, ţi-am găsit scaunul reglat în poziţia cea mai îndepărtată de tabloul de bord. Abia am putut ajunge la pedale. Nu aveai cum să conduci maşina aşa. Acum este posibil să fi mutat accidental scaunul în timp ce încercai să ieşi din maşină."

Nerăbdătoare, Abby l-a întrerupt. „Mi-ai spus toate astea zilele trecute."

Ethan s-a încruntat. „Am găsit şi sticla ta de băutură sport pe jumătate goală în maşină."

„Beau Gatorade înainte şi după ce alerg”, a explicat Abby. De ce conta cum se hidrata ea pentru un antrenament? Dar lângă ea, Brooke s-a încordat.

Privirea şefului poliţiei s-a îndreptat spre Brooke pentru o secundă. Expresia lui a devenit mai sumbră când atenţia i s-a concentrat din nou pe Abby.

„După o bănuială, am testat conţinutul.” El şi-a îndulcit vocea. „Gatorade- ul tău a ieşit pozitiv pentru GHB.”

„Ce?” Partea superioară a corpului lui Brooke a tras în faţă. „Asta e imposibil.”

„Ce este GHB?” A întrebat Abby.

Brooke s-a întors spre ea, furia radiindu-i din ochi. „GHB este ca Rohypnol.”

Şocul a cuprins-o pe Abby. „Vrei să spui că am fost drogată? Ca în *The Hangover?”* Cine i-ar fi făcut asta? Şi de ce? Fusese la muncă, nu la o petrecere a burlacilor în Vegas.

Ethan a făcut o grimasă. „Un fel de. Rohypnol sau roofies sunt un drog diferit. Numele de stradă pentru gamma-hidroxibutirat sau GHB sunt 'vătămare corporală gravă' şi 'apă sărată', printre altele. Dar efectele sunt similare.”

Şeful a dat din cap. „În cantităţi mici, GHB este un steroid alternativ folosit de culturisti pentru a-şi mări muşchii. În doze mai mari, este un sedativ. Este de obicei un lichid limpede, în general inodor, dar sărat. De obicei, se strecoară în băuturi alcoolice în baruri sau la petreceri, dar o băutură pentru sportivi are deja un gust sărat care ar putea masca cu uşurinţă GHB-ul. Obişnuiam să vedem mai mult Rohypnol, dar GHB câştigă în popularitate. Probabil pentru că poate fi preparat acasă cu decapant pentru podele şi detergent pentru canalizare.”

Neîncrederea a golit pieptul lui Abby, ca şi cum cineva ar fi stors-o de apă. „Şi cineva a pus asta în băutura mea sport.”

Vocea ei suna la fel de plată şi goală ca şi pieptul ei. Atât de mult pentru a-şi începe viaţa din nou.

„Da. Semnele imediate ale ingerării GHB sunt lipsa de inhibiţii, pierderea coordonării musculare, greaţă, sedare şi amnezie. A doua zi, simptomele ar putea imita o mahmureală sau o gripă. Greaţa, vărsăturile sau transpiraţia crescută sunt frecvente pe măsură ce organismul se recuperează după otrăvirea cu GHB.”

Brooke a sărit în picioare şi s-a plimbat prin spaţiul îngust din spatele scaunelor. „Ar fi trebuit să mă gândesc la droguri. La naiba. Ai avut simptome de manual tot weekendul.”

Şeful a scuturat din cap. „Brooke, ştii că, scoase din context, aceste simptome pot fi confundate cu o comoţie cerebrală sau cu un virus. Niciunul dintre noi nu a bănuit acest lucru. Dacă Abby ar fi fost la un bar sau la o petrecere şi s-ar fi trezit cu aceleaşi simptome, ai fi sesizat imediat.”

Brooke a făcut doi paşi rapizi şi a pivotat. „Cine i-ar face asta lui Abby şi de ce?”

„Asta e ceea ce vom afla”, a spus şeful. „Conform raportului, este un lucru bun că ai băut doar jumătate din sticlă. Dacă ai fi terminat-o, nu te-ai fi trezit şi nu ai fi ieşit din maşină.”

Panica a cuprins interiorul lui Abby. Şi-a dus o mână la stomac. „Am băut diluant de vopsea şi detergent de canalizare. Acestea sunt otrăvitoare. Există efecte permanente? Trebuie să mă întorc la spital?”

Brooke s-a oprit din mers şi s-a lăsat pe marginea scaunului, cu faţa la Abby. „Nu. Oamenii mor în urma ingerării de GHB, dar nu la atât de mult timp după aceea. Tu eşti bine. Corpul procesează rapid drogul. După douăsprezece ore nu mai există niciun semn, deşi s-ar putea să te simţi ca naiba timp de câteva zile, ceea ce ai şi făcut. De

fapt, este mult prea târziu pentru ca un test de laborator să găsească vreo urmă în sângele tău până acum.”

„Totuşi, ar trebui să vă vedeţi medicul.” Vocea şefului s-a stins. „Vă lipsesc două ore. Crezi că există posibilitatea să fi fost violată?”

Abby se holba la vârfurile de piele stropite de sare ale cizmelor ei. Prea multe gânduri îngrozitoare îi treceau prin minte. Nu putea procesa toate posibilităţile dezgustătoare. Două ore fusese o perioadă lungă. Ce altceva îi mai făcuse persoana responsabilă? Fusese violată? Nu mai făcuse sex de atât de mult timp, cu siguranţă corpul ei ar fi observat. Ar fi existat semne de activitate sexuală, nu?

Soneria înăbuşită a unui telefon răsuna prin uşa închisă, dar corpul ei era tăcut. Îşi amintea de vizita ei la Urgenţe. În afară de lovitura la cap, avusese câteva vânătăi în urma evadării din maşină. Majoritatea păreau să fie în locuri logice, având în vedere că se răsturnase în maşina goală şi ieşise pe o fereastră.

Obrajii lui Abby s-au încins. Se uită în jos la mâinile ei încleştate în timp ce forţa un răspuns printr-un gât strâmt. „Nu prea cred. Purtam mai multe straturi de haine de alergare şi toate păreau neperturbate. Dar să fim sinceri. Au trecut patru zile. Nu ai cum să fii sută la sută sigur, nu-i aşa?” Ea şi-a ridicat bărbia, uitându-se de la expresia furioasă a lui Brooke la şeful poliţiei controlate şi, în cele din urmă, stabilindu-se asupra lui Ethan. Furia, compasiunea şi frustrarea se jucau pe faţa lui. „Dar ştim sigur că cineva m-a otrăvit, m-a condus până la pârâu, m-a pus pe scaunul şoferului şi mi-a rostogolit maşina în apă.”

Şi asta era mai mult decât suficient pentru a o speria.

„Asta e ipoteza noastră de lucru.” Ethan nu a clipit. Maxilarul îi era încleştat, corzile gâtului la fel de strânse ca şi

cablurile unui pod.

Tensiunea lui vizibilă nu era nimic în comparaţie cu teama care clocotea în Abby. „Cineva a încercat să mă omoare.”

Din nou.

Capitolul 10

Dosarul accidentului a fost redenumit oficial TENTATIVĂ DE OMICID.

Ethan a privit-o pe Abby cum procesează vestea şi ajunge la concluzia la care el şi şeful ajunseseră deja. Părerea de rău şi furia i se învârteau în stomac.

Abby tăcea. Neîncrederea şi şocul i-au înceţoşat ochii. Mâinile i s-au strâns în pumnii strânşi pe genunchi, iar privirea i s-a îndreptat spre uşă, ca şi cum abia aştepta să iasă din biroul şefului. Ceea ce era reacţia opusă la care sar fi aşteptat de la o persoană normală care tocmai descoperise că fusese aproape victima unei crime.

„Ce altceva mai faci?” Ochii lui Brooke l-au fixat de perete. „Cum rămâne cu camerele de supraveghere ale şcolii?”

Ethan a dat din cap. „Am revăzut toate casetele de securitate ale şcolii. Din păcate, camerele nu acoperă întreaga parcare, ci doar ieşirile din clădire, holurile principale şi alte câteva locuri strategice. Avem imagini cu Abby părăsind clădirea împreună cu copii şi profesori. Am să vă rog pe amândouă să revedeţi câteva capturi de ecran şi să vedeţi dacă observaţi ceva ieşit din comun.”

Abby şi-a rearanjat faţa într-o mască compusă. Prea calmă. De ce nu se speriase? Majoritatea femeilor nu ar fi plâns dacă ar fi crezut că au fost violate?

Ea şi-a limpezit gâtul şi şi-a îndreptat coloana vertebrală. Poate că îşi stăpânea emoţiile, dar Ethan putea să vadă suferinţa adânc în ochii ei.

„Pot să folosesc computerul ăsta? Trebuie să verific situaţia unui deţinut de la Greenville."

„Oooo-kay", a spus Ethan, rândul lui să fie uimit. „Vrei să ne spui ce se întâmplă?"

I-a dat o mişcare aproape imperceptibilă a capului. Faţa ei era lipsită de sânge, pielea de pe faţă era întinsă. „După."

Ethan a deschis laptopul, l-a pornit şi a stabilit o conexiune sigură la internet. Brooke era din nou în picioare şi se plimba pe fâşia mică de podea din spatele scaunului ei. El a glisat computerul pe masă, întorcându-l cu faţa spre Abby. Apoi s-a ridicat şi s-a învârtit în jurul ei pentru a se uita peste umărul ei în timp ce ea scotea site-ul web al sistemului Victim Information and Notification Everyday, cunoscut şi sub numele de VINE, care era o bază de date la nivel naţional pentru a ajuta victimele să ţină sub observaţie deţinuţii din închisori. A tastat în câteva spaţii goale. Rapiditatea cu care se descurca pe site sugera că are antrenament. De asemenea, nu a trebuit să caute informaţii despre deţinuţi.

Abby a apăsat pe SEND. Şi-a încrucişat degetele în timp ce computerul rula. Articulaţiile i-au pălit sub presiune.

DEŢINUTUL NU A FOST GĂSIT.

„Nu. Trebuie să fie o greşeală", şi-a şoptit ea. A tastat din nou numărul.

DEŢINUTUL NU A FOST GĂSIT.

Aerul a ieşit din ea într-o singură expiraţie uriaşă. Faţa i s-a albit, iar ochii căprui i s-au întunecat de şoc. Ethan i-a

tras scaunul de la masă şi i-a pus o mână între omoplaţi. I-a ghidat capul în jos. „Respiră.”

„Nu poate fi corect. Trebuie să fie o greşeală.” S-a aplecat în faţă, lăsându- şi faţa în faţa genunchilor. „Mai avea trei ani până să fie eligibil pentru eliberare condiţionată.”

Şeful s-a lăsat pe spate în scaun şi şi-a frecat maxilarul. Brooke privea alarmată în tăcere. Ethan îşi ţinea mâna pe spatele lui Abby. Coloana ei vertebrală tremura sub palma lui. Îi venea să-şi înfăşoare braţele în jurul ei, dar se îndoia că ea ar putea suporta asta.

El şi-a mişcat mâna într-un cerc uşor. „Pe cine, Abby? Pe cine căutai?”

„Zeke Faulkner. Omul care m-a răpit acum trei ani.” Abby a vorbit către covor.

Inima lui Ethan a căzut în stomac. Abia îşi stăpânea *ce?* care îi urla prin cap.

Abby s-a aşezat în picioare. „L-am cunoscut pe Faulkner la sala mea de sport. M-a invitat în oraş, dar i-am spus nu. Era ceva înfiorător la el. Am venit acasă de la muncă într-o noapte. Mă aştepta în dulapul din dormitor. Nu i-am văzut faţa, dar am ştiut că era el. Purta o apă de colonie foarte specifică şi i-am recunoscut vocea. M-a lăsat fără cunoştinţă. Când m-am trezit, eram într-o gaură în pământ. S-a dovedit a fi o fântână abandonată”.

„Cât timp te-a ţinut?” Şi ce i-a făcut cât timp a avut-o prizonieră? Ethan îşi lăsă mâna pe antebraţul ei. Trebuia să continue să o atingă, să menţină o legătură. Fără asta, se temea că ea se va retrage din nou. Ea nu protestă.

„Faulkner nu s-a mai întors. Şcoala m-a dat dispărută când nu m-am prezentat la serviciu. Mai mulţi oameni îl văzuseră urmărindu-mă prin sală. Când poliţia a început să-l caute, au aflat că era deja în închisoare. Fusese arestat după

o bătaie într-un bar, în aceeaşi noapte în care m-a răpit. Nu m-au găsit timp de zece zile. Ferma era în Pine Barrens. Din fericire, exista o cantitate mică de apă în fundul fântânii, altfel m-aş fi deshidratat”.

„Faulkner a fost la închisoare?” a întrebat Ethan.

„Da.” Vocea ei era distantă şi deconectată. „Mi-au găsit părul în portbagajul lui şi a lăsat ADN pe un muc de ţigară lângă fereastra pe care a folosit-o pentru a intra în casa mea. Faulkner a pledat nevinovat, dar nu a depus mărturie. Cu toate dovezile fizice, procesul a fost scurt şi a fost condamnat la opt ani. Dar procurorul mi-a spus că probabil nu va fi eliberat condiţionat până când nu va fi executat cel puţin cinci ani.”

„Opt ani pentru răpire?” a spus Ethan printre molarii încleştaţi. „Asta e ridicol.” Dar Ethan ştia că pedepsele pentru infracţiuni cu violenţă erau adesea îngrozitor de scurte din cauza supraaglomerării închisorilor, a bugetelor restrânse şi a altor motive jalnice, de tipul rahaturilor.

„Voi verifica din nou cu directorul.” Şeful s-a ridicat. „Brooke, poţi să vii cu mine? Ethan, porneşte prezentarea aia.”

Brooke l-a urmat pe şef afară din sala de conferinţe.

Ethan şi-a flexat maxilarul, care îl durea de la scrâşnitul dinţilor. „În timp ce îl aşteptăm pe şef, aş vrea să urmăreşti câteva segmente video pentru a vedea dacă există cineva la şcoală care nu ar trebui să fie acolo.”

„În regulă.” Abby şi-a adus genunchii până la bărbie şi şi-a îmbrăţişat tibiile. Fusta ei gri era suficient de lungă încât să o acopere până la gleznele cizmelor ei din piele neagră. Ochii ei căprui, de obicei calzi, erau dezolanţi şi vulnerabili.

„Te poţi gândi la altcineva care îţi poartă pică? Altcineva care ar vrea să- ţi facă rău?”

O uşoară ezitare. „Nu.” Ea încă ascundea ceva. Cât de rău ar putea fi? Le spusese deja o poveste îngrozitoare. Ce ar putea fi mai rău de atât? Lui Ethan i se înrăutăţi stomacul. Fusese răpită în urmă cu trei ani, iar cineva încercase să o ucidă vinerea trecută. Cerul era limita surprizelor după aceste evenimente.

Corpul încremenit al lui Abby era mai rigid decât rochia lui albastră. A deschis laptopul. Se îndoia că ea va vedea ceva, dar distragerea atenţiei ar putea fi de ajutor. În plus, părea că se retrage, iar Ethan voia să o ţină ocupată.

Privirea îi era fixată pe ecran, iar expresia îi era ilizibilă. Majoritatea oamenilor ar fi înnebunit dacă ar fi aflat că au fost otrăviţi, dar Abby devenise mai calmă după ce aflase vestea. Nici măcar nu tresărise la posibilitatea că fusese violată.

Ce. Naiba?

Ethan a apăsat pe touchpad pentru a trezi computerul aflat în hibernare şi a făcut clic pe playerul media. Fişierul deschis era în pauză. A făcut clic pe PLAY, iar segmentul s-a derulat.

Cu ochi sumbri, ea a urmărit exodul elevilor şi al profesorilor. La ce se gândea? „Anunţă-mă dacă vezi pe cineva ieşit din comun sau pe cineva pe care nu-l recunoşti.”

Ea a alunecat mai jos pe scaun şi şi-a strâns picioarele mai tare. „Ok.” Holbându-se la ecran, Abby şi-a lipit încheietura mâinii de gură.

Locuia în Westbury de doar doi ani. Ethan trebuia să ştie totul despre viaţa ei înainte de mutare. „E vreo şansă să ai un fost furios?”

„Nu.” Ea nu şi-a luat ochii de pe ecranul computerului. „Nu m-am întâlnit cu nimeni de când m-am mutat aici.”

„Conturi pe reţelele de socializare?”, a întrebat el, în

cazul în care îi scăpaseră paginile în căutarea sa pe internet. Ultima tânără atacată în Westbury îşi difuzase fiecare activitate pe internet.

„Niciunul.”

Ethan se gândise că poate dacă vor fi singuri, ea va vorbi cu el. Evident, se înşelase, iar răspunsurile ei cu un singur cuvânt nu-l vor ajuta să rezolve cazul ei. Dacă cineva avea o şansă de a obţine informaţii, aceea era Brooke.

Ethan spera că şeful îi spunea asta lui Brooke chiar acum. Dar cum ar putea Ethan să o facă pe Abby să aibă încredere în el?

„Cum rămâne cu familia?”

Ea a clipit. Colţul gurii i-a tremurat, dar şi-a netezit expresia cu un oftat. „Nu e nimeni.”

„Nimeni?” De îndată ce cuvintele surprinzătoare i-au părăsit gura, Ethan şi-a blestemat în tăcere lipsa de tact.

„Mama mea a murit la scurt timp după proces”, a spus ea cu o voce monotonă. „Nu am fraţi şi surori şi nu mi-am mai văzut tatăl de ani de zile. Nu a fost o parte importantă din copilăria mea.”

„Îmi pare rău.” Ethan şi-a înclinat capul şi a încercat să-i prindă privirea. Ochii ei au pâlpâit spre ai lui şi s-au întors la computer cu o lipsă înspăimântătoare de emoţie. O văzuse cu tânărul ei vecin şi cu câinele ei. Ea nu era persoana rece şi controlată de lângă el.

Ce se întâmpla în spatele acelei expresii rezervate? De ce o purta? Ethan trebuia să găsească o cale de a sparge zidul pe care ea îl construise. Trebuia să îi împărtăşească secretul pe care îl ascundea. Ceea ce el nu ştia o putea ucide.

Şeful apăru în uşă. „Directorul tocmai a confirmat că Zeke Faulkner a fost eliberat din închisoare acum două săptămâni.”

$$$

Abby a deschis ochii într-un întuneric total. Capul îi pulsa de durere. A clipit. Era oarbă? A ridicat mâna şi şi-a pipăit pleoapele cu vârfurile degetelor. Ori era ceva în neregulă cu ochii ei, ori camera era complet întunecată. Şi-a atins fruntea şi scalpul. Când şi-a pipăit urechea stângă, agonia a răsunat în craniul ei ca un megafon. Stomacul i s-a încleştat. Urmărind valul de greaţă, s-a încovoiat pe o parte şi a respirat pe nas.

Durerea a revenit la o pulsaţie surdă. A rămas nemişcată şi a ascultat. O zgârietură slabă a răsunat în stânga ei, atât de moale încât şi-a întors capul şi şi-a încordat auzul pentru a o auzi din nou. Dar tot ce a putut auzi a fost sunetul înăbuşit al vântului de sus.

A simţit podeaua din jurul ei. Murdărie. Palma ei a lovit o baltă despre care spera sincer să fie apă. Era într-o magazie sau într-un subsol? Cu mişcări lente şi deliberate, pentru a nu-şi zdruncina creierul dureros, şi-a ridicat capul, apoi s-a ridicat într-o poziţie aşezată. A ridicat mâinile deasupra capului, dar nu a întâlnit niciun tavan. Cu un braţ încă ridicat pentru a-şi proteja capul, s-a ridicat uşor în picioare. S-a clătinat. Au trecut câteva momente până când picioarele ei s-au stabilizat. A ridicat mâna deasupra capului. Tot nu simţea tavanul. S-a întors în cerc, cu braţele întinse.

Alunecându-şi picioarele pe pământ, a înaintat târşâind. În doi paşi, mâinile i-au atins o suprafaţă aspră. Degetele ei au sondat-o. Materialul era uscat şi sfărâmicios. Un fel de piatră brută.

Unde era ea? De cât timp era aici?

Suficient de mult pentru ca auzul ei să se ascută. Un

bâzâit a răsunat în spatele ei. Urmărind sunetul, capul i s-a întors brusc. O insectă i-a frecat faţa. Abby s-a izbit de ea, a dat înapoi şi şi-a lovit cotul de perete.

S-a întors şi s-a târât cu grijă în cealaltă direcţie, fiecare picior alunecând înainte pentru a se asigura că topografia terenului nu se schimbă. Doi paşi înainte şi degetele ei s-au lovit de un alt perete. Şi-a mişcat mâinile orizontal. Peretele s-a curbat. Gaura ei era cilindrică şi abia mai lată decât braţul ei.

Ceva de pe corpul ei ticăia. Degetele ei au căutat sursa. Brăţările îi încrucişau trunchiul. Le-a urmărit prezenţa în jurul pieptului, taliei şi în partea de sus a fiecărei coapse. Inele metalice reci atârnau de ansamblu.

Un ham? O, Doamne. Echipament de rapel.

Chiar dacă totul era negru, ea a ridicat privirea din reflex. El o coborâse într-o gaură în pământ. O fântână?

Şi-a întins mâinile sus. Nimic nu era deasupra. Fusese coborâtă adânc în măruntaiele pământului. Ochii ei au sondat întunericul de deasupra. Frica îi străbătea pântecele. Unde era ea? Unde se dusese bărbatul care o luase? Şi când se întorcea?

Abby s-a scufundat în pielea rece a scaunului pasagerului lui Brooke şi a încercat să se scuture de amintirea răpirii ei.

„Eşti în regulă?” Brooke s-a aşezat la volan.

„Da.”

I-a oferit lui Abby un zâmbet trist, cu buze plate. „Mike a vrut să te întreb din nou dacă tu crezi că există vreo şansă să fi fost violată.”

„Nu prea cred.” Panica, intensificată de flashback-ul ei, a bubuit în gâtul lui Abby. „Nu există nicio modalitate de a şti sigur, nu-i aşa? Au trecut patru zile. Dar instinctele mele şi toate datele pe care le avem spun nu.” Avea de gând să se

agaţe de asta pentru moment, pentru că în acest moment nu putea face faţă alternativei.

„Îmi pare atât de rău.” Brooke s-a întins şi i-a strâns mâna. „Probabil că ai dreptate, dar ar trebui să mergi la doctor.”

Din fericire, ea lua pilule contraceptive. Dar cum rămâne cu bolile cu transmitere sexuală? Fusese sănătoasă şi nu se deranjase să găsească un nou medic de când se mutase. Cu excepţia casei şi a locului de muncă, nu făcuse multe din lucrurile pe care oamenii le fac atunci când îşi pun rădăcinile. În mintea ei, ştia că acest nou început era temporar şi că în cele din urmă va trebui să găsească un alt loc unde să se ascundă? Lacrimile i-au ars colţurile ochilor. Una a scăpat, alunecându-i pe obraz.

Şi-a îngropat gândurile, ca pe atâtea altele. Trebuia să ajungă acasă.

Să se bage înăuntru. Să se ascundă de realitate. Era ceea ce făcea ea cel mai bine.

Brooke a pornit motorul. „Să-l luăm pe Zeus şi câteva dintre lucrurile tale şi să ne întoarcem la mine acasă.”

„Nu.” Abby şi-a trecut un deget sub ochi. „Nu te voi pune în pericol pe tine sau pe familia ta. Copiii tăi au trecut prin destule.”

„Nu eşti în siguranţă singură. Ce-ar fi să rămân cu tine?”

Abby a scuturat din cap. „Copiii tăi au nevoie de tine. Eu îl am pe Zeus. O să fiu bine. Şeful poliţiei a spus că va pune pe cineva să treacă frecvent pe la mine pe acasă.” În plus, Abby avea nevoie de timp singură.

Ce avea de gând să facă?

Brooke a zâmbit. „Îi cunosc pe Mike şi Ethan. Vor face tot posibilul să te ţină sub supraveghere.”

„Ai atât de multă încredere în ei?” Abby şi-a sprijinit

fruntea de paharul rece. Habar n-avea cum fusese otrăvită. O maşină de patrulare care trecea pe lângă casa ei nu era chiar atât de liniştitoare.

„Da. Ethan ţi-a salvat viaţa.”

„Ştiu.” În mintea ei ştia că trebuie să aibă încredere în el, iar inima ei era de acord. De fiecare dată când el era cu ea, inima ei bătea un pic mai repede.

Dar instinctele ei, perfecţionate de o viaţă întreagă de trădări şi dezamăgiri, nu erau controlate atât de raţional.

Brooke a virat pe strada principală. „Mai vrei să închiriezi o maşină?”

„Da.” Abby nu voia să fie blocată fără nicio cale de scăpare în cazul în care fuga devenea necesară. Gândul de a părăsi Westbury o umplea de tristeţe.

S-au oprit la centrul comercial care găzduia agenţia de închirieri auto. Abby a ales un sedan gri de dimensiuni medii, genul de maşină pe care nu o remarca nimeni.

„O să te sun în câteva ore”. Brooke a îmbrăţişat-o de rămas bun în parcare.

Abby s-a urcat în sedan. A condus până acasă în tăcere, creierul ei fiind prea copleşit pentru muzică. Ochiul ei pe oglinda retrovizoare i-a confirmat că Brooke a urmărit-o tot drumul până acasă. Abby a cotit pe strada ei. O maşină de poliţie stătea deja la bordură. Ethan era la volan. Brooke a făcut cu mâna, a zâmbit şi a plecat.

„Nu mă aşteptam să vii atât de repede.” Abby a încuiat sedanul cu fob-ul. Sincer, era uşurată să-l vadă.

El a coborât din maşină şi a mers cu ea până la uşa din faţă. Zeus a lătrat la fereastră când Abby a deschis uşa.

Ethan a urmat-o în foaier. „Întotdeauna laşi toate luminile aprinse?”

„Nu-mi place întunericul.” Abby şi-a aruncat cheile în bolul de pe birou. „Nu mai îmi place.”

Furia s-a aprins în ochii lui Ethan, apoi s-a domolit. „Nu e de mirare.”

Zeus s-a frecat de picioarele ei. „Bun băiat.” Ea l-a mângâiat pe cap şi s-a împiedicat sub forţa unei lovituri cu capul.

Ethan i-a prins cotul. „Văicăreala este ridicolă.”

„Ştiu.” Abby a împins câinele înapoi şi l-a scărpinat în cap până când s-a liniştit. „El mă iubeşte.”

„Aşteaptă aici. Voi verifica casa.” Ethan s-a îndreptat spre dulap.

Abby şi-a agăţat jacheta în cuierul de lângă uşa de la intrare. „Bine, dar dacă ar fi cineva aici, Zeus ar şti despre asta.”

„Fă-mi pe plac.” Ethan a verificat primul etaj şi a urcat la etaj. Ea i-a auzit paşii deasupra capului, trecând dintr-o cameră în alta. Câteva minute mai târziu, cizmele lui au pocnit înapoi pe trepte. „Unde e uşa de la garaj?”

Abby l-a condus prin bucătărie şi i-a arătat cu degetul. A întins mâna după telefon. Chiar dacă trecuseră trei ani, numărul biroului procurorului care se ocupase de cazul ei de răpire îi era ars în creier ca un brand. Două minute mai târziu, Abby a închis cu o programare. A sunat la şcoală şi a lăsat un mesaj în care spunea că va lipsi pentru restul săptămânii. Ea nu lipsea niciodată de la serviciu. De fapt, nu folosise nici măcar o zi de concediu medical în tot anul. Dar nu avea cum să se concentreze pe predat până nu obţinea nişte răspunsuri, iar ea se întorcea de la şcoală când cineva încercase să o omoare. Îşi putea pune elevii în pericol.

Cineva a încercat să mă omoare. Adevărul a lovit-o cu o intensitate şocantă. Care erau şansele? Cam la fel ca a fi lovit

de fulger de două ori? Să fii muşcat de doi rechini?

Nu ar fi niciodată în siguranţă. Niciodată.

Cu mâinile tremurânde, a pornit ceainicul. O bătaie la uşa din spate a speriat-o. Zeus a lătrat, iar mişcarea furioasă a cozii sale subţiri sugera că este prieten, nu duşman. Cu o mână apăsată la baza gâtului, Abby a mutat perdeaua şi s-a uitat pe fereastră. Derek stătea pe veranda din spate, cu mâinile băgate în buzunare şi umerii cocoşaţi de înfrângere. Sprijinindu-şi coloana vertebrală şi adunându-şi controlul, Abby l-a lăsat să intre. Câinele a trecut prin rutina lui de clătinare şi văicăreală. Derek a căzut în genunchi. Zeus a şters cu bale pe haina băiatului.

„Unde este poliţistul?” Derek s-a ridicat în picioare. Privirea lui a străbătut camera.

„Verifică casa”, a spus Abby. Ce ar crede Derek despre otrăvirea cu GHB sau despre răpirea ei? Ar trebui să-i spună? Oricât de mult nu-i plăcea să-l sperie, trebuia să fie sinceră cu el. Faptul că era la ea acasă l-ar fi putut pune în pericol. „Poliţia crede că accidentul meu nu a fost un accident.”

Ochii lui Derek au încetat să mai hoinărească şi s-au oprit în ochii ei. „Cineva s-a jucat cu maşina ta.”

„Ceva de genul ăsta.”

Ochii lui s-au mărit. „Serios?”

„Serios.” Ea nu i-a dat detalii. Era suficient că era informat despre risc. Poate că ar trebui să stea departe de ea pentru o vreme. Dar cum rămâne cu mama lui? „Trebuie să fii atent.”

El a dat din umeri gen *glumeşti?.*

„Poate nu ar trebui să stai pe aici câteva zile. Nu ştiu când sau unde s-a întâmplat. S-ar putea să nu fie sigur aici.”

„Siguranţa nu este o garanţie nicăieri.” Privirea lui era la fel de obosită pe cât se simţea Abby.

Zgomotul bocancilor a semnalat întoarcerea lui Ethan din garaj. El s-a oprit brusc. „Hei, Derek.”

„Hei.” Derek nu a luat-o la fugă, dar adidaşii lui erau îndreptaţi spre uşă, ca şi cum ar fi vrut să fugă.

„Vroiam să mă asigur că casa lui Abby e liberă.” Ethan şi-a desfăcut fermoarul hainei. A surprins privirea lui Abby. „Nu am găsit niciun semn de tentativă de efracţie.”

Ceea ce însemna că Gatorade-ul ei fusese probabil alterat la şcoală. Pielea expusă a lui Abby se umplu de piele de găină şi se simţi uşurată că nu va trebui să se întoarcă la muncă săptămâna aceasta. Gândul că casa ei nu fusese violată era totuşi liniştitor.

„Ai de gând să fii acasă în seara asta?” l-a întrebat Ethan pe Derek. Derek a pufnit. „Da. Probabil că da.”

„Vrei să stai de pază?” Ethan îşi scoase jacheta şi o aruncă pe spătarul unui scaun. „Va fi un poliţist aici, dar ştii ce este normal şi ce nu pentru cartier. Dacă vezi ceva suspect, te rog sună-mă.” A scos o carte de vizită din buzunarul de la piept şi a întins-o.

Derek a ezitat. Nehotărârea i-a înăsprit poziţia. A smuls cartea din cele două degete ale lui Ethan.

„Pot să fac asta”, a spus băiatul, îndreptându-şi spatele. Ethan a dat din cap. „Mulţumesc, omule. Chiar apreciez asta.”

„Nicio problemă.” Derek s-a întors spre Abby. „Mai vrei să îl scot pe Zeus la plimbare?”

„Sunt sigură că i-ar plăcea asta.” Abby a zâmbit. „Dar fii atent.”

„Întotdeauna.” Derek a prins lesa de zgarda lui Zeus, iar cei doi au ieşit din bucătărie. Abby a auzit uşa din fată deschizându-se şi închizându-se.

S-a întors spre Ethan. „De obicei este timid. Cum l-ai

fermecat?”

„Crezi că sunt fermecător?” O sclipire răutăcioasă a strălucit în ochii lui Ethan.

Da. „Nu am spus asta.” Abby a roşit. „Vorbeam despre Derek.”

„Ştiu. Îmi pare rău.” I-a dat un zâmbet mustrător. „L-am zărit mergând spre şcoală în dimineaţa asta şi l-am dus cu maşina. Nu-i mare lucru.”

„A intrat în maşina ta de poliţie?” a întrebat Abby. Derek ar fi mers pe jos până pe coastă înainte de a se urca de bunăvoie într-o maşină de poliţie.

„Nu.” Ethan a suspinat. „Conduceam maşina fraţilor mei. Este un MINI Cooper, probabil cel mai puţin intimidant vehicul de pe faţa pământului. Este o cutie de pantofi roşu aprins echipată cu un motor de maşină de tuns iarba.”

„Mulţumesc. Derek are nevoie de mai mulţi oameni în care poate avea încredere.”

Ethan şi-a deplasat greutatea. „Care e povestea lui?”

Abby a intrat în manevre evazive. Nu putea uita că Ethan era poliţist. Erau lucruri pe care el nu le putea şti. Lucruri care îl puteau face pe Derek vulnerabil. „Mamă singură. Trebuie să muncească mult.” Bine, asta nu a fost o minciună totală. Când Krista muncea, muncea mult, mai ales ca să recupereze facturile întârziate de la chefurile ei bianuale cu bărbaţi şi băutură. „Au avut nişte vremuri grele.”

„Unde este tatăl lui?”

„Nici Krista, nici Derek nu au pomenit vreodată de el.”

„Pare un copil bun. Avea de gând să meargă pe jos la şcoală astăzi. E un drum lung în frigul ăsta. Majoritatea copiilor s-ar fi dus acasă şi ar fi chiulit.”

„Este foarte sârguincios la şcoală.” Pieptul lui Abby se

încălzise. Tutoriatul ei ajutase, ca şi cum acel mic punct luminos din viaţa lui Derek ar fi atenuat o mică parte din oroarea care o umbrea pe a ei.

Pe aragaz, ceainicul şuiera. Abby s-a întins după el. „Ceai?”

„Nu, mulţumesc.” Ethan şi-a sprijinit un şold de tejghea. „Ce face mama lui Derek?”

„E chelneriţă.” E timpul pentru o schimbare de subiect. „Dacă nu aţi găsit niciun semn că cineva a intrat în garaj, cum s-a otrăvit Gatorade-ul meu?”

„Va trebui să presupunem deocamdată că GHB-ul a fost pus în băutura ta în timp ce stătea în maşina ta în parcarea şcolii.”

„Asta nu e cu mult mai bine.”

„Nu. Nu este. Înseamnă că cel care a făcut-o cunoştea rutina ta. A plănuit ca tu să bei Gatorade în drum spre parc. Trebuie să te fi urmărit.” Ethan s-a oprit aici, dar ochii lui au spus mai mult.

Abby a tresărit. Oricine ar fi încercat să o ucidă o urmărise suficient de mult timp pentru a-i prezice activitatea.

Şi-a turnat apă aburindă în cană. „După răpire, nu puteam să stau în aceeaşi casă în care fusesem atacată. Nici măcar nu am vrut să stau în aceeaşi zonă. Aveam nevoie de un nou început. Acum mă gândesc că nu voi putea scăpa niciodată de asta.”

„Nu-mi pot imagina prin ce ai trecut”, a spus Ethan. „Şi sunt supărat că a ieşit mai devreme din închisoare. Dacă el e cel din spatele acestui lucru, îl vom prinde. Ceea ce nu pot să înţeleg este de ce şi-ar risca libertatea pentru răzbunare.”

„Vorbim despre un bărbat care m-a răpit pentru că nu am vrut să merg la o întâlnire cu el. Ăsta nu e un comportament tocmai raţional. A petrecut câţiva ani în închisoare din cauza

mea. Nu-mi pot imagina cât de furios este acum.” Neputinţa îi umplu pieptul lui Abby. Doamne, dispreţuia să se simtă vulnerabilă. În adâncul ei, un întrerupător s-a declanşat. Nu mai putea suporta.

Indiferent de risc, de data aceasta urma să fie diferit. Trebuia să ia măsuri ofensive. Gata cu fuga şi ascunderea.

Decizia i-a dat putere. Da, era încă speriată. Ar fi o prostie să nu fie. Dar nu avea de gând să stea şi să aştepte un alt atac sau să le dea altor oameni controlul asupra viitorului ei. Ea îşi asuma responsabilitatea.

Maxilarul lui Ethan s-a încleştat. „O să o luăm pas cu pas.”

„Mai întâi trebuie să aflu cum şi de ce a fost eliberat.” Abby şi-a aruncat pliculeţul de ceai şi a adăugat o lingură de zahăr băuturii sale. „Procurorul care s-a ocupat de cazul meu a murit de un atac de cord acum câteva luni. Mâine am o întâlnire cu înlocuitorul său. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat. Am fost înregistrată pentru a primi o notificare dacă Faulkner a fost eliberat.” Abby îşi înfăşură mâinile în jurul căniі şi sorbi. Lichidul fierbinte îi încălzea burta, dar nu reuşea să taie răceala din venele ei. „Evident, asta nu s-a întâmplat.”

S-a întors spre masă, dar Ethan i-a blocat calea. Bucătăria ei minusculă nu fusese proiectată pentru distracţii. El nu a făcut nicio mişcare să iasă din calea ei. „Cred că ar trebui să mă laşi pe mine să mă ocup de asta.”

Abby a scuturat din cap. „Nu pot. Pentru sănătatea mea mintală, trebuie să fiu proactivă. Nu mă voi ascunde.” Nu mă mai ascund.

Ethan a dat din cap. „Nu-mi place, dar înţeleg.”

Privirile lor s-au întâlnit. Acceptarea lui a lipit legătura dintre ei. El nu avea de gând să-i ceară să cedeze controlul.

Respectul se aprinse albastru aprins în privirea lui. „Cum

ai obţinut o programare atât de repede?”

„Am convins-o pe secretară că noului procuror nu i-ar plăcea să audă despre cazul meu la ştiri.” Nu că Abby s-ar fi dus vreodată la presă. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era publicitatea. Dar cacealmaua ei funcţionase ca prin minune.

„Sunt sigur că e adevărat.” Ethan s-a apropiat. „Aş vrea să te conduc.” Abby s-a aplecat, dar călcâiele ei au lovit dulapurile. „Asta nu e necesar.” Corpul lui slab o înghesuia. „Ştiu. Dar e ziua mea liberă, şi nu vreau să mio petrec făcându-mi griji pentru tine.”

„Ţi-ai face griji?” Căldura din stomacul lui Abby se răspândi. Ar fi trebuit să vrea să fugă şi să se ascundă de Ethan. În schimb, el îi făcea sângele să-i cânte prin vene. Dorinţa îi strălucea în ochi, hipnotizând-o.

„Da.” Ethan i-a luat cana din mâini şi a aşezat-o pe tejghea. Irişii lui s-au întunecat în timp ce îşi potrivea corpul cu al ei. „Aş face-o. Toată ziua. Doar pentru că înţeleg şi respect nevoia ta de a fi implicată în cazul tău, tot vreau să te protejez.”

„Um. Bine atunci.” Inima prinsă în capcană a lui Abby a zgâlţâit. „Trebuie să plec până la şapte.”

„Mă trezesc devreme.” Un motor de maşină a sunat afară. „Ăsta trebuie să fie Pete”, a spus el pe obrazul ei. Respiraţia lui mentolată îi flutura peste faţă. „O să aibă grijă de casa ta la noapte.” Ethan i-a apăsat un sărut pe tâmplă, lângă bandajul de mărimea unui timbru care acoperea tăietura aproape vindecată. Contactul buzelor lui a stârnit furnicături în corpul lui Abby. Ochii ei s-au închis, iar mâna ei s-a îndreptat spre pieptul lui Ethan. Şi-a întins degetele, atingând cât mai mult din el cu o singură mână. Sub cămaşa uniformei, muşchii lui erau tari sub palma ei. El mirosea a mentă, iar buzele lui au zăbovit câteva secunde mai mult

decât se aştepta ea, dar dezamăgirea a trecut prin ea când el şi-a ridicat gura de pe pielea ei. „Fii atentă, Abby. Sună-mă dacă ceva te sperie.”

„O voi face.”

„Pete va veni să se prezinte.” El s-a îndepărtat şi i-a cercetat faţa. „E un poliţist bun. Poţi avea încredere în el.”

Abby a dat din cap. Îl credea. De ce? Ce era diferit la Ethan?

Şi-a luat geaca şi a ieşit din bucătărie.

Balansându-se uşor, Abby a pus o mână stabilizatoare pe tejgheaua de lângă ea. Uau. Şi-a atins obrazul. El nici măcar nu o sărutase pe gură şi ea practic leşinase ca o şcolăriţă. Ce gust avea el?

Uşa din faţă s-a deschis. Zeus şi Derek au intrat tropăind. Abby s-a dus la fereastra din faţă. Afară, Ethan vorbea cu un poliţist mai în vârstă, scund şi voinic. Ethan s-a uitat la fereastră ca şi cum ar fi simţit prezenţa ei. Privirea lui ardea prin răcoarea care plutea lângă geam.

Uh-oh. Mâna ei a fluturat până la gât. Nu exista nicio îndoială în privinţa acelei priviri. El o dorea. Se întrebă dacă restul muşchilor lui erau la fel de solizi ca pieptul lui. Abby îşi închise imaginaţia înainte ca aceasta să fugă cu ideea.

Nu era momentul.

Ethan s-a întors spre maşina sa, în timp ce poliţistul mai în vârstă a început să meargă pe jos.

Şi-ar fi dorit ca Ethan să vegheze asupra ei în timpul nopţii.

După ce Derek s-a dus acasă, ea a lăsat câinele afară pentru ultima dată.

Din cealaltă parte a curţii, domnul Sheridan i-a făcut cu mâna şi s-a apropiat de gard. Abby şi-a luat geaca, şi-a încălţat o pereche de cizme şi a ieşit să vadă ce vrea bătrânul ei vecin

irascibil.

„Vine o furtună puternică.”

„Ştiu.” Abby îşi strânse poalele jachetei. „Ai nevoie de ceva?”

„Nu, dar mulţumesc pentru întrebare.” Dl Sheridan şi-a frecat mâinile noduroase. „Nu mulţi oameni ştiu cum să fie vecini în zilele noastre. Am mai
multă sare gemă în magazie dacă ai nevoie.”

„Mulţumesc.”

Dl Sheridan a îndreptat un deget spre casa lui Derek. „Puştiul Tanner a fost din nou în curtea ta.”

„Ştiu.” Abby a zâmbit. „E în regulă. El plimbă câinele pentru mine.”

„Atâta timp cât e în regulă cu tine.” Dl Sheridan credea că toţi cei sub vârsta de douăzeci de ani sunt „golani” cu intenţii de jaf sau vandalism, dar avea intenţii bune.

„Mulţumesc că ai fost atent.”

„Vremea mă ţine înăuntru mai mult decât aş vrea, dar încerc.” A ridicat din umeri. „Ai grijă de tine. Noapte bună.”

„Noapte bună.” Abby l-a chemat pe Zeus şi s-a întors în casă. S-a dezbrăcat de hainele de exterior şi şi-a verificat toate încuietorile înainte de a urca în dormitor. Uşa de la dressing era deschisă de la căutarea lui Ethan. A aprins lumina şi a intrat. Un mic seif ignifug era cocoţat în colţul din spate. Abby l-a luat şi l-a dus în dormitor. Înăuntru era planul ei de ultimă instanţă. Învârtind combinaţia la numerele corecte, ea a ridicat capacul. Ascuns într-un toc de neopren era Glock-ul de 9 mm al mamei ei. A ignorat plicul plin cu bani şi telefonul mobil preplătit, neînregistrat, care rămăseseră în cutie.

Abby a prins arma în mâna dreaptă. Greutatea şi senzaţia erau în acelaşi timp confortabile şi stranii. Nu mai mânuise

arma de când mama ei luase o supradoză. Răpirea şi procesul s-au dovedit a fi prea mult pentru starea emoţională deja precară a mamei.

Dar nu a lăsat-o pe Abby fără o moştenire. Unele femei transmiteau sfaturi de frumuseţe fiicelor lor. Le instruiau în arta aplicării rimelului şi a rujului.
Altele şi-au învăţat fetele să gătească, lăsând reţete ca dar de durată familiilor lor.

Mama lui Abby îşi învăţase fiica să tragă un mănunchi de gloanţe într-o ţintă în formă de trunchi la şase metri.
[5] [5]

Capitolul 11

Zeke şi-a parcat Camaro-ul în spatele tomberonului şi s-a grăbit spre camera lui. Cartea lui de ieşire din închisoare fusese o lovitură norocoasă. Dar oare câţiva ani erau suficienţi pentru ca un anumit client să uite de banii cheltuiţi şi nu câştigaţi? Păcat că eliberarea lui fusese atât de publică. Era greu să rămâi sub radar când apăruse în ziare. Lista deţinuţilor afectaţi fusese lungă, totuşi. Poate că nimeni nu observase numele lui printre atâtea altele.

A deschis uşa şi a păşit înăuntru. Camera era o vizuină de şobolani goală, cu telecomenzi înşurubate şi pete misterioase pe covor. Dar era doar o locuinţă temporară. După ce primea despăgubirea de la stat, Zeke îşi putea plăti datoriile restante şi se putea muta departe, foarte departe de New Jersey. Şi-a aruncat jacheta pe pat şi a tremurat. Suficient vânt a suflat prin montanţii ferestrei pentru a mişca perdelele decolorate.

Florida suna bine. Da. Se îndrepta spre sud. Nu-şi mai

îngheţa ouăle.

A pornit termostatul de pe perete la 75 de grade F. Aparatul de pe perete a tremurat, a zăngănit şi a scos o tuse patetică de aer călduţ. Zeke ştia că temperatura camerei abia se va clinti.

Avocatul cu care s-a întâlnit a spus că ţinutul va ajunge la o înţelegere. Condamnarea lui se bazase pe probe falsificate, motiv pentru care fusese anulată. Au dat-o în bară şi ştiau asta. Nu ar fi vrut să suporte cheltuielile unui proces uriaş pe care nu l-ar fi putut câştiga.

A fost doar o chestiune de când şi cât de mult.

Zeke s-a îndreptat spre baie. Camera era un frigider nenorocit, dar încălzitorul de apă caldă funcţiona foarte bine.

S-a oprit brusc la botul armei din faţa lui şi la perechea de ochi morţi concentraţi asupra lui. „Bună, Zeke.”

Se pare că clientul său nu uitase. Zeke se blestemă. Proces sau nu, ar fi trebuit să plece în Florida în ziua în care fusese eliberat. Sărac era mai bine decât să aibă rotulele rupte, vârful degetelor lipsă sau mai rău.

„Pot face rost de bani.” Zeke a dat înapoi, cu mâinile în aer. Urma să fie bine. Nu-i aşa? Un om mort nu putea plăti datoriile, iar banii erau cheia universului. Dar tipul cu ochii morţi era înfricoşător. „O să plătesc şi dobânda.”

„Zeke, închide perdelele.”

Zeke a făcut un pas înapoi şi a tras draperiile grele peste fereastră. Ţesătura groasă de blackout bloca complet lumina soarelui, arătându-şi dorinţa de a coopera cu bună credinţă. „Acolo. Nimeni nu poate vedea înăuntru.”

„Perfect”, a spus Dead-eyes. „Aceasta este o conversaţie foarte privată.”

$$$

Ryland a ridicat receptorul telefonului care bâzâia.

„M-am ocupat de prima problemă”, a spus Kenneth cu o voce degajată. „Trecem la numărul doi.”

„Mulţumesc, Kenneth.” Mulţumit, Ryland a încheiat convorbirea. S-a învârtit pentru a privi prin peretele de sticlă al biroului său. Soarele de după- amiază scânteia pe marea agitată cu o strălucire înşelătoare. Nisipul de dedesubt părea cald şi primitor. Dar valurile albe care dansau peste Atlantic dezvăluiau adevărul. Un vânt arctic friguros transformase plaja într-un frig brutal.

Din păcate, telefonul lui Kenneth fusese punctul culminant al zilei sale. Încheierea încetării ultimei sale afaceri ilegale se dovedea a fi chiar mai dificilă decât anticipase.

Interfonul său a sunat. „Domnul Medina doreşte să vă vadă, domnule.”

„Trimite-l înăuntru.” Ryland s-a întors la biroul său, la munca sa, şi l-a salutat pe unul dintre cei mai vechi asociaţi ai săi. S-a ridicat şi a întins o mână peste biroul său.

„Paul, întotdeauna mă bucur să te văd.” Minciuna a alunecat din gura lui Ryland la fel de uşor cum soarele ascundea frigul de pe plajă. „Scotch?”

„Da.” Paul şi-a înclinat capul cu o fracţiune de centimetru. „ Cu gheaţă. Mulţumesc.”

Ryland s-a dus la micul bar din colţ. A umplut două pahare cu gheaţă şi a turnat în fiecare câte un pahar generos de lichid ambrat.

Ca şi Ryland, Paul Medina îmbătrânise de când începuseră amândoi. Părul negru al lui Paul era încărunţit, iar pielea lui purta urmele entuziasmului său pentru golf. Ryland îşi studia oaspetele. Oare proprii lui ochi reflectau aceeaşi brutalitate detaşată? Oare ceilalţi îi întâlneau privirea

şi tresăreau când ştiau că înăuntrul lor nu trăieşte nicio fărâmă de milă?

Probabil. Dumnezeu ştia că Ryland îşi câştigase duritatea cu fapte care ar fi provocat coşmaruri unei fiinţe umane pline de compasiune.

„Nu ştiam că eşti în oraş.” Ryland s-a aşezat pe scaunul său. „De obicei nu stai în Miami până în martie?”

„Vin din când în când să mă mai uit la afaceri.” Paul s-a aşezat într-unul dintre scaunele de oaspeţi din piele şi crom şi şi-a încrucişat picioarele. Şi-a strâns degetele şi s-a uitat la Ryland peste ele. „Nu poţi avea încredere deplină în nimeni.”

Insinuarea lui Paul era clară, la fel şi dezinteresul său pentru discuţii mărunte, ceea ce îi convenea foarte mult lui Ryland. Se săturase şi el de prostii.

Ryland s-a lăsat pe spate în scaunul său. „Ce te aduce astăzi la mine în birou, Paul? Cu siguranţă nu ai zburat de la Miami doar pentru a vorbi despre nepoţii noştri.”

„Nu. După cum am spus, călătoria este legată de afaceri.” Ochii negri ai lui Paul au sclipit cu enervare. „Chiar credeai că poţi înceta pur şi simplu să mai iei transporturi?”

Ryland şi-a ales cuvintele cu grijă, pentru că verificarea lui Paul pentru un microfon ar fi fost o insultă directă.

„Ai avut un preaviz adecvat.”

„Şi eu te-am avertizat că vor exista repercusiuni dacă îţi urmezi planul”, a răbufnit Paul.

Ryland a fluturat o mână. „Ai avut destul timp să găseşti alte căi de distribuţie.”

„Nu poţi lăsa o gaură în procesul de livrare.” Tonul lui Paul a devenit mai rece decât cuburile de gheaţă din scotch-ul său. „Şi cum rămâne cu fiii tăi? Nu merită şi ei aceleaşi oportunităţi care ne-au făcut ceea ce suntem astăzi?”

Nu. Meritau mai mult. Ryland a înghiţit cuvintele. Fiii lui nu făcuseră niciodată parte din acea parte a companiei. Ei nici măcar nu ştiau că există. Îi pregătise să preia funcţiile de CEO şi CFO al companiei legitime.

„M-am făcut înţeles anul trecut, Paul.” Ryland nu şi-a schimbat poziţia. A rămas confortabil înclinat. „Ştiai că se va întâmpla asta.”

„Sunt mulţi alţii care depind de rolul companiei tale în industrie. Ne-ai lăsat cu un gol pe care nu îl putem umple.”

„Nu este adevărat”, a spus Ryland. „Există o mulţime de oameni dornici să ocupe locul.”

„Dar încrederea nu a fost stabilită. Riscurile sunt prea mari pentru a deschide uşile către noi parteneri. Nu vrei să te răzgândeşti?”

Ryland nu a clipit. „Nu.”

Paul s-a ridicat. Şi-a aşezat paharul pe birou cu o ultimă *pocnitură.* „Ţine minte, Ryland. Nu sunt singurul pe care îl trădezi, la fel cum nici tu nu eşti singurul în pericol.”

Capitolul 12

Abby privea pinii care treceau pe lângă geamul camionului. După proces şi moartea mamei sale, jurase că nu se va mai întoarce niciodată aici.

„Aici ai locuit înainte să te muţi la Westbury?” Ethan a ieşit de pe autostrada Atlantic City şi a urmat indicatorul spre Harris, unde se afla biroul procurorului judeţului.

„Da. Aveam o casă în oraş nu departe de aici.” Nici fântâna în care Faulkner o ţinuse pe Abby nu era departe.

Anxietatea i se rostogolea în burtă.

Harris, New Jersey, era una dintre cele mai puţin populate secţiuni ale statului. Situat la cincisprezece mile vest de Atlantic City, la marginea de sudest a Pine Barrens, era exact ceea ce sugera numele: în mare parte arid şi plin de pini.

„Şi tu ai crescut aici?”

„Da.”

„Aţi fost mereu doar tu şi mama ta?”

Abby a suspinat. Reticenţa ei nu l-a descurajat deloc pe Ethan. „Tatăl meu nu prea era prin preajmă. Trecea pe aici ocazional şi îi dădea bani mamei. În afară de asta, nu voia să aibă nimic de-a face cu viaţa mea.” Era pe punctul de a spune că nu-i putea lipsi ceea ce nu avusese niciodată, dar ştia că Ethan va vedea prin bravada ei. Abby nu avu sese niciodată experienţa unui tată iubitor, dar avea prieteni cu taţi adevăraţi, taţi care le ameninţau partenerii şi dansau cu ele la nunţile lor.

„Imi pare rau. Ai fost apropiată de mama ta?”

„Nu era maternă din fire, dar a încercat.” Abby nu s-a îndoit niciodată că mama ei o iubea, chiar dacă de multe ori părea deconectată. Mama nu era cea mai afectuoasă persoană de pe planetă, dar o învăţase pe Abby să tragă în şcoala generală, iar mama ar fi luptat până la moarte pentru a-şi proteja fiica. „Suferea de depresie. Uneori bea prea mult. Cred că îl iubea pe tatăl meu, iar faptul că era o stradă cu sens unic şi-a pus amprenta asupra ei. Nu a avut niciodată întâlniri. Nici măcar o dată.” Abby şi-a sprijinit capul de geamul pasagerului. Vorbind despre o suprapunere. De ce i-a spus asta? Ce era la el care îi scădea apărarea?

Urmând o comandă de la GPS, Ethan a virat la stânga. A condus în tăcere timp de câteva minute. „Ţi-am spus că

locuiesc cu mama?”

Ea şi-a ridicat capul şi s-a uitat la el. Era o chestie de genul „tu mi-ai arătat-
o pe a ta, aşa că acum o să ţi-o arăt pe a mea”? Şi de ce împărtăşirea reciprocă o deranja chiar mai mult decât propria ei scăpare de prea multă informaţie? Era ca şi cum s-ar fi legat. „Nu.”

Un zâmbet ironic, cu buzele strânse, i-a traversat faţa. „Da. Tatăl meu a avut un atac de cord şi a murit la cincizeci de ani. Eram poliţist în New York City la vremea aceea. Fraţii mei gemeni mai mici erau încă în liceu, iar mama avea artrită reumatoidă. Trebuia fie să mă mut acasă, fie să o fac să vândă ferma. Ea iubeşte ferma”.

„Ai renunţat la carieră pentru familia ta?”

„Nu chiar. Sunt încă poliţist.” Ethan s-a strâmbat.

„Oraşul New York şi Westbury sunt abia pe aceeaşi planetă.”

„Adevărat.” Ethan a râs. „Dar până la urmă a ieşit totul bine. Lui Cam şi Bryce le-a fost greu să accepte moartea tatei. Tuturor ne-a fost greu. Să plângem împreună a fost cea mai bună terapie.”

„Cum sunt fraţii tăi acum?” a întrebat Abby. Pierderea mamei ei era încă o umflătură tare în centrul pieptului ei. Îşi făcuse singură durerea.

„Se descurcă de minune. Mâine se întorc la facultate.” Ethan a urmat o altă indicaţie din telefonul mobil, a virat în complexul municipal şi a parcat în faţa biroului procurorului. „Eşti gata?”

Nu. Intimitatea neaşteptată formată între ei în timpul drumului lung îi lăsase un gust dulce-amărui în gură. Legătura lor fragilă se simţea fragilă şi tandră. O legătură atât de dulce nu trebuia să fie stricată de veştile care o

aşteptau în biroul procurorului.

Dar aşa era viaţa ei. Zilele frumoase însorite erau întotdeauna urmate de 5 5 furtună.

„Da.” Abby şi-a deschis uşa şi a ieşit pe asfalt. Un vânt îngheţat bătea prin spaţiul deschis. Cam atât cu temperaturile mai blânde din apropierea coastei. Şi-a închis geaca de puf. Cel puţin nu era zăpadă pe jos.

Ethan mergea alături de ea. Ochii lui albaştri şi ocupaţi scrutau parcarea în timp ce o îndruma spre clădire. Îmbrăcat în blugi, cizme şi o jachetă bomber din piele la fel de neagră ca părul lui, ţinuta lui casual nu-i camufla natura de poliţist.

Înăuntru, Abby şi-a dat numele recepţionerului. Şi-a frecat mâinile pentru a le încălzi şi s-a aşezat pe un scaun. În ciuda frigului, transpiraţia nervoasă îi picura între omoplaţi. Îşi scoase jacheta şi şi-o lăsă pe braţ. Ethan a luat scaunul tapiţat de lângă ea. I-a luat mâinile între ale lui, care erau absurd de fierbinţi având în vedere cât de frig era afară.

„Doamnă Foster, domnul Whitaker vă va primi acum.” Pe lângă faptul că procurorul fusese înlocuit, recepţionista brunetă cu picioare lungi era nouă. A traversat încăperea şi a deschis uşa şefului ei. Pielea de porţelan, dinţii albi şi buzele roşu închis îi confereau o sexualitate de vampir. Unde era femeia mai în vârstă care conducea biroul ultimului procuror?

Abby s-a ridicat în picioare. Lângă ea, Ethan şi-a pus mâna pe spatele ei. Căldura i s-a infiltrat prin bluză şi a sprijinit-o când au intrat în birou. În spatele unui birou cu zgârieturi, un bărbat înalt şi blond, în jur de patruzeci de ani, şi – a netezit cravata şi s-a ridicat când s-au apropiat.

„Dan Whitaker.” El a întins o mână. Abby a strâns-o şi l-a prezentat pe Ethan.

De la pantofii lustruiţi până la părul său de *GQ,* noul

procuror-şef era mult prea perfect pentru a fi sincer.

La gestul lui Whitaker, Abby s-a aşezat în fotoliul din piele uzată din faţa biroului lui. Ethan îşi lăsă mâna de pe spatele ei şi luă celălalt scaun. Ea a simţit imediat lipsa contactului. Mâna ei s-a dus la claviculă în timp ce aştepta ca Whitaker să explice lipsa lui de comunicare. Cu trei ani în urmă, petrecuse ore întregi stând în acelaşi scaun şi pregătindu-se să depună mărturie, dar în această după-amiază spaţiul odată familiar i se părea un teritoriu străin.

Iar Whitaker se simţea ca duşmanul.

Ceea ce era ridicol. Omul nu vorbise încă şi, chiar dacă nu se întâlniseră niciodată, erau de aceeaşi parte.

Hotărâtă să ascundă panica care îi urca pe gât, şi-a aşezat mâinile în poală şi şi-a împletit degetele pentru a le fixa. Niciun fel de voinţă nu putea opri transpiraţia care îi curgea prin pori.

„Sunteţi sigură că nu vă pot aduce nimic, doamnă Foster?” La încuviinţarea mută a lui Abby, recepţionera a pivotat pe un călcâi îngust şi s-a retras.

Whitaker şi-a rotunjit biroul şi s-a aşezat pe marginea acestuia, privind în jos la Abby şi Ethan. Poziţionare superioară a corpului. Bine lucrat. Un punct pentru noul procuror.

Whitaker îi aruncă lui Abby o privire solemnă. „Aş vrea să-mi prezint scuzele. Ar fi trebuit să fi fost informat despre eliberarea lui Faulkner. Am avut o fluctuaţie destul de mare de personal. Am cercetat problema. Noul dumneavoastră număr de telefon nu era în evidenţele noastre.”

„Ce zici de sistemul VINE?” a întrebat Ethan. „Întregul scop al automatizării sistemului de notificare a victimelor a fost acela de a elimina eroarea umană.”

Whitaker a ridicat din umeri. „Orice sistem de o

asemenea mărime poate avea o defecţiune ocazională.”

Defecţiune? Asta e tot ce a fost ea pentru acest om? O eroare nefericită de calculator?

Furia i-a blocat respiraţia lui Abby în piept. Se străduia să inspire suficient aer pentru a răspunde. „Nu înţeleg. Faulkner nu trebuia să fie încă eligibil pentru eliberare condiţionată. Ce s-a întâmplat?”

Whitaker şi-a încrucişat braţele în faţa pieptului. Butoni de manşetă argintii străluceau. „Acum câteva luni, un tehnician de laborator de stat a fost condamnat pentru falsificarea de probe. Un funcţionar de la acest birou a fost, de asemenea, implicat. Fiecare inculpat ale cărui probe au fost manipulate de una dintre aceste două persoane a depus o contestaţie împotriva condamnării sale. Din păcate, acest lucru a inclus şi cazul tău.”

Şi a explicat de ce biroul procurorului a făcut curăţenie. Indiferent dacă au fost sau nu cu adevărat responsabili, cineva trebuia să plătească pentru imaginea publică.

Cu excepţia unei uşoare încruntări politicoase, chipul impecabil al lui Whitaker a rămas lipsit de expresie. Fie nu-i păsa cu adevărat, fie muşchii feţei îi fuseseră botoxaţi până la supunere.

Predecesorul lui Whitaker nu ar fi luat-o niciodată prin surprindere în acest fel. Mark Bailey o ţinuse la curent cu totul. Lumina strălucea pe părul vopsit al lui Whitaker în timp ce acesta se apleca mai aproape, ajungând să sprijine o mână manichiurată pe umărul lui Abby. Neputând să se retragă mai mult în scaunul cu spătar înalt, Abby a strâns din dinţi. Atingerea lui era metaforic de vâscoasă. Ar fi avut nevoie de un duş de decontaminare pentru a scăpa de pata asta.

„Ştie cineva unde este Faulkner?” Ethan se holbă la mâna lui Whitaker.

Procurorul şi-a pus-o la loc pe coapsă. „Faulkner nu a fost eliberat condiţionat. El a fost eliberat. Condamnarea sa a fost anulată. Fără dovezi fizice, am decis că nu are rost să rejudecăm cazul său.”

„Deci nu este obligat să raporteze nimănui”, a încheiat Ethan pe un ton mort.

„Corect”, a spus Whitaker. „La urma urmei, nu i-ai văzut niciodată faţa. I- ai recunoscut doar vocea. Nu şi-a recunoscut niciodată vinovăţia. Nu este probabil ca un juriu să condamne un om bazându-se doar pe sunetul vocii sale.”

Abby nu a putut asimila vestea. „Dar au existat şi alte dovezi….”

„Nu suficiente pentru o condamnare.” Whitaker a clipit.

Stomacul lui Abby se umflă. O mână s-a ridicat pentru a-i acoperi gura. Whitaker a alunecat înapoi pe marginea biroului său, masca crăpându-i de repulsie pentru o clipă.

A înghiţit, a inspirat adânc pe nas şi a dat drumul la aer prin buzele strânse. Tăietura de pe tâmplă o ustura. A atins bandajul.

„Există vreo înregistrare a familiei sau a ultimei adrese cunoscute?” a întrebat Ethan.

Vocea lui Whitaker a devenit acră. „Nu pot să dau informaţii personale. Şi nici nu vă pot permite să îl hărţuiţi pe Faulkner, chiar dacă sunteţi ofiţer de poliţie. Ţi-ai ieşit din jurisdicţie, ofiţer Hale, iar din punct de vedere legal, Faulkner este acum un om nevinovat. Condamnarea sa a fost ştearsă ca şi cum nu s-ar fi întâmplat niciodată.”

Abby a mai respirat adânc. *O, Doamne.* El chiar ieşise. Şi nu doar afară, ci liber să facă ce vrea. Fără întâlniri cu un ofiţer de eliberare condiţionată. Fără cerinţe de raportare. Nimic. Putea fi oriunde. Faulkner reuşise ceea ce Abby nu fusese în stare să facă. Îşi ştersese tabula rasa.

Ethan s-a ridicat şi a mers să stea în spatele scaunului ei, poziţionându-se ochi în ochi cu Whitaker. „Cineva a încercat să o ucidă pe doamna Foster vinerea trecută.”

Ethan şi-a aşezat ambele mâini pe umerii ei. Greutatea lor a ancorat-o. Ea şi-a întins mâna peste corp şi şi-a pus mâna peste a lui.

În ochii procurorului a pâlpâit aprehensiunea. „Nu văd ce legătură are asta cu eliberarea domnului Faulkner.”

Abby a deschis gura să protesteze, dar nu i-a ieşit niciun cuvânt. Ce putea să spună? Singura replică disponibilă în creierul ei era: *„Serios, eşti idiot?* Exprimându-l nu ar fi obţinut nicio cooperare. Nu că ar fi obţinut prea multă acum, dar animozitatea din partea biroului procurorului nu ar fi ajutat lucrurile.

Ethan a strâns-o de umeri într-un silenţios *Am primit această* asigurare. „Pare convenabil că a fost eliberat cu câteva săptămâni înainte ca doamna Foster să fie atacată.”

„Sau e doar o coincidenţă.” Whitaker îşi coborî corpul ascuţit în scaun şi luă un dosar din coşul de pe birou. Interviul lor se terminase. „Există procese în curs împotriva judeţului din cauza situaţiei. Nu mai pot discuta despre asta.”

Degetele lui Ethan s-au strâns. „Eu nu cred în coincidenţe.”

$$$

Ethan abia ţinea pasul în timp ce Abby fugea din clădirea încălzită în frigul din parcare. Tocurile cizmelor ei răsunau pe trotuar. A trecut un autobuz. Gazele de eşapament rămase

miroseau urât după întâlnirea lor cu Whitaker, ca şi cum aerul ar fi fost viciat de mesajul lui că Abby nu merita efortul de a-şi rejudeca răpitorul.

Ea s-a împiedicat. Ethan a prins-o de cot. I-a înfăşurat un braţ în jurul taliei, încetinind-o în timp ce se apropiau de camionul lui.

„Uşor.” El a deschis portiera şi a ajutat-o să urce pe scaunul pasagerului. Mâinile îi tremurau, iar din ochi îi curgeau lacrimi. Ethan a înconjurat camionul şi s-a strecurat pe scaunul şoferului. A pornit motorul, a dat drumul la căldură şi a îndreptat aerisirile spre Abby.

A umblat prin geantă, a deschis-o şi a scos un pachet de şerveţele. „Îmi pare rău.”

„Nu ai niciun motiv să-ţi ceri scuze.” Ethan îşi potoli dorinţa de a se întoarce în biroul lui Whitaker şi de a-i scoate câţiva dinţi perfecţi. *Ce idiot.*

Abby şi-a şters ochii şi nasul. Şi-a acoperit ochii cu o mână şi s-a prăbuşit pe braţ.

Ethan s-a rotit în scaun. I-a ridicat mâna de pe faţă. Ochii ei ardeau de disperare brută. „Ai fost răpită de două ori şi otrăvită o dată. Ai scăpat dintr-o maşină scufundată într-un râu îngheţat şi ai aflat că un fost agresor a fost eliberat prematur. În loc să-ţi plângi de milă, cauţi răspunsuri. Eşti unul dintre cei mai duri oameni pe care îi cunosc”.

„În ultima săptămână m-am simţit de parcă aş fi schiat pe gheaţă, abia reuşind să obţin suficientă tracţiune pentru a trece de următoarea curbă.” A tras aer în piept şi a expirat printre buzele strânse, căutând în mod clar calmul. Abby avea nevoie să fie în control. El se întreba de câte ori în viaţa ei a fost la mila altcuiva.

El s-a aplecat peste consolă şi şi-a înfăşurat braţele în jurul ei. Ea s-a sprijinit de el, tăcută şi nemişcată pentru

câteva minute.

Cabina s-a încălzit, iar Abby s-a oprit din tremurat. Cu o respiraţie adâncă, s-a aşezat în picioare. „Trebuie să îl găsim pe Faulkner.”

Gândurile lui Ethan făceau ecou cu cele ale lui Abby, dar el dorea să o protejeze de această nouă ameninţare la fel de mult pe cât dorea să îi rezolve cazul. „Eşti sigură că eşti pregătită pentru asta chiar acum? Aş putea să te duc acasă şi să mă întorc în altă zi.”

„Nu.” Se întinse mai mult în scaun, ca şi cum decizia ei de a continua să meargă înainte o ţinea în picioare. „Suntem aici, şi nu vreau să pierd timpul. Trebuie să ştiu ce a făcut de când a fost eliberat. Dacă e vinovat de otrăvirea mea, va fugi.”

„Bine. Îl sun pe şef.” Ethan s-a mutat înapoi pe scaunul lui. „El are relaţii. Dacă Whitaker nu ne va ajuta, şeful O'Connell o va face.”

Ethan a condus până la un magazin de pe autostradă şi a cumpărat două sticle de apă în timp ce aşteptau. Zece minute mai târziu, şeful a sunat înapoi cu o adresă.

„Mama lui Faulkner locuieşte în Somer's Point.” Ethan a introdus adresa în GPS-ul de pe telefonul său mobil. Somer's Point era ultimul oraş înainte de podul spre insulele barieră care cuprindeau Jersey Shore, staţiunea familială care nu trebuie confundată cu emisiunea de televiziune *Jersey Shore* filmată în Seaside Heights, la şaizeci de mile spre nord.

Douăzeci de minute mai târziu, Ethan a oprit în faţa unui rancher de mărimea unei case duble. Întregul teren era de-abia suficient de mare pentru a juca baschet pe tot terenul. În loc de gazon, curtea era acoperită cu un strat gros de pietricele bej, netede şi rotunde.

„Lasă-mă să verific mai întâi. Încuie uşile.” Dar o privire

la faţa lui Abby i-a spus că nu era mulţumită de planul lui. „Mama lui a fost la proces?”

Înţelegerea i s-a luminat pe faţă. „Da.”

„Nu-mi place să risc să te recunoască şi să refuze să vorbească cu noi.” „Ai dreptate.” Abby s-a prăbuşit.

„De fapt, s-ar putea să te vadă chiar de la uşă.” Ethan a căutat o şapcă de baseball în spatele scaunului camionului său. I-a înmânat-o. „Poţi avea încredere în mine, Abby.”

Şi-a tras şapca pe frunte şi a alunecat pe scaun câţiva centimetri. A trecut o secundă de tăcere înainte ca ea să răspundă. „Ştiu.”

Dar o facea? Mama ei era deprimată. Tatăl ei nu apărea. A avut vreodată Abby pe *cineva* în care să poată avea încredere deplină?

Ethan a coborât din camion. Şi-a tras fermoarul jachetei până la bărbie. Deşi ningea rar la Jersey Shore şi temperatura era mai blândă decât în oraşul său natal de munte, vântul care cobora pe stradă era rece, umed şi plin de sare. Ethan a cercetat proprietatea în timp ce mergea spre casă. Peluza plină de pietre înconjura casa. Dacă cineva ar fi ieşit în fugă pe uşa din spate, Ethan ar fi auzit paşii scârţâind în pietricele. Flori de plastic şi gnomi de ciment căptuşeau aleea de beton. Singura maşină de pe alee era un Buick cu patru uşi, un model mai vechi. Un permis de parcare pentru handicapaţi atârna de oglinda retrovizoare.

Adăpostul maşinii era gol, cu excepţia unei prelate de culoare cafeniu stivuite pe ciment ca o piele de şarpe. După o privire rapidă în jurul colţului casei, Ethan a bătut la uşă.

A răspuns o femeie în vârstă. A deschis uşa, dar a ţinut lanţul fixat. Pielea ei purta urmele permanente ale soarelui, la fel de ridată şi maronie ca pielea deteriorată.

„Doamna Faulkner?”

Ochii ei s-au îngustat. „Cine vrea să ştie?”

„Numele meu este Ethan Hale, doamnă.” Ethan i-a dat un semn respectuos din cap. „Mă întrebam dacă v-aţi văzut fiul, Zeke.”

„Eşti unul dintre prietenii lui?”

Ethan s-a gândit să mintă, dar nu se prea pricepea la asta, iar privirea îndreptată spre el prin gaura din uşă era vicleană. „Nu, doamnă.”

„Atunci poţi intra.” Ea a închis uşa. Ethan a auzit lanţul alunecând liber. Uşa s-a deschis larg.

Aşa că mama lui Zeke nu era fericită cu el.

Trupul doamnei Faulkner, înalt de un metru cincizeci şi patruzeci de kilograme, era îmbrăcat din cap până în picioare în catifea roz. Ar fi putut avea între cincizeci şi optzeci de ani, dar cum Zeke avea doar douăzeci şi opt de ani, a plasat-o în partea de jos a acestei categorii de vârstă.

Ethan a păşit în foaier. O combinaţie de living şi sufragerie dădea spre casă, cu o fereastră mare care dădea spre stradă. Figurine cu pisici aglomerau fiecare suprafaţă disponibilă. Casa mirosea ca o combinaţie de varză fiartă şi mucegai. „Deci, l-ai văzut pe Zeke?”

Doamna Faulkner se sprijinea pe un mersor. „Cine eşti tu mai exact?”

Ethan îşi scoase portofelul şi insigna din buzunarul de la spate. „Sunt un ofiţer de poliţie din Pennsylvania şi aş dori să vorbesc cu Zeke despre un caz la care lucrez.”

„Ce a mai făcut acum?” Aruncând o privire la insigna lui, ea a scos un şerveţel mototolit din buzunarul hanoracului ei şi s-a şters sub nas.

„Nu ştim dacă a făcut ceva.” Ethan şi-a împăturit portofelul şi l-a pus înapoi în blugi. „Vreau doar să îi pun câteva întrebări.”

Ea a pufnit. „Orice crezi tu că a făcut, probabil că a făcut-o. Băiatul ăla nu putea să stea departe de necazuri o zi întreagă, darămite două săptămâni.”

„L-ai văzut?” a întrebat Ethan.

„L-am văzut pe Zeke cam la zece minute după ce a ieşit din închisoare”, a răbufnit ea, iar amărăciunea i-a înrăutăţit expresia. „Mi-a curăţat fondul pentru zile negre şi a dispărut în alte zece minute.”

„Îmi pare rău.”

„Nu e nevoie. Nu tu l-ai crescut pe nenorocitul ăla fără valoare.” Întorcându-se, doamna Faulkner şi-a îndreptat Walker-ul spre o bucătărie galbenă. A alunecat şi s-a târât pe holul scurt şi s-a aşezat într-un scaun din metal şi vinil, fie efortul, fie durerea trădării fiului ei epuizând-o. „Zeke vine de la inutilitatea lui în mod natural. Tatăl său a fost, de asemenea, o risipă a vieţii pe care Dumnezeu i-a dat-o.”

„Ai vreo idee unde s-a dus?” a întrebat Ethan.

„El nu a spus direct, dar Zeke nu este cea mai dulce prăjitură în lot. Vorbea despre probe contaminate şi despre cum avocatul ăsta şmecher avea de gând să dea judeţul în judecată pentru închisoare falsă. Zeke a spus că va fi reabilitat pe viaţă.” Doamna Faulkner şi-a dat ochii peste cap în timp ce răsfoia câteva broşuri de pe blatul laminat. „Idei mari. Creier mic. Ăsta e Zeke.”

A luat un pix şi a scris pe spatele unei cărţi poştale publicitare. „Aici sunt cele mai probabile trei locuri.”

Ea a enumerat trei moteluri locale ieftine.

Ethan a împăturit biletul şi l-a băgat în buzunar. „Sunt surprins că nu a încercat să rămână cu tine.”

„Părerea mea ar fi că se îndoapă cu prostituate, un alt obicei pe care îl avea în comun cu tatăl său.”

Ouch. „În afară de proces, a menţionat cazul vechi?”

Pielea liberă de pe gâtul doamnei Faulkner flutura ca un curcan în timp ce dădea din cap. „Nu, dar se purta nervos.”

„În ce fel?”

„Într-un fel care m-a făcut să bănuiesc că a lăsat în urmă nişte oameni când a intrat în închisoare şi se teme că aceştia îl vor căuta acum că a ieşit.”

„Crezi că există vreo şansă să fi fost nevinovat?” Nu că Ethan ar fi crezut vreo secundă că Faulkner fusese condamnat pe nedrept. Dar ce fel de caz i-a prezentat mamei sale?

Ea a pufnit. „Singurul lucru pe care îl ştiu sigur despre Zeke este că sigur nu este nevinovat. Nu a spus niciodată că el a făcut-o, dar nici nu a negat. Nu mie. Sentimentul lui era că vinovăţia sau nevinovăţia lui reală era irelevantă. Ceea ce conta era că districtul trebuia să *dovedească că* el a făcut-o, iar ei au dat-o în bară.”

„Are maşină?”

„Da. Camaro 1990. Alb.”

Ethan a zărit o fotografie pe frigider. Zeke stătea în faţa casei cu alţi doi bărbaţi cam de aceeaşi vârstă. Arăta mai tânăr decât în poza lui. Dar nimeni nu făcea o poză bună. „Cine sunt bărbaţii ăia cu Zeke?”

„Băieţii surorii mele. Verişorii lui Zeke sunt cu toţii tineri drăguţi. Au slujbe şi soţii. Sora mea are trei nepoţi”. Doamna Faulkner a scos un oftat dezamăgit, bogat cu toate reperele vieţii pe care nu le va atinge niciodată.

Ethan şi-a ascuns mila. Nu o putea ajuta pe doamna Faulkner. Unii oameni nu puteau fi schimbaţi. Zeke părea unul dintre ei. „Pot să împrumut poza?”

„Poţi să o iei.” Doamna Faulkner s-a întins în spate, a smuls poza de pe frigider şi i-a înmânat-o lui Ethan. Furia i-a animat trăsăturile. „Când îl găseşti pe Zeke, sună-mă. Îmi

datorează trei mii de dolari.”

$$$

Aburul a urmărit-o pe Krista afară din duş. Şi-a înfăşurat corpul într-un prosop, acoperindu-şi vânătaia de pe sân de aseară. Asta nu era cel mai rău lucru pe care i-l făcuse noaptea trecută. În locul obişnuitei suferinţe epuizante care o copleşea, durerile din corpul ei erau reale. Dovezile abuzului lui Joe îi pestriţiseră corpul ca un camuflaj violet.

Ruşinea îi străbătea pielea curată, făcând-o să simtă că trebuie să se întoarcă la duş şi să se mai frece de încă o sută de ori. Dar întunericul din ea voia să facă totul din nou.

Ce facea ea? Prea beată ca să conducă, darămite să servească la mese, se dăduse bolnavă la serviciu aseară. Şeful ei nu ar fi tolerat multe ture ratate. Trebuia să se termine. Trebuia să-l trimită pe Joe să-şi facă bagajele.

Dar Doamne, durerea era mai dependentă decât băutura.

În dormitor, un Joe dezbrăcat stătea întins pe patul ei. Ea s-a întors de la el. „Trebuie să mă duc la muncă.”

„Mai întâi ai ceva de făcut aici.”

„Nu ţi-a ajuns noaptea trecută?” Ea a încercat să râdă de frica ei. „Am o tură devreme.”

„Nu mă satur niciodată.” Corpul tânăr şi tare al lui Joe se mişca repede. Într-o secundă, o ţintuise de perete. „Am un cadou pentru tine.”

Într-o mână ţinea o pipă mică. O mică bucată de cristal albăstrui fumegând stătea în castron. Asta explica mirosul ciudat care venea din subsol noaptea trecută. Stomacul Kristei se umflă. Rămăşiţele berii şi bilei de aseară îi ardeau

un drum pe piept şi în gură.

Nu. Nu putea lăsa să se întâmple asta. Propria ei viaţă nu merita să se lupte cu Joe, dar cea a lui Derek era o altă poveste. Era deja nominalizată pentru cea mai jalnică mamă a anului. Dependentă de metamfetamină nu era un titlu pe care voia să-l adauge la CV-ul ei.

Ea i-a îndepărtat mâna. „Eu nu fac asta.”

„Haide. O să-ţi placă.” I-a înfăşurat o mână în păr şi a remorcat-o până la pat. Încă dureroasă din noaptea precedentă, scalpul ei ţipa. El i-a dat drumul, iar ea s-a împiedicat pe saltea. Eşarfa pe care o folosise noaptea trecută era încă în pătură. O singură privire a trimis frica prin intestinele Kristei. S-a strâmbat şi a înaintat în sens invers până când spatele ei s-a lovit de perete. Joe a urmato, târându-se pe pat ca o pisică mare, un prădător care încolţeşte un şoarece neajutorat. În genunchi, şi-a lipit corpul de al ei, prinzând-o cu şoldurile. I-a înfăşurat eşarfa în jurul gâtului şi a strâns ţesătura mătăsoasă.

Krista s-a sufocat când el i-a tăiat respiraţia. Presiunea din jurul gâtului ei a crescut. Lumini dansau în viziunea ei. Ea s-a tras într-o parte, dar corpul lui a ţinut-o lipită de perete. Erecţia lui s-a înfipt în stomacul ei.

El se bucura de fiecare secundă a suferinţei ei. Ea învăţase asta despre el. Îi plăcea să îi ofere durere şi umilinţă la fel de mult pe cât îi plăcea ei să o primească.

El i-a pus pipa la buze. „Ia doar o mică înghiţitură.” Ea a scuturat din cap.

„Am spus să o faci.” Răsucind ţesătura în jurul mâinii sale, Joe a strâns eşarfa, apoi a eliberat-o brusc. Krista a gâfâit, inhalând fumul adânc în plămânii ei înfometaţi. Tuşind, a expirat şi a aspirat o gură de aer.

„Asta e fata mea.” Joe i-a pus iar pipa la gură.

Krista a gâfâit când fumul i-a umplut plămânii. Euforia a inundat-o. Temerile şi durerea ei s-au topit. Joe i-a dat jos prosopul şi a împins-o cu putere de perete. Ea s-a prăbuşit înspre el, cu muşchii la fel de moi ca şi hotărârea ei.

Plăcerea a copleşit-o. Îi curgea prin vene şi pătrundea adânc în corpul ei. Gândurile i-au devenit lichide, disperarea i-a dispărut, iar hotărârea de a-l trimite pe Joe la plimbare a plutit.

$$$

Abby îşi ţinu şapca de baseball pe cap în timp ce opreau în faţa primului motel de pe listă. Clădirea în formă de U cu aproximativ trei duzini de camere se afla pe o autostradă cu patru benzi prost întreţinută. La capăt era un birou. De cealaltă parte a parcării, tomberoanele erau lipite de ultima unitate. O fâşie de pini zbârciţi ascundea ceea ce se afla în spatele proprietăţii.

Nu voia ca Zeke să fugă dacă o vedea. Ethan o pusese la curent cu conversaţia sa cu mama lui Zeke şi nimic nu indica că Zeke intenţiona să 55 5 meargă după Abby. A încercat să o omoare? Dacă nu fusese Zeke, atunci *cine* şi *de ce* a atacat-o au devenit întrebări şi mai înspăimântătoare. Ca şi cum vederea lui Zeke Faulkner nu i-ar fi provocat crampe intestinale de fiecare dată când se uita la poza de cazier pe care Ethan o adusese cu el.

Prin uşile de sticlă, un bărbat chel şi voinic stătea pe un scaun înalt şi se uita la un televizor mic de pe tejghea.

Ethan a trecut încet pe lângă birou, apoi a parcat afară, lângă singura altă maşină din parcare, care probabil aparţinea tipului din spatele biroului. Nici urmă de Camaro-ul

lui Faulkner.

Abby a scanat motelul. „Pare gol.”

Ethan a schimbat în parcare. „O să intru să văd dacă pot afla ceva de la funcţionar.”

„Aşteaptă.” Ea i-a cercetat părul negru tuns şi maxilarul bine ras. Deşi puloverul său casual era cu o mărime prea mare şi voluminos, tot nu ascundea complet umflătura de la şoldul drept. Dar ochii săi perspicace erau cei care îl trădau. „Arăţi ca un poliţist.”

„Sunt poliţist.”

Abby s-a uitat înapoi la tipul din birou. „Are tatuaje pe faţă.”

Ethan a ridicat o mână, cu palma în sus. „Hei, eu nu judec oamenii după cum arată.”

„Dar el ar putea.” Şi-a dat jos şapca şi şi-a ciufulit părul. „Lasă-mă să intru.”

„Nu e sigur”, a protestat Ethan, ochii aceia ascuţiţi îngustându-se.

„Credeam că nu judeci oamenii după aspectul lor.”

Ochii lui s-au încins. „Există excepţii de la orice regulă. Siguranţa ta este mai importantă decât corectitudinea politică sau bunele maniere.”

„Vei sta chiar aici, să priveşti.” Abby şi-a înclinat capul spre uşă. „Mă îndoiesc că sticla aia e antiglonţ.”

Ethan s-a lăsat pe spate. Degetele i-au bătut pe coapsă. „Bine, dar tot numi place.”

Nici lui Abby. Dar dacă îşi pierdea elanul, s-ar putea să nu mai aibă curajul să continue să meargă înainte. Revenirea la modul ei obişnuit de pradă ar fi prea uşoară. Nu mai alerga. Nu se mai ascundea. Aceasta era noua ei mantra.

„Poftim, poţi să-i arăţi asta.” Ethan i-a înmânat un instantaneu. „Dna. Faulkner mi l-a dat. Nici o dragoste

pierdută acolo.”

„Cred că nu.” Faulkner rânjea la aparat. Dorinţa de a rupe fotografia în bucăţi îi ardea fierbinte, dar Abby se forţă să o ia. Nu putea să folosească poza de cazier pe care o aduseseră cu ea.

„Stai în faţa uşii, în raza mea vizuală directă.” Ethan şi-a scos pistolul din toc şi l-a aşezat peste picior.

Abby şi-a înăbuşit teama care-i creştea în esofag. Trebuia să facă asta. A luat o înghiţitură de apă pentru a-şi spăla acidul din gât. A coborât din camionetă, şi-a ajustat tivul jachetei şi a împins uşa de sticlă. Un clopoţel legat de mânerul interior a zornăit. Bărbatul s-a uitat la ea. Braţele groase îi încrucişau pieptul, oglindind postura încăpăţânată şi reticentă a lui Ethan. Luase decizia corectă. Ethan nu ar fi obţinut nimic de la tipul ăsta.

El s-a încruntat la ea. Scorpionul negru gravat pe tâmpla lui s-a încreţit, făcând coada înfăşurată în jurul ochiului stâng să tresară.

Cum să procedeze?

Pentru început, probabil că ar trebui să nu se mai holbeze la tatuajul lui.

Ea a clipit şi i-a oferit un zâmbet slab. El s-a încruntat şi mai tare. Bănuia că nu semăna cu clientela obişnuită şi că nu avea cum să facă pe femeia fatală, mai ales îmbrăcată ca şi cum tocmai ieşise dintr-un catalog L. L. Bean. Ar putea fi sora lui Faulkner? Nu. Nimeni nu ar crede că erau rude. Dar fetele bune se îndrăgosteau tot timpul de băieţii răi.

A scos din poşetă instantaneul cu Faulkner. „Îmi caut prietenul.” Îi venea să vomite în timp ce o spunea. „Trebuia să mă sune....” A lăsat cuvintele să se scurgă.

Privirea i-a căzut pe fotografie. Expresia feţei nu i s-a schimbat, dar recunoştinţa i-a pâlpâit în ochi. „Nu l-am

văzut.”

Oh, da, o făcuse. După opt ani de predat la liceu, Abby putea recunoaşte un mincinos de la cincizeci de metri distanţă.

Şi-a strâns ochii. Umezeala s-a adunat în colţuri. A încercat să pară disperată. Din nefericire, nu prea reuşise. „Sunt foarte îngrijorată pentru el. Nu mi-ar ignora niciodată apelurile.”

Nasul bărbatului mare se mişca ca şi cum ar fi încercat să nu râdă în hohote. Evident, nu avea nicio problemă să creadă că Faulkner ar ignora apelurile unei prietene. Abby a încercat să pară şi mai mizerabilă. A adulmecat. „Eşti sigur?”

El a suspinat şi s-a uitat din nou. „S-ar putea să-mi pară cunoscut.” „Oh, Doamne, serios? Dacă ti-ai putea aminti unde l-ai văzut, ti-aş fi , , 5 1 , 5 ţ recunoscătoare.” Abby a pus fotografia înapoi în poşetă şi a scos trei bancnote de douăzeci de dolari. A glisat bancnotele peste tejghea.

Omul mare nu a ezitat. A luat banii şi i-a băgat în buzunarul de la piept al cămăşii sale de flanelă. „E în camera 27, dar nu l-am văzut azi.”

„Mulţumesc foarte mult.” Abby a zâmbit şi a ieşit. S-a urcat din nou în maşină, cu nervi contradictorii agitându-i-se în stomac. „E aici. Numărul 27.” Sprâncenele lui Ethan s-au ridicat surprinse. „Bună treabă.”

„Mulţumesc.” Misiunea ei fusese un succes, dar acum trebuia să-l înfrunte pe Faulkner. Inima i-a bâlbâit pentru câteva bătăi. A inspirat adânc şi a ţinut respiraţia în plămâni câteva secunde înainte de a o lăsa să iasă pe nas.

Ethan s-a întins după mâna ei. „E în regulă. Eu sunt aici.

Nu voi lăsa să ţi se întâmple nimic.”

La naiba. Abby îl credea.

Capitolul 13

Camera 27 era la celălalt capăt al proprietăţii. Ethan a supravegheat parcarea goală. Celelalte camere erau ocupate? A condus până acolo, dar a parcat la câteva camere distanţă. În cazul în care Faulkner era înăuntru, Ethan nu voia ca acesta să vadă clar camionul şi pe Abby.

Din reflex, Ethan a verificat arma de la şold. „Mama lui a spus că conducea un Camaro alb vechi, aşa că se pare că nu e aici. O să bat la uşă să mă asigur. Vreau să rămâi în maşină. Ţine capul plecat şi uşile încuiate.”

Abby şi-a deschis gura.

Ethan i-a întrerupt protestul. „Nu e sigur.” I-a atins antebraţul. „În plus, dacă te vede, ar putea fugi.”

„Ai dreptate. Nu aveam de gând să mă cert. Voiam să spun să ai grijă.
Sincer, mă îndoiesc că aş putea să-l înfrunt din nou.” Ea a suspinat. Uşurare sau regret? Simplul fapt de a veni aici şi de a-l înfrunta pe procuror dovedea curajul lui Abby, dar Ethan nu avea nici o îndoială că frica pulsa prin Abby. Bărbatul care o terorizase stătea la şase metri distantă.

„Nu ar trebui să fii nevoită.” Ethan i-a strâns mâna. Era stabilă. Uimitoare. „Vrei să te las la restaurantul din capătul străzii cât timp vorbesc cu el?”

„Nu. Probabil că oricum nu e aici.” Ea şi-a scos telefonul mobil din geantă. „Voi avea 911 gata de apelare, pentru orice

eventualitate.”

„Bine.” Ethan şi-a desfăcut fermoarul jachetei pentru a avea acces la armă şi a coborât din maşină. A arătat spre încuietorile uşilor şi a aşteptat clicul.

Câteva sute de metri mai jos, trecuseră pe lângă o echipă de drumari care repara gropile. Mirosul de gudron ars plutea în aerul rece. S-a apropiat de uşa numărul 27. Păşind pe pasarela de beton care dădea în fata clădirii, a trecut la umbra acoperişului supraînăltat.

Fără lumina soarelui pe spatele său, temperatura a scăzut până la amorteală. A încercat să privească prin fereastră, dar perdelele erau trase. Stând într-o parte, şi-a înclinat capul şi a ascultat timp de un minut. Când nu a auzit niciun sunet din interiorul unității, a bătut în uşă.

Nu a răspuns nimeni. Ethan a bătut din nou. Tot ce a auzit a fost *zgomotul* traficului de pe autostradă. Un tractor cu remorcă a trecut zgomotos.

„Zeke? Zeke Faulkner.” Probabil că nu era aici. Ethan a încercat o ultimă dată. A bătut cu pumnul în uşă. Încuietoarea slabă a cedat. Uşa s-a deschis uşor cu un centimetru. Transpiratia a izbucnit pe spatele lui Ethan, iar părul de pe ceafă i s-a ridicat alert. Şi-a scos arma, a păşit în spatele pragului şi a lovit uşa cu vârful degetului. Un miros urât şi specific a ieşit din cameră.

Rahat.

Camera era întunecată. Ochii lui cercetau umbrele. Nimic altceva decât obiectele obişnuite de motel. O geantă de voiaj stătea pe comodă, deschisă. O formă zăcea pe pat.

Conducând cu arma, Ethan a păşit lateral în cameră. A măturat arma în jur, dar spatiul era gol.

Cu excepţia a ceea ce mai rămăsese din Zeke Faulkner, dar el nu mai era o ameninţare.

Cel puţin Ethan era destul de sigur că trupul de pe pat era Faulkner. După miros şi culoarea pielii, era mort de cel puţin o zi. O pungă de plastic transparent îi acoperea faţa, fixată la gât cu bandă adezivă. Sub plastic, faţa lui era deformată şi purpurie. Ochii îi erau bulbucaţi, iar limba neagră îi ieşea în afară. Ethan şi-a întors privirea de la faţa lui. Cadavrul era îmbrăcat în blugi, un tricou şi un hanorac negru. Mânecile şi picioarele pantalonilor erau uşor trase în sus. Legături zip din plastic îi legau mâinile şi gleznele. Se luptase suficient de mult pentru ca legăturile să îi fi tăiat carnea, dar nu mai avea sânge pe corp. Camera era curată pentru o scenă de crimă violentă. Lămpile erau în poziţie verticală. Nu existau alte semne de luptă.

Fie Zeke îşi cunoscuse atacatorul, fie ucigaşul îl incapacitase imediat, fie fuseseră mai mulţi atacatori.

Fără să atingă nimic, Ethan s-a ghemuit şi a verificat sub pat. Baia era şi ea goală. Soarele părea mai strălucitor când s-a întors afară.

O rafală friguroasă a aruncat o pungă de plastic prin parcare. Ethan a aspirat o gură mare de aer nu tocmai proaspăt. După moartea din camera de motel, mirosul aspru de smoală arsă era binevenit.

Abby s-a aşezat pe scaunul pasagerului. S-a uitat o dată la faţa lui şi a pălit. A coborât din camionetă. „Ce s-a întâmplat?”

Ea s-a ridicat pe vârfuri şi şi-a întors gâtul ca să se uite peste umărul lui. „Nu o face.” El s-a mutat în faţa ei pentru a-i bloca vederea. „E mort.”

Abby avea destul bagaj. Nu avea nevoie să poarte în cap imaginea grotescă a unui bărbat sufocat. Ethan şi-a scos telefonul mobil şi a sunat la poliţia locală.

Abby a aşteptat până când el a deconectat apelul. „Cum?”

Privirea ei i-a cercetat faţa. Şi-a încreţit nasul. „Bătaie, împuşcătură, supradoză?”

Ethan stătea sub vânt. Nimic în afară de duşuri duble nu-i va şterge mirosul de pe piele. „Oh, nu. Asta a fost cu siguranţă crimă.”

După configuraţia scenei, a fost o crimă deosebit de vicioasă, rece şi metodică. De fapt, cuvântul în mintea lui Ethan era *execuţie.*

Faulkner era mort. Ucis.

Abby s-a aşezat lateral pe marginea scaunului pasagerului. Picioarele îi stăteau pe bord. Stând lângă uşa deschisă a camionetei sale, Ethan şi-a sunat şeful şi a raportat. De fiecare dată când vântul se mişca, mirosul putred de pe el plutea spre ea.

Ethan şi-a lăsat telefonul jos şi l-a băgat în buzunarul de la geacă. Frustrarea i-a luminat ochii.

„Cine l-ar ucide?” În dimineaţa asta, îi fusese teamă să-l vadă pe Faulkner. Acum era şi mai înspăimântată. Cum avea să ştie dacă el era cel care o otrăvise?

„Nu era chiar un pilon al comunităţii”, a spus Ethan. „I-am căutat ieri dosarul oficial de arestare. În afară de condamnarea pentru răpirea ta, dosarul lui de arestări era lung şi distins: câteva acuzaţii de posesie de marijuana, beţie şi tulburarea ordinii publice, agresiune simplă, opunere la arestare, etcetera. De când a ieşit din închisoare, acum două săptămâni, s-a implicat într-un proces împotriva comitatului din cauza probelor neadmise în procesul său şi şi-a jefuit propria mamă. Cine ştie ce a mai făcut?”

Sirenele anunţau sosirea poliţiei locale. Abby era recunoscătoare că Ethan s-a ocupat de ei, arătându-şi insigna şi explicând de ce veniseră să vorbească cu Faulkner. Abby nu a avut prea multe declaraţii, ceea ce îi convenea foarte

mult.

În ciuda temperaturii scăzute, a ţinut uşa camionetei deschisă şi a urmărit activitatea. Au mai sosit câteva maşini, inclusiv medicul legist. Ethan se mişca printre poliţişti, dar părea să o aibă mereu în vedere. Grija lui o încălzea.

Ce însemna moartea lui Faulkner? Era implicat în alte comportamente criminale? Avea crima lui vreo legătură cu cazul ei? Şi acum că el era mort, cum ar fi putut afla vreodată ce se întâmplase?

Prea multe întrebări fără răspunsuri îi răscoleau burta. Mirosul de gudron topit îi sporea greaţa.

Nu era sigură cât timp a trecut, o oră, poate două, până când Ethan s-a întors lângă ea. „Putem pleca. Ne vor suna dacă mai au nevoie de ceva, iar detectivul îmi va trimite o copie a dosarului tău de răpire.”

S-a strecurat pe scaunul şoferului, a coborât geamul şi a dat drumul la căldură. „Îmi pare rău de miros.”

Abby şi-a închis uşa. „Nu e aşa de rău”, a minţit ea. El a pufnit, dar nu a contrazis.

„Maşina lui Faulkner este în spatele tomberonului.” A ieşit cu spatele din locul de parcare.

„De ce ar fi pus-o acolo?”

„Poate că nu voia să ştie nimeni unde era sau poate că tipul care l-a ucis a mutat maşina ca să pară că Faulkner nu era în cameră.” Ethan a ieşit din parcare şi a intrat pe autostradă. La o milă de drum, a oprit într-o benzinărie şi a parcat lângă toaletă. A luat o geantă de sport din spatele scaunului. „Încuie uşa. Mă întorc imediat.”

Când a ieşit, purta pantaloni de trening şi un tricou confortabil. Înainte de a se urca la volan, şi-a încuiat hainele mirositoare şi jacheta de piele într-un coş de depozitare din patul camionetei. Mirosea mult, mult mai bine.

Următoarea sa oprire a fost la un fast-food. A urmat săgeţile până la ghişeul drive-through. „Ce doreşti?”

„Cum îţi poate fi foame?”

El a ridicat din umeri. „Am ratat prânzul, iar drumul spre casă durează două ore şi jumătate.” A comandat un burger, cartofi prăjiţi mari şi o CocaCola.

Mirosul de unsoare fierbinte pătrundea pe fereastră. Stomacul lui Abby mârâia. S-a aplecat peste cabină. „Să fie două din orice.”

Au mâncat în parcare. Abby a înfulecat burgerul jenant de repede. Ethan a luat Atlantic City Expressway spre vest. Avea geamul crăpat. Căldura n-a putut contracara aerul îngheţat care bătea în jurul cabinei.

Sorbind din rămăşiţele sucului îngheţat, a tresărit puternic. „Putem închide fereastra?”

„Eşti sigură?” Ethan s-a uitat peste el. „Miros destul de urât.”

„Nu-l simt deloc acum, iar tu trebuie să fi îngheţat.” Nu că ea s-ar fi supărat pe ce purta el. Tricoul strâmt sublinia bicepşii şi umerii definiţi, dar nu era o ţinută de iarnă.

„Mirosul trebuie să-mi fie înfipt în sinusuri.” A ridicat geamul.

„Mulţumesc.”

Semnul pentru ieşirea de pe Route 206 a trecut pe lângă fereastră. Abby sa aşezat mai dreaptă. Mâncarea unsuroasă din burta ei a făcut o roată.

„Ieşi pe aici.” Cuvintele au ieşit înainte ca ea să le poată opri. De ce voia să se tortureze?

Ethan a ieşit fără să întrebe. Ea l-a condus prin mai multe viraje pe un drum lung de pământ. Au trecut pe lângă şiruri de tufe de afine, sterpe iarna şi sfrijite în solul nisipos. Atunci fusese vară. Dacă ar fi fost iarnă, ea ar fi murit de frig.

Pietrişul şi nisipul scârţâiau sub cauciucuri când drumul a străbătut un petic de pădure şi a ieşit într-o luminiş. În centru era o casă parţial prăbuşită.

O detaşare ciudată o cuprinse pe Abby. „Poţi să conduci prin spate?”

Camioneta bubuia pe pământul plin de buruieni. În spatele casei, Ethan a tras aer în piept când a parcat camioneta. Chiar în faţă era fântâna în care Faulkner o ţinuse prizonieră. Ea se uita pe parbriz, cu mintea suptă înapoi prin gaura neagră a timpului. Frica a cuprins-o ca şi cum s-ar fi întors din nou în fântână. Nu putea vedea nimic altceva decât întuneric. Sunetul vântului era înăbuşit deasupra capului. Oare îi era mai frică de ceea ce îi va face Faulkner când se va întoarce? Sau că nu se va mai întoarce niciodată?

„Abby?”

Ea a tresărit.

Ethan îi scutura braţul. Privirea lui îngrijorată îi cerceta faţa. „Eşti bine?”

Ea nu putea răspunde. Aerul se simţea fierbinte şi dens. Respiraţia i s-a accelerat. Mâna ei a găsit deschizătorul uşii şi a ieşit din camion. Aerul rece, îmbibat cu miros de pin, a inundat-o. S-a sprijinit pe genunchi, a înghiţit în sec şi a privit la rămăşiţele fântânii. Trunchiurile copacilor se învârteau în jurul ei cu o viteză ameţitoare. „Au umplut-o.”

Cercul de piatră era încă vizibil, dar cineva aruncase câteva tone de pământ în groapă de la răpirea ei.

„Acolo te-a ţinut?” Ethan era lângă ea.

„Da. Avea cam zece metri adâncime. El a acoperit partea de sus cu câteva foi de placaj.” Ea şi-a ridicat capul. Copacii nu se mai învârteau. „Nu ştiu de ce suntem aici.”

Ethan s-a apropiat. I-a apucat cotul şi i-a tras corpul drept. Braţul lui a venit în jurul corpului ei. Cum putea să-i fie

atât de cald? Temperatura de afară era de minus un grad, iar el era în mâneci scurte. Abby era închisă într-o jachetă şi îngheţa până la oase. Fiorii îi învăluiau corpul.

El a condus-o înapoi la camionetă. S-a urcat la volan şi a alunecat pe banchetă. Înfăşurând ambele braţe în jurul ei, a atras-o într-o îmbrăţişare completă. Căldura ţâşnea din aerisire, dar corpul lui Ethan era cel care îi oferea lui Abby căldura pe care o căuta.

Ea şi-a sprijinit capul de umărul lui. „Era puţină apă în fund. Asta m-a ţinut în viaţă, plus nopţile calde. Era vară."

Braţele lui s-au strâns în jurul ei. Reacţia ei obişnuită atunci când intra în panică era să se retragă, dar cu Ethan, nu se putea apropia suficient. Sentimentul copleşea anxietatea care îi curgea prin vene. Aproape frenetică să atingă mai mult din el, şi-a desfăcut fermoarul jachetei şi şi-a lipit corpul de al lui. Ethan şi-a pus mâinile în jurul ei, mângâindu-i spatele prin pulover. S-a apropiat mai mult şi a atras-o în poala lui, ca şi cum ar fi ştiut exact de ce avea ea nevoie: contact corporal total.

Ghemuită în braţele lui, ritmul cardiac i-a încetinit, iar plămânii ei au încetat să se agite. Ea şi-a ridicat capul. „Îmi pare rău."

„Să nu-ţi pară." El şi-a aşezat bărbia pe creştetul capului ei.

„Nu ştiu ce m-a făcut să vreau să vin aici."

„Faulkner este în spatele tău acum. Poate că aveai nevoie să pui şi această amintire în trecutul tău." Ethan i-a pus un deget sub bărbie şi i-a întors faţa în sus. „Începe să priveşti spre viitorul tău."

„Am crezut că asta fac când m-am mutat la Westbury."

Ochii i s-au întunecat. „Să-ţi îngropi trecutul nu este acelaşi lucru cu a-l accepta şi a-l depăşi."

„Viitorul este o ţintă în mişcare chiar acum.” Abby şi-a lins buzele.

Ethan şi-a aplecat capul. Uşoare şi calde, buzele lui le-au atins pe ale ei.

În ciuda surprizei ei, Abby a fost cea care a sărutat mai adânc, deschizându-şi gura şi primindu-l înăuntru.

„Mai mult.” Mâinile ei s-au agăţat de braţele lui. Căldura îi strălucea de-a lungul pielii şi înflorea adânc în burta ei.

„Shh.” Degetele de pe bărbia ei s-au deschis, prinzându-i maxilarul şi înclinându-i faţa. Limba lui a alunecat pe lângă buzele ei şi i-a explorat gura cu o blândeţe minuţioasă pe care şi-a imaginat-o extinsă la restul corpului ei.

Abby şi-a înclinat capul pe spate şi a lăsat dorinţa să o cuprindă. Sângele i s-a îngroşat, iar pulsul i-a pulsat în urechi. Mâinile ei s-au relaxat, alunecând de pe braţele lui pentru a se întinde pe pieptul lui musculos. Ethan şi-a ridicat capul. Ochii lui se întunecaseră de la albastru pătrunzător la albastru marin. Ia sărutat maxilarul şi tâmpla.

Ea şi-a tras capul înapoi. „Trebuie să o iau încet.”

Ochilor lui nu-i plăceau asta.

„Ultima mea relaţie nu s-a terminat bine.”

„Am crezut că nu ai un fost iubit.” Ethan s-a speriat. „Ar putea fi implicat în asta?”

„Nu”, a spus Abby. „Se terminase înainte ca Faulkner să mă răpească. Era mai în vârstă, iar eu m-am îndrăgostit de el în cel mai jenant clişeu încercând să înlocuiesc tatăl pe care nu l-am avut.”

„Toată lumea face greşeli.” Ethan i-a trecut un deget de-a lungul maxilarului. „Ce s-a întâmplat?”

„A neglijat să-mi spună că era căsătorit.” Ani mai târziu, Abby încă mai putea simţi înţepătura. „Nu sunt sigură ce a fost mai rău, umilinţa de a fi păcălită sau trădarea de a fi

minţită timp de câteva luni.”

„Asta e nasol. Ce ticălos.” Ethan i-a mângâiat maxilarul.

Abby îşi dădu seama. Avea încredere în el. Când a fost ultima dată când a avut încredere în cineva? Mama ei o dezamăgise pe Abby. Tatăl ei nu voia să aibă nimic de-a face cu ea. Brooke era cea mai bună prietenă a ei şi nu reuşise să treacă de zidul instinctiv de suspiciune care înconjura inima lui Abby.

Dar în mai puţin de o săptămână, Ethan era în interior şi se uita în afară. A grăbit lucrurile? Reacţia ei era în principal fizică? Nu se putea nega dorinţa care se manifesta în corpul ei. Poate că ar trebui să o lase mai moale cu încrederea emoţională.

Abby s-a aplecat în palma lui. „Dar tu? Ai secrete adânci şi întunecate în trecut?”

El a pufnit. „Nici măcar nu am mai avut o întâlnire de mult timp.”

„De ce nu?” Ceea ce voia ea să întrebe era cum ţinea el femeile la distanţă.

„Ani de zile am fost prea ocupat să am grijă de familie”, a spus el. „Dar ei nu mai au nevoie de mine tot timpul. Am ieşit din practică. Probabil că e mai bine să o luăm încet şi frumos. Nu vreau regrete pentru niciunul dintre noi. Dar chiar îmi place de tine.”

„Şi mie.” Cu un zâmbet pe care îl simţea până la inimă, a alunecat din poala lui şi şi-a îndreptat jacheta. „Poate că ai dreptate că am vrut să vin aici astăzi. Poate că aveam nevoie să văd că nu se poate întâmpla din nou. Nu pot să cred că e mort.”

„Nu te mai poate răni niciodată.” Ethan şi-a ajustat pantalonii de trening.

Abby şi-a ferit privirea, dar nu înainte să vadă cât de mult

o dorea şi Ethan, cel puţin fizic. Atracţia mergea în ambele sensuri. Era bine de ştiut. Acum înapoi la caz. „Crezi că Faulkner a fost cel care m-a otrăvit?”

Ethan părea gânditor. „Nu ştiu.”

„Şi cine l-a ucis?”

„Nici asta nu ştiu, dar voi face tot posibilul să aflu.” Ethan a întors camionul.

Abby s-a agăţat de cotieră în timp ce pick-up-ul a sărit peste o groapă din drumul de pietriş şi pământ. „Unde mergem în continuare?”

„Acasă. Dar mâine dimineaţă, devreme, voi da nişte telefoane. Poliţiştii din Harris au spus că mă vor ţine la curent cu ancheta privind omuciderea lui Faulkner. Autopsia va avea loc probabil în următoarea zi sau cam aşa ceva. Lam sunat şi pe detectivul care s-a ocupat de cazul tău, Roy Abrams. Acum este pensionar, dar sunt sigur că îşi aminteşte multe.”

„Sunt sigură că da.” Abby a înghiţit în sec. Roşeaţa de pe pielea ei s-a răcit. „A fost vina lui că nu am fost găsită atât de mult timp.”

Capitolul 14

Mâna lui Ethan a tremurat pe volan. Camionul a lovit o rădăcină de copac şi aproape că s-a prăbuşit. El a îndreptat vehiculul, iar acesta a alunecat înapoi în gropile din pământ. „Ce?”

„Faulkner avea adresa fermei.” A tras un deget peste umăr în direcţia geamului din spate al camionului. „A fost în telefonul lui mobil tot timpul. Detectivul nu a verificat-o niciodată.”

„Asta nu sună bine.” Fălcile lui Ethan s-au încleştat. „Telefoanele mobile sunt unul dintre primele lucruri pe care

orice poliţist bun le verifică. Oamenii îşi păstrează jumătate din viaţă în telefoanele lor.”

Abby a ridicat din umeri. „Doar pentru că tu eşti un poliţist bun nu înseamnă că toţi sunt.”

„Adevărat.” Marea majoritate a colegilor săi poliţişti erau oneşti şi muncitori, dar, ca în orice profesie, o mână de oameni erau fie incompetenţi, fie corupţi. „Eşti sigură că nu a fost o problemă legală? Uneori, poliţiştii au o reputaţie proastă doar pentru că îşi fac treaba. Sistemul juridic nu are întotdeauna sens, dar noi trebuie să lucrăm în cadrul lui.”

„Nu numai că a dat peste cap ancheta, dar a şi încercat să o ascundă. Am aflat mai târziu, din greşeală”, a ripostat Abby. „Poliţiştii rămân întotdeauna uniţi? Chiar şi atunci când unul dintre ei greşeşte?”

„Uneori”, a recunoscut Ethan. Poliţiştii aveau tendinţa de a strânge rândurile atunci când unul dintre ei era ameninţat. „Depindem unii de alţii. Îndoielile cu privire la loialitatea unui membru al echipei pot ucide un poliţist într-o situaţie de mare stres. Trebuie să ştii fără îndoială că partenerul tău îţi apără spatele.”

Dar dezvăluirea despre răpirea ei a explicat de ce a fost atât de neîncrezătoare în el la început.

Abby nu a răspuns. Şi-a sprijinit capul de fereastră şi a închis ochii. La început, Ethan a crezut că ea nu mai vrea să vorbească cu el, dar respiraţia ei uniformă l-a convins că doarme. Ea a rămas aşa în următoarele două ore, trezindu-se când el a ieşit din Prelungirea de Nord-Est a PA Turnpike.

„Îmi pare rău.” Ea a căscat şi s-a întins. „Nu am vrut să dorm.”

„Nu-ţi face griji. Ai fost obosită.”

Lăsaseră câinele acasă la Brooke în cazul în care călătoria lor întârzia. Ethan a intrat pe alee, iar Abby a alergat să îl ia

pe Zeus. Apoi a băgat câinele mare pe bancheta mică din spate a camionetei lui Ethan.

„Vei fi bine singură în seara asta?” Ethan a ieşit din aleea lui Brooke şi sa îndreptat spre drumul principal. Ansamblul lui Abby era mai aproape de oraş. Câţiva kilometri mai târziu au trecut pe lângă liceu. O siluetă mergea pe marginea drumului, jacheta lui gri închis şi rucsacul negru se amestecau în amurgul de început de iarnă.

„Acela este Derek?” Ethan a încetinit camionul. Zeus a scâncit şi şi-a băgat capul pe scaunul din faţă.

„Da”, a spus Abby. „Trebuie să fi rămas după ore şi să fi pierdut ultimul autobuz.”

Ethan a tras pe dreapta în faţa băiatului. În oglinda retrovizoare, l-a văzut pe puşti oprindu-se. Poziţia lui arăta că se gândea dacă să fugă sau nu. Abby a coborât geamul, şi-a scos capul afară şi i-a făcut cu mâna. Derek a alergat să o ajungă din urmă.

„Vrei să te duc cu maşina?” a întrebat Ethan. Derek a ridicat din umeri. „Sigur.”

Abby a deschis uşa, iar Derek s-a înghesuit în spate cu câinele uriaş. În loc să se mute, Zeus s-a aşezat practic în poala lui Derek. Puştiul nu părea să se supere.

Ethan s-a oprit în trafic. Trebuia să îşi simplifice viaţa, să o reducă, să îşi limiteze responsabilităţile. Atunci de ce părea că adună vagabonzi nevoiaşi într-un ritm alarmant?

Telefonul lui a vibrat. Numărul de mobil al lui Cam. Ethan răspunse. „Carei treaba?”

„Nu-mi place să te deranjez, dar aş avea nevoie de tine acasă.” O *bufnitură* puternică a răsunat peste conexiune. „Cum ar fi acum.”

„Ce a fost asta?” A întrebat Ethan.

„Era Bryce care încerca să prindă o frânghie pe calul

bălan”, a explicat
Cam. „E bolnav. Am sunat la veterinar, dar niciunul dintre noi nu a reuşit să intre cu el în grajd.”

Ethan şi-a lipit telefonul de tâmplă. Nu avea nevoie de asta. Era împrăştiat la fel de subţire ca o foaie de hârtie peste responsabilităţile sale. Cam şi Bryce se întorceau la şcoală a doua zi, iar mama se îndrepta spre casa surorii ei. În mod normal, Ethan ar fi aşteptat cu nerăbdare să fie câteva săptămâni singur după sărbători, dar nu şi săptămâna asta. „Sunt pe drum.”

A închis şi s-a întors spre Abby. „Este o mică urgenţă acasă. Te superi dacă ne oprim la mine?”

Abby a scuturat din cap. „Bineînţeles că nu.”

Ethan s-a uitat la Derek în oglindă. „Derek?”

„Nu.” Puştiul a pus un braţ prietenos în jurul gâtului lui Zeus.

„Vrei să o suni pe mama ta?” Ethan îşi ţinea mobilul peste umăr în semn de ofertă.

„Nu. E la muncă.” Derek şi-a îndreptat atenţia către câine.

„Bine. Mulţumesc.” Ethan a făcut o întoarcere în U spre casă. Mâine urma să o sune pe Ronnie şi să o preseze să găsească un orfelinat pentru acei cai.

$$$

Abby s-a aşezat mai dreaptă. Nervii îi tremurau proaspăt. Urma să vadă casa lui Ethan şi să-i cunoască familia. Camionul a cotit pe o alee de pietriş, lângă o cutie poştală bătută de vreme. Nu se vedea nicio altă casă. La un teren de

fotbal distanţă, o fermă albă se întindea în faţa unui mic complex de anexe. În spatele hambarului, un grajd acoperit cu zăpadă şi o păşune se întindeau până la pădurea din depărtare.

A coborât din camionetă. A rabatat scaunul din faţă pentru a le oferi lui Derek şi Zeus mai mult spaţiu pentru a coborî. Abby s-a uitat în sus la casă. Trei trepte largi duceau la veranda din faţă. În ciuda faptului că Crăciunul trecuse cu trei săptămâni înainte, pe uşă atârna o coroană de flori veşnic verzi decorată cu o panglică imensă de catifea roşie.

S-a uitat la Derek, care îşi mesteca o bucăţică de piele de pe unghia degetului mare. Părea la fel de nervos ca şi ea.

Cum era să fii crescut la ţară? Urechile lui Abby se ciuliseră la sunetul solitar al vântului care şuiera pe un teren deschis. Îşi imagina că puteai sta pe terasă în linişte deplină în mijlocul zilei, spre deosebire de suburbii, unde sunetele echipamentelor de grădinărit şi ale copiilor punctau weekendurile.

„Ce bine, a venit veterinarul.” Un MINI Cooper, un SUV de mărime medie şi o dubiţă albă mare erau aliniate în curte. Ethan i-a condus în hambar. Abby şi Derek au ezitat la uşă.

„E în regulă. Poţi să intri.” Ethan şi-a mişcat degetele într-un gest de însoţire. Cel mai încrezător dintre ei, Zeus, l-a urmat primul.

Trei bărbaţi şi o femeie erau adunaţi în jurul unei jumătăţi de uşă. Femeia era uimitoare. Chiar şi în echipamentul ei de iarnă voluminos, era înaltă şi subţire, cu părul lung şi negru parţial acoperit de o şapcă de ceas. S-a întors spre Ethan, iar gura i s-a deschis într-un zâmbet cald. Un fior neaşteptat de gelozie a străfulgerat-o pe Abby. L-a înăbuşit. Ea şi Ethan împărţiseră un sărut, o îmbrăţişare disperată născută atât din singurătatea şi emoţiile ei furibunde, cât şi din dorinţa ei. Nu

avea nicio pretenţie de la el.

Abby a clipit pentru a-i studia pe cei doi bărbaţi mai tineri, de asemenea înalţi şi subţiri, cu acelaşi păr negru şi ochi albaştri strălucitori ca Ethan. Fraţii lui. Ceea ce făcea ca bărbatul rămas să fie veterinarul.

„Abby, Derek, aceştia sunt fraţii mei, Bryce şi Cam.” Ethan a gesticulat. Cam era tuns curat, în timp ce Bryce îşi purta părul lung într-o coadă de cal. În afară de coafuri, trăsăturile lor erau identice. Gemeni?

„Acesta este Doc White.” Veterinarul era pentru oameni ceea ce Zeus era pentru câini.

Bărbatul uriaş cu părul alb, îmbrăcat în salopetă de iarnă, le-a dat din cap.

Mâna deschisă a lui Ethan se îndreptă spre femeia superbă. „Şi verişoara mea, Ronnie.”

Verişoară? Abby se ridică. Uşurarea care a cuprins-o a fost la fel de neaşteptată ca şi impulsul de gelozie de mai devreme. Un sărut. Atât fusese, şi probabil însemnase mai mult pentru ea decât pentru Ethan, din moment ce ea fusese cea care se topise.

„Mă bucur să vă cunosc.” Ronnie s-a apropiat şi le-a strâns mâna. Un petic pe jacheta ei o identifica ca ofiţer de poliţie al societăţii umanitare.

Lângă umărul lui Derek, un nas roşcat a ieşit peste cea mai apropiată boxă şi a pufnit. Un cap de ponei îl urma, abia trecând de jumătatea uşii.

Ochii lui Derek s-au luminat. „Pot să-l mângâi?”

„Sigur.” Ethan a frecat nasul poneiului. „Micuţul ăsta e la fel de prietenos ca un căţeluş.”

„Care este numele lui?” Derek l-a imitat pe Ethan, mângâind poneiul între ochii săi căprui şi moi. Zeus şi-a pus labele din faţă pe uşa boxei.

Au fost schimbate adulmecări reciproce. Câinele dădea din coadă. Poneiul şi-a ciulit urechile.

Ethan s-a încruntat. „Nu are un nume. Caii ăştia nu sunt ai noştri. Îi găzduim pentru societatea umanitară.”

Abby s-a uitat peste uşa boxei. Pătura nu acoperea gâtul osos. Nu ştia prea multe, OK nimic, despre cai, dar recunoştea un animal înfometat când îl vedea.

Veterinarul îşi şterse glasul, iar atenţia lui Ethan se îndreptă spre grajdul alăturat, unde Abby presupunea că era ţinut calul bolnav.

„Bryce, de ce nu-i duci pe Abby şi Derek în casă? E frig aici”, a spus Ethan.

Bryce a ridicat o sprânceană şi s-a uitat ţintă la Abby. „Serios? Cu mama?”

Ethan a suspinat. „Spune-i doar că le este foame. Asta ar trebui să o ţină ocupată.”

Bryce a râs. „Haideţi la casă.” A făcut cu mâna spre ieşire.

Abby s-a uitat peste umăr. Ethan s-a apropiat de uşa cabinei. A smuls o frânghie dintr-un cârlig de perete şi a intrat înăuntru fără să ezite. Câteva secunde mai târziu, a ieşit cu un cal la celălalt capăt al frânghiei. Nilonul era relaxat, fără tensiune. Calul s-a oprit şi i-a dat veterinarului o privire nervoasă. Fără să se uite înapoi, Ethan a lăsat frânghia liberă şi a făcut un pas. Calul s-a mişcat înainte şi l-a urmat. Ethan s-a întors. Calul s-a oprit, întinzându-şi nasul spre faţa lui. Timp de un minut, au părut să împartă respiraţia – sau gândurile.

Ethan a ridicat o mână şi a aşezat-o pe gâtul subţire. Calul a suspinat. Capul i sa coborât în timp ce spinarea i s-a relaxat.

Lui Abby i s-a făcut pielea de găină pe braţ. Ştia cum se simte calul.

Ethan avea acelaşi efect asupra ei.

„Uimitor.” Veterinarul s-a îndreptat şi s-a apropiat de animal. „Încă mai ai atingere, prietene.”

Ethan şi-a mişcat mâna, frecând un loc la baza gâtului calului. „Are nevoie doar de cineva în care să aibă încredere.”

„Nu avem toţi?”, a spus veterinarul.

În timp ce Abby părăsea grajdul, îi auzea pe Ethan şi pe veterinar discutând despre posibile infecţii şi probleme de hrănire.

A închis uşa mare de lemn fără zgomot şi s-a grăbit să-i ajungă din urmă pe Bryce şi Derek. Amurgul se aşternea peste curtea înzăpezită în nuanţe de gri şi alb. Bryce a deschis uşa din spate. Abby, Derek şi Zeus l-au urmat înăuntru. Şi-au agăţat paltoanele în cârligele din debara. Un hol scurt se deschidea întrun living spaţios. Două canapele supraîncărcate şi o canapea extensibilă erau grupate în jurul unui şemineu din piatră. Un televizor cu ecran plat era agăţat pe perete, iar un brad de Crăciun strălucea în colţ. Camera era mobilată pentru confort, nu pentru estetică. Abby voia să aprindă focul, să se descalţe şi să se relaxeze cu o carte bună şi un pahar de vin. Un pahar mare.

O pisică bătrână stătea la intrarea în bucătărie. „Oh, uite, o pisică”, a spus Abby.

„Oh, rahat! Unde?” Bryce s-a învârtit.

„E în regulă. Lui Zeus îi plac pisicile”, a spus Abby.

„Nu de pisică îmi fac griji.” Bryce s-a năpustit, dar înainte să poată prinde zgarda câinelui mare, Zeus s-a târât până la pisică, a adulmecat-o şi a dat din coadă. Felina sfrijită şi-a ridicat spatele şi a şuierat, imitând cel mai bine pisica moartă din *Pet Sematary.*

Zeus a înclinat capul şi a dat înapoi un pas. Cu un ţipăt asurzitor, pisica a atacat, sărind înainte cu viteza fulgerului şi

lovind nasul gigantic al câinelui cu o labă cu gheare. Zeus a ţipat. Şi-a scuturat capul masiv, cu buzele desfăcute, făcând să zboare prin aer salivă şi picături de sânge.

„Sweetums, opreşte-te!” Bryce a schimbat direcţia, îndreptându-se spre pisică, dar Sweetums era în ofensivă. Zeus a dat înapoi cu viteză warp prin sufragerie, răsturnând o măsuţă în calea lui. Pisica a urmărit caninul care se retrăgea printre resturi.

„O, Doamne. Vino aici, Sweetums. Pisică rea.” O femeie blondă şi subţire a intrat grăbită pe uşă în momentul în care Zeus a intrat cu spatele în bradul de Crăciun decorat vesel. Arborele artificial de doi metri s-a prăbuşit cu un scârţâit şi o bufnitură. Sunetul becurilor de sticlă care se spargeau şi al luminiţelor care pocneau a umplut camera, însoţit de urletul mai ascuţit al câinelui şi de şuieratul şi scuipatul lui Sweetums. Femeia a luat pisica şi a băgat-o sub un braţ.

Abby era incapabilă să se mişte. Şocul şi jena au făcut-o să rămână nemişcată. Laringele i-a îngheţat de groază. Apoi a auzit un sunet de necrezut. Mama lui Ethan râdea, şi nu era doar un chicotit, era un hohot plin de burtă.

Bryce l-a apucat de guler pe Zeus. El a suspinat. „Abby, Derek, aceasta este mama mea, Lorraine Hale.”

„Doamnă Hale, îmi pare atât de rău”, s-a bâlbâit Abby.

„Te rog să-mi spui Lorraine, şi nu ai niciun motiv să-ţi ceri scuze.”

Lorraine râdea atât de tare încât a scăpat pisica. Sweetums s-a urcat pe un raft de cărţi din apropiere.

„Unde este camera video când ai nevoie de ea?” Lorraine şi-a plesnit genunchiul şi şi-a coborât trupul pe scaunul din sufragerie. Lacrimile îi curgeau pe faţă şi ea a pufnit nedelicat. „Asta ar fi luat marele premiu”. A pufnit şi a încercat să-şi recapete respiraţia.

Derek şi Bryce se uitau la carnagiul de ornamente rupte, mobilă răsturnată şi bradul doborât cu expresii identice de neîncredere.

Cam a intrat din magazie. „Ce naiba s-a întâmplat aici?”

„Zeus s-a întâlnit cu Sweetums”, a spus Bryce.

„Să înţeleg că Sweetums a fost fermecător?” a întrebat Cam sec.

„Gazdă graţioasă, ca întotdeauna.” Bryce i-a dat drumul câinelui. Zeus şi- a băgat coada între picioarele lui musculoase. Din urechi îi atârnau şuviţe de beteală, iar din nas îi picura sânge pe podeaua de lemn masiv.

„Ştiţi, cred că aţi avut dreptate, băieţi. A trecut timpul să dăm jos copacul.” Lorraine a respirat greoi şi s-a ridicat, întinzându-i mâna lui Abby. „Eu sunt cea care ar trebui să-şi ceară scuze. Bietul tău câine! E îngrozit. Sweetums poate fi teritorial.”

De pe locul său înalt, Sweetums privea câinele şi oamenii de jos cu un dispreţ pur felin.

Zeus a scâncit.

„Nu va muşca, nu-i aşa?” Lorraine l-a contemplat pe uriaşul canin.

„Oh, nu. Zeus este foarte blând. Nu i-ar fi făcut rău pisicii.”

„Aş vrea să pot spune acelaşi lucru despre Sweetums.” Lorraine i-a întins mâna lui Zeus pentru a o adulmeca. Coada lui s-a ridicat câţiva centimetri, şi doar vârful a mişcat. „Trebuie doar să ignori pisica aia bătrână şi rea. Hai să te ducem în bucătărie şi să spălăm zgârietura aia.”

Lorraine l-a condus pe Zeus spre o uşă. A dat ordine cu o privire peste umăr. „Cam, adu aspiratorul. Bryce, cară copacul ăla înapoi la subsol. Derek, vrei să ne ajuţi?”

„Nu, doamnă”, a răspuns Derek.

Abby a urmat-o pe Lorraine într-o bucătărie mare de ţară. O masă lungă cu şevalet ocupa jumătate din spaţiu. Dulapurile uzate formau un L de-a lungul pereţilor rămaşi. Oale şi cratiţe, cu fundul de cupru decolorat de vechime şi V 5 5 5 5 ~ V 5 utilizare, atârnau de un suport circular. Bucătăria Lorenei nu era un spaţiu de divertisment luxos. Era o cameră de lucru.

Degetul lui Abby s-a plimbat de-a lungul mesei netede şi spălate. „Îmi pare rău de mizerie.”

„Nu te mai gândi la asta. Am crescut trei băieţi. Casa asta veche a văzut de toate.” Lorraine a scos o trusă de prim ajutor din sertarul de la bucătărie. A dat cu nişte unguent antiseptic pe nasul lui Zeus. Câinele a stat liniştit pentru ea. „E un câine foarte drăguţ. Îmi imaginez că poate fi fioros dacă vrea, totuşi.”

„Da, cred că ar putea.”

Lorraine a împachetat trusa de prim ajutor şi s-a mutat la congelator. „Ţie şi lui Derek vă plac spaghetele şi chiftelele?”

„Oh, nu vă putem deranja la cină”, a protestat Abby.

„Prostii. Eu oricum gătesc.” Lorraine i-a aruncat lui Abby o privire evaluatoare. „De fapt, ar trebui să stai în camera noastră de oaspeţi în seara asta.”

„Ce?”

„Ei bine, Ethan va fi legat de cal pentru o vreme, iar tu nu ar trebui să fii singură, nu-i aşa?”

Ruşinea a umplut-o pe Abby. „Ce ţi-a spus Ethan despre mine?”

„Dragă, fac parte din comitetul bisericii metodiste de mai bine de treizeci de ani. Ethan nu trebuie să-mi spună nimic despre ce se întâmplă în acest oraş.” Lorraine i-a pus un braţ pe umăr.

Abby nu avea cuvinte.

„De ce nu te duci la hambar şi să-l anunţi pe Ethan că vei rămâne?” Lorraine a condus-o pe Abby spre uşa din spate.

„Da, doamnă.” Abby îşi închise haina. Stai. Chiar fusese de acord?

Capitolul 15

Ethan şi-a sprijinit antebraţele de jumătatea uşii. În interiorul grajdului, calul bălan dormea, cu capul plecat. Dar somnul animalului era agitat. Şoldurile i se mişcau neliniştite în timp ce îşi transfera greutatea de la o copită din spate la cealaltă.

Uşa hambarului s-a deschis. Aerul rece al nopţii – şi Abby – a pătruns înăuntru. O roşeaţă sănătoasă îi colorase obrajii. Schimbarea era binevenită după disperarea pe care o arătase la vederea fântânii umplute în acea după- amiază.

„Cina va fi gata în curând.” Ochii ei căprui şi calzi priveau de sub o şapcă neagră din tricot trasă pe frunte. Mănuşi prea mari îi fluturau pe mâinile delicate. Ambele erau ale lui, seturi suplimentare păstrate în debara. La vederea ei în hainele lui de exterior, inima lui a făcut un dans de touchdown.

Era un idiot. Şi începea să creadă că era un idiot în mare belea. De fiecare dată când ea clipea spre el cu ochii aceia mari şi căprui, el îşi amintea de sărutul lor şi voia să o facă din nou. De data asta fără toată disperarea. În schimb, o voia nervoasă de dorinţă. „Ce avem?”

„Spaghete şi chifteluţe.” S-a apropiat de el şi a aruncat o privire în cabină. „Cum se simte?”

„Veterinarul crede că va fi bine. Probabil o infecţie sau

ceva de genul ăsta – nu e o surpriză având în vedere unde locuia bietul animal.” I-a spus despre salvare.

„Bietul de el.”

„Ronnie spune că a văzut şi mai rău.” Dar letargia calului îl îngrijora.

„Poţi să intri să mănânci, sau trebuie să stai aici?” S-a întors.

Ethan se uită la golf. „Nu vreau să-l părăsesc încă, în caz că are o reacţie la medicamente. Cam sau Bryce pot să coboare după cină şi să facă un tur.”

„Trebuie să-ţi fie foame”, a spus ea.

„Îmi este.” Ethan şi-a aplecat capul şi i-a prins gura. Sărutul a fost moale şi dulce. „Asta mă va ajuta să trec peste.”

Ochii ei s-au întunecat, iar pulsul lui Ethan a trecut în viteza a doua.

„Ţi-am spus că mama ta m-a invitat să stau în camera ta de oaspeţi în seara asta?”

„Invitat?” Ethan a ridicat o sprânceană neîncrezătoare.

„Ei bine, sugerat.” Gura lui Abby se strânse. „Ok, *insistat* este probabil un cuvânt mai bun.”

„Nu te simţi prost.” Ethan a rânjit şi i-a aruncat un braţ în jurul umerilor. „Mama mea poate răsuci o conversaţie până când nu mai ştii ce se întâmplă. Lasă-mă să ghicesc, dădeai din cap şi habar nu aveai ce accepţi?”

Abby a roşit. „Îmi pare rău. Ar fi trebuit să spun nu. Ar fi trebuit să te consult. Te superi?”

Ethan a zâmbit. „Nu. E în regulă atâta timp cât nu te-a forţat să faci asta.” „Să mă forţeze?” A spus Abby. „Mama ta este unul dintre cei mai drăguţi oameni pe care l-am întâlnit vreodată.”

„Da, asta e una dintre multele arme din arsenalul ei.”

Ethan şi-a frecat din nou gura de a ei.

Abby a râs. Plăcerea i-a umplut pieptul lui Ethan la auzul acestui sunet. Ar putea trece cu vederea idiosincraziile familiei sale dacă mama şi fraţii lui ar putea să o facă pe Abby să zâmbească.

„Este o idee grozavă. După cină, îl duc pe Derek acasă, iar tu îţi poţi lua un schimb de haine.” El şi-a frecat din nou buzele de ale ei, apoi şi-a ridicat capul. „Derek este bine?”

Zâmbetul lui Abby a devenit fals. „Sigur.”

„Am sentimentul că viaţa lui de acasă nu este cea mai bună.”

„Nu toată lumea trăieşte visul american.”

„Da. Ştiu asta”, a spus Ethan. „L-am căutat în sistem zilele trecute.” Derek fusese în sistemul de plasament în urmă cu câţiva ani.

Abby s-a crispat. „Krista s-a curăţat singură.”

„E curată acum?” Ethan ura să pună întrebări dificile, dar siguranţa lui Derek trebuia să aibă prioritate.

Ochii lui Abby sclipeau umezi. „Dosarul lui spune ceva despre cei doi băieţi mai mari care l-au bătut şi au încercat să-l molesteze în timp ce era în plasament?” Vocea ei a devenit încordată şi furioasă.

„Nu.” Ethan a răsuflat greu. „Bietul copil.”

„Da.” Abby a pufnit. „Sistemul este o ruletă mare.”

Tonul vocii ei a declanşat o alarmă în Ethan. „Ai fost vreodată în ea?”

Abby a rulat o bucată de fân între degete. „Odată, pentru câteva săptămâni, când aveam şapte ani. Mama mea băuse, iar un vecin a sunat la serviciile sociale. Cea mai înfricoşătoare perioadă din viaţa mea.”

Interiorul lui Ethan s-a încleştat de milă. „Ce s-a întâmplat?”

„De fapt, nimic. Părinţii m-au lăsat destul de mult în pace. În afară de asigurarea meselor, nu au făcut prea multe pentru niciunul dintre copii. Ceilalţi copii adoptaţi erau cei care mă speriau. Cea mai mare era o fată de vreo paisprezece ani. Mi-a furat păpuşa în prima noapte şi mi-a spus clar că mă va răni dacă suflu o vorbă despre asta. Nu a fost nevoie să mă ameninţe. Ca majoritatea celorlalţi, eram deja condiţionată să-mi ţin gura.”

Imaginea unei Abby speriate, în vârstă de şapte ani, a provocat un nou spasm în stomacul gol al lui Ethan.

„Îmi pare rău.”

„Mama s-a trezit din beţie şi m-a adus înapoi.” Vocea i s-a stabilizat. „Nu s-a mai întâmplat niciodată.”

„A băut des?”

Abby a ridicat un umăr neangajator. „Nu. Mai ales după o vizită rară din partea tatălui meu. El a fost iubirea vieţii ei, dar era deja căsătorit şi a refuzat să-şi părăsească soţia şi copiii.”

Ethan a tras-o mai aproape. Au stat în tăcere câteva minute, apoi corpul ei s-a relaxat şi capul i s-a lăsat pe umărul lui. Căldura l-a cuprins pe Ethan, frigul din hambar fiind uitat. I-a sărutat creştetul capului. „Ar trebui să te duci să mănânci.”

Ea şi-a ridicat capul, s-a ridicat pe vârfuri şi i-a dat un sărut uşor. „Te pot aştepta.”

Lui Ethan îi plăcea cum suna asta. Prea mult. Undeva în mintea lui, îşi amintea că promisese să îşi simplifice viaţa, dar se părea că făcea exact opusul. Abby şi Derek îşi făceau loc în inima lui. Iar el luase doi cai de care avea nevoie la fel de mult ca de degerături.

Deşi o tachina pe Abby în legătură cu intervenţia mamei sale, era bucuros că ea luase iniţiativa. Faulkner era mort,

dar Ethan nu putea scăpa de anxietatea care îl cuprindea când se gândea la cazul lui Abby.

Poate că Faulkner fusese cel care încercase să o omoare. Dar de ce? Ce avea el de câştigat? Să rişte libertatea pentru răzbunare nu avea sens când bărbatul era deja implicat într-un proces care îi putea aduce bani.

În ciuda afirmaţiei lui Abby că Abrams i-a distrus cazul, Ethan spera că detectivul pensionar Roy Abrams avea nişte idei. Pentru că, dacă nu a fost Faulkner cel care a otrăvit-o, atunci cine a vrut-ow pe Abby moartă?

$$$

Tremurând pe verandă, Derek a întors clanţa. Uşa de la intrare era încuiată. Ciudat. Mama nu închidea niciodată până când Derek nu era acasă. Şi când era pierdută în iubitul ei actual, de obicei Derek era cel care închidea casa pentru noapte.

A scos cheia din buzunarul din faţă. Zgomotul uşii de la garaj l-a speriat. S-a uitat pe după un stâlp al verandei. Joe a scos din garaj un sac negru pentru gazon şi frunze.

Huh. Mâine nu era ziua gunoiului. Îngrijorarea se prelingea pe şira spinării lui Derek.

Uşa garajului s-a închis. Joe a ridicat geanta pe alee. A aruncat-o în patul camionetei sale, a urcat în maşină şi a plecat. Ciudat.

Derek a intrat în casă. „Mamă?”

A urmărit sunetul frigiderului deschizându-se şi închizându-se până la bucătărie. Mama lui deschidea capacul unei beri. Îşi putea da seama după lucirea sticloasă din ochii ei că nu era prima.

„Ce face Joe?”, a întrebat el.

Frica a pătruns prin ceaţa din privirea mamei. „Nu ştiu. A

spus că trebuie să facă un comision şi că se întoarce imediat.” Ea a luat marginea etichetei de bere şi s-a uitat la uşă.

„Nu lucrezi în seara asta?”

Ea a prelucrat o fâşie mică de etichetă şi a întors sticla, desprinzând hârtia într-o fâşie lungă, ca o coajă de măr. „Poate mâine.” A ridicat sticla la buze şi a băut.

Derek ştia bine că nu trebuie să insiste. Dacă se simţea copleşită, nu ar fi făcut decât să bea mai mult. Şi-a dus berea în camera familiei. Derek a verificat cămara. Ea nu se dusese la cumpărături. Bine că se aprovizionase cu spaghete şi chifteluţe la Ethan acasă.

O înţepătură de invidie l-a lovit în burta plină. Ethan avea fraţi grozavi şi o mamă care nu bea niciodată până nu uita să-l hrănească. Nici doamna Hale nu i-ar fi tolerat pe cei ca Joe. Ethan o cucerea şi pe Abby, cu acelaşi mod liniştit în care îl fermecase pe calul acela.

Derek şi l-a imaginat din nou pe Joe. Ce fusese în sacul ăla de gunoi?

S-a dus în sufragerie şi s-a uitat pe fereastră la stradă. Joe nu se întorsese încă. Derek s-a grăbit să se întoarcă prin casă la uşa din spălătorie care dădea în garaj. Privirea lui a trecut peste mormanele de vechituri ruginite. Nimic neobişnuit.

Derek şi-a urmărit paşii în casă. Uşa de la subsol se afla sub scara din camera de zi. A deschis uşa şi a aprins lumina. Un miros ciudat a urcat treptele. Derek a început să coboare, chiftelele şi sosul de roşii rostogolindu-i-se prin stomac. Adidaşii lui scârţâiau pe treptele de lemn.

A scanat pivniţa neterminată. Cutiile cu prostii aruncate încă dominau încăperea, dar ferestrele fuseseră acoperite cu prosoape. În colţul îndepărtat, dezordinea fusese împinsă din drum. Obiectele care stăteau pe o masă aruncată i-au adus

lui Derek în gât gustul condimentelor italiene: un cântar, o plită încinsă şi mănuşi de cauciuc.

Un motor a bubuit dinspre stradă. Derek a fugit înapoi pe scări. Nu s-a oprit până nu s-a încuiat în baie. Situaţia tocmai trecuse de la avertizare galbenă la alertă roşie.

Exista un singur motiv pentru care Joe ar fi avut un cântar şi o plită în pivniţă. Gătea metadonă.

Derek s-a aplecat peste toaletă şi a vărsat spaghetele şi chiftelele. Odată cu ieşirea mâncării din corpul său, fiecare gram de mulţumire din seara aceea a fost înlocuit cu teroare.

Derek a tras apa la toaletă, a deschis robinetul şi şi-a stropit faţa cu apă rece. În timp ce se spăla pe dinţi, posibilele rezultate îi treceau prin minte, fiecare fiind un scenariu de coşmar. Mama lui se droga deja? Date fiind slăbiciunile ei, era doar o chestiune de timp.

Ce ar trebui să facă?

Cardul pe care i-l dăduse Ethan îi înfipse coapsa prin ţesătura subţire a buzunarului din faţă. Derek a memorat numărul, a rupt cardul şi l-a aruncat în toaletă. Nu avea rost să-i dea lui Joe un motiv bun să-l omoare.

Dar Derek nu avea cum să-şi menţină actualul aer de invizibilitate.

Trebuia să-l oprească pe Joe înainte ca acesta să arunce casa în aer, iar Derek şi mama lui să sfârşească amândoi morţi. Dar cum?

Capitolul 16

Lumina soarelui de la sfârşitul dimineţii pătrundea peste iarba latentă din curtea din spate. Uitându-se pe fereastra bucătăriei casei sale cu un etaj, Roy Abrams îşi sorbea a treia ceaşcă de cafea. Obiceiul său de a se trezi în zori se pierduse treptat în ultimul an, dar asta era al naibii de ridicol. Chiar

dacă dormise până la ora zece, era încă dureros şi prost după încă o noapte agitată. Nu conştiinţa îl ţinea treaz. Trebuia să se ridice şi să se uşureze la fiecare două ore. În unele zile se simţea ca şi cum ar fi avut nouăzeci de ani în loc de cincizeci şi şapte. Poate că a fi poliţist îl îmbătrânise prematur.

Să îmbătrâneşti a fost nasol.

Vara, îşi petrecea zilele pe apă. Aerul mării şi efortul fizic îl epuizau până când corpul său leşina la sfârşitul zilei. Dar iarna, nu avea altceva de făcut decât să se scarpine în fund.

Dacă piaţa imobiliară din Jersey nu s-ar fi prăbuşit, s-ar fi mutat în Florida când s-a pensionat. Ar fi trebuit să scoată un pic mai mulţi bani din ultima afacere. Când beneficiarul a dat atâţia bani fără nicio încercare de negociere, Roy ştia că stabilise un preţ prea mic.

Dar, pe de altă parte, oamenii morţi nu puteau cheltui nici măcar un ban.

Razele de soare îi stropeau mândria şi bucuria, o barcă de pescuit GradyWhite de 18 picioare cu consolă centrală şi un motor în patru timpi de 150 de cai putere. Remorca ocupa un sfert din mica sa curte din spate, dar ce naiba avea de gând să facă cu spaţiul? Vecinul de alături avea un leagăn pentru nepoţii săi, trei copilaşi gălăgioşi şi plângăcioşi pe care cuplul mai în vârstă îi dădăcea regulat. Roy nu avea nepoţi. Ambele lui căsnicii eşuaseră înainte de a se gândi la copii. Slavă Domnului.

O rafală bruscă de vânt a traversat curtea. Acoperişul bărcii lui a zvâcnit. Unul dintre cordoane trebuie să se fi slăbit. Iarna aceasta fusese extrem de rece şi vântoasă. Roy s-a dus la dulap şi a scos o haină. Ridicând din umeri, a căutat în buzunare o pălărie şi o pereche de mănuşi, apoi a ieşit pe

uşa din spate în spălătorie.

La naiba, era frig. Şi-a strâns umerii şi şi-a băgat bărbia în spatele gâtului jachetei. Bucăţile de zăpadă sfărâmată se striveau sub adidaşi. Frigul îi străpungea blugii înainte de a traversa cei şase metri de iarbă maro care formau curtea sa.

O inspecţie superficială a scos la iveală o coardă elastică ruptă. Roy s-a dus în magazie pentru una nouă. Câteva mişcări abile mai târziu, capacul era fixat şi barca lui era protejată. A trecut o mână peste carena din fibră de sticlă albă strălucitoare.

Da, făcuse o risipă. Dar merita ce e mai bun. Trecuse prin iad ca să aibă bani să cumpere barca asta. Momentul său de geniu i-a adus o grămadă de suferinţă.

Dar totul era în trecut. Mai avea câţiva ani să se bucure de roadele muncii sale urâte. Cu siguranţă nu şi-ar fi putut permite să cumpere Grady-White doar cu pensia lui. La naiba. Îşi riscase viaţa timp de decenii. Merita ceva frumos pentru pensionare.

A dat o ultimă mângâiere cocii şi s-a întors spre casă pentru o ceaşcă de cafea fierbinte. Poate că va merge până la brutărie pentru gogoşi proaspete. Înapoi în spălătorie, căldura îi înţepa faţa rece şi uscată. S-a dezbrăcat de echipamentul de exterior. Frecându-şi mâinile şi suflând în pumni, a mers în bucătărie.

A luat carafa de sticlă, a făcut un pas lateral până la chiuvetă şi a aruncat jumătate de centimetru de cafea călduţă. A clătit ibricul şi a umplut din nou aparatul.

Foşnet de material. Roy a îngheţat. Omoplaţii îl mâncau, iar intestinele îi cramponau. Lunga sa carieră de poliţist îi dăduse simţuri suplimentare, iar acum acestea îi spuneau că nu era singur.

Privirea lui s-a îndreptat spre silueta neclară din cromul

strălucitor al prăjitorului de pâine. Se uită la blocul de cuţite, dar nu era la îndemână. Cafetiera de sticlă era singura armă la îndemână. Degetele lui Roy s-au strâns pe mâner. Figura s-a mişcat. Roy a început să se învârtă, dar un corp l -a izbit în spate. Cafetiera i-a fost smulsă din mână. Sticla s-a spart pe gresie. Un cordon i-a încolăcit gâtul. Subţire şi flexibil, i-a tăiat următoarea respiraţie ca o lamă.

S-a apucat de gât şi a încercat să-şi treacă degetele pe sub cordon. Dar chiar şi în timp ce se zbătea, ştia că era inutil. Atacatorul său era mai mare şi mai puternic şi avea elementul surpriză de partea sa.

În plus, încrederea din strânsoare sugera că nu era prima dată. Durerea a înflorit ca o lumânare romană pe 4 iulie, copleşind simţurile lui Roy.

Vederea i s-a întunecat. Cablul i-a tăiat mai adânc carnea. Şi-a mai încercat viaţa o ultimă dată. A ridicat mâna şi a încercat să prindă ochii atacatorului său.

Tipul s-a dat înapoi pentru a evita mâinile lui Roy. Un genunchi i s-a trântit în spate, dar abia a simţit lovitura din rinichi când a fost tras pe spate. Agonia i-a explodat în gât când cordonul s-a strâns şi mai mult, tăindu-i traheea.

Plămânii i-au ţipat, iar vederea i s-a întunecat. Ultima sa viziune a fost lumina soarelui care strălucea pe barca câştigată pe nedrept din curtea sa.

Ce îl aştepta, raiul sau iadul?

$$$

Abby a intrat pe vârfuri în bucătărie, în şosete. O mână ţinea zgarda lui Zeus. De cealaltă îi atârnau cizmele.

Sweetums nu era la vedere. Abby a verificat partea de sus a frigiderului şi sub masa de bucătărie înainte de a da drumul câinelui. Zeus s-a îndreptat spre bolul mare cu apă pe care Lorraine îl pusese pe podea. Abby a turnat o parte din mâncarea pentru câini pe care o adusese într-un bol. În timp ce câinele mânca, ea a trecut la fereastră.

În spatele casei, răsăritul strălucea în curtea îngheţată şi pe acoperişul alb şi peticit al hambarului.

Unde era Ethan?

Au luat cina împreună. El a condus-o acasă să-şi facă bagajul şi să-l lase pe Derek. Apoi ea se dusese la culcare în camera de oaspeţi, iar el se întorsese la grajd pentru a verifica calul.

„Bună dimineaţa.” Lorraine a bâzâit în bucătărie într-un halat lung până la podea. „O să fac cafeaua într-un minut.”

„Nu e nici o grabă”, a spus Abby.

„Sigur că e. Nu are sens să pierdem lumina zilei.” Lorraine a aprins focul sub o plită uriaşă. A luat o duzină de ouă din frigider. Un kilogram într eg de şuncă a intrat în tigaia cu două arzătoare. S-a dus la baza scării din hol. „Băieţi! Micul dejun în zece minute”.

Paşii au bubuit pe trepte. Cam şi Bryce au intrat.

„Cam, te rog începe cafeaua. Bryce, tu te ocupi de ouăle amestecate”. Lorraine dădea ordine cu o voce dulce pe care fiii ei săreau să o asculte. „Unde e Ethan?”

„Nu în camera lui.” Cam a umplut cafetiera.

Abby şi-a tras cizmele pe ea. „Îl voi scoate pe Zeus afară.”

Lorraine a mutat feliile de bacon în tigaia încinsă. „Îmi imaginez că Ethan este afară în hambar. Vrei să-i spui să vină la micul dejun?”

„Da, doamnă.” Abby şi-a îmbrăcat haina şi pălăria şi

mănuşile lui Ethan în debara. Zeus s-a speriat la picioarele ei. Abby a zărit-o pe Sweetums uitânduse la câine din spaţiul dintre dulapurile de rufe şi tavan.

Ea a deschis uşa din spate, iar Zeus a ieşit tropăind în curtea înzăpezită, uşurarea fiind evidentă în iuţeala din pasul său. De obicei, el se mişca greu.

Respiraţia i se înceţoşa în faţa ochilor în timp ce deschidea uşa grea suficient cât să se strecoare prin ea. Hambarul nu era mult mai cald. Poneiul a întâmpinat-o cu un sforăit vesel. Abby l-a mângâiat pe nas în timp ce trecea pe lângă el. S-a uitat peste jumătatea uşii.

Calul era ghemuit pe o parte în mijlocul grajdului. În colţul de dincolo, Ethan dormea aşezat, cu pălăria coborâtă pe frunte, braţele încrucişate pe piept, mâinile băgate la subsuoară.

A fost acolo toată noaptea?

La vederea lui Abby, calul s-a ridicat în picioare. Şi-a întors capul şi a dat nas în nas cu Ethan. Acesta şi-a deschis ochii. A atins fruntea animalului. „Cum te simţi?”

Calul a pufnit. Ethan şi-a periat partea din faţă a jachetei şi a râs. „Atât de bine, nu?”

A stat în picioare şi s-a întins. Părul negru îi era ciufulit, maxilarul îi era umbrit, iar ochii albaştri erau încărcaţi de compasiune şi lipsă de somn. Era cel mai sexi bărbat pe care îl văzuse vreodată.

În interiorul cizmelor, degetele de la picioare ale lui Abby s-au încovoiat.

„Bună dimineaţa.”

El s-a întors. Ochii lui albaştri s-au luminat, iar gura i s-a curbat într-un zâmbet sexy. „Neaţa.”

„Micul dejun este aproape gata.”

„Grozav. Mor de foame.”

„Ai stat aici toată noaptea?”

A frecat gâtul calului şi a ieşit din boxă. „Nu. Doar de la două la şase. Cam şi Bryce au luat fiecare câte o tură.”

A dat din cap spre cal. „Arată mai bine în dimineaţa asta.”

„Da.” Ethan a expirat. „Te-aş săruta, dar nu m-am spălat pe dinţi.” Abby s-a ridicat pe vârfuri şi i-a sărutat gura. „Nu-mi pasă.”

El şi-a înfăşurat braţele în jurul taliei ei şi a tras-o la pieptul lui. Barba lui i-a zgâriat obrazul. Îmbrăţişarea a fost mai mult despre confort şi companie decât despre sex şi s-a simţit mai intimă. El i-a dat drumul. „Cum ai dormit?”

„Grozav.” Mai bine decât o făcuse de ani de zile, ceea ce era ciudat. Îşi lăsase lumina aprinsă, dar restul casei fusese întunecat. Nu o deranjase. Asta pentru că nu fusese singură? Sau pentru că Faulkner era mort şi acel capitol din viaţa ei era în sfârşit închis? Nu va mai trebui să-şi facă griji pentru ce se va întâmpla după ce el va fi eliberat condiţionat.

Ethan a dat cailor o cantitate mică de fân şi au părăsit grajdul.

Abby se uită înapoi la uşa închisă. „Va fi bine singur astăzi?”

Cam o conducea pe Lorraine la aeroportul din Scranton pentru zborul ei spre Florida. Mai târziu în acea după-amiază, el şi Bryce se întorceau la şcoală. Abby şi Ethan se îndreptau spre Jersey pentru a vorbi cu detectivul pensionat Roy Abrams.

„Da. Îi voi da medicamentele înainte să plecăm, iar Ronnie trimite pe cineva din personalul ei să aibă grijă de el cât suntem plecaţi.”

Micul dejun a fost zgomotos şi rapid. Cei trei bărbaţi au mâncat într-o singură masă mai multă mâncare decât consumaseră Abby şi mama ei într-o săptămână.

Două ore mai târziu, Abby şi Ethan mergeau să-l vadă pe Roy Abrams în Greenland, New Jersey, un oraş de pe ţărm, la 80 de kilometri nord de Atlantic City.

„Ştie că venim?” a întrebat Abby.

„Nu”, a spus Ethan. „După ce mi-ai spus ieri, m-am gândit că ar fi mai bine dacă am trece pe la el. Poliţistul care mi-a dat adresa lui a spus că dacă e prea frig pentru pescuit, Roy ar trebui să fie acasă.”

„Ce a mai spus poliţistul Harris?” Abby îşi smulse un fir de păr de animal din blugi.

„Nu au încă prea multe de spus. Erau câteva vânătăi defensive pe Faulkner, dar lupta lui nu putea să dureze mult. A murit sufocat. Nu sunt semne că camera a fost spartă, dar lacătul era vechi şi depăşit. Un copil mic ar fi putut să o spargă. Mă vor suna când vor avea raportul complet al autopsiei.”

„Faulkner nu era un geniu, dar era viclean şi puternic fizic.” Abby sorbea cafeaua dintr-o cană de călătorie. „Cum a reuşit cineva să-l domine atât de uşor?” Faulkner o aruncase peste umăr de parcă ar fi fost un sac de moloz. Ea se îndoia că îşi lăsase muşchii să se deterioreze în închisoare.

„Nu ştiu.” Ethan a ieşit de pe Garden State Parkway. „Să sperăm că medicul legist îşi va da seama de asta.”

A urmat vocea de pe GPS-ul său şi a intrat într-o comunitate de pensionari cu case cu un etaj aproape identice. O barcă şi o remorcă dominau curtea din spate a casei lui Roy Abrams şi o deosebeau de locuinţele de tip cookie-cutter ale vecinilor săi.

Ethan a parcat la bordură. „Cum au fost lucrurile între tine şi detectivul Abrams? Vrei să aştepţi în maşină?”

„Nu. Intru.” Abby şi-a desfăcut centura de siguranţă. „Nu am vorbit prea mult cu Abrams. M-a intervievat după ce am

fost scoasă din fântână, dar am petrecut mai mult timp la biroul procurorului pregătindu-mă pentru proces. Abrams m-a evitat, probabil pentru că a dat-o în bară atât de rău. Problema adresei lipsă nu a ieşit la iveală decât mai târziu”.

„N-ai avut niciodată o confruntare cu el?”

„Nu.” S-a holbat la casa care aparţinea omului a cărui incompetenţă aproape că a ucis-o. Cafeaua şi anxietatea i-au stârnit acid în stomac. Fără fluturi pentru ea. Tensiunea îi flutura în stomac ca aripile unei molii luna uriaşe. „Nu mă voi mai ascunde, Ethan.”

„Bine atunci. Să mergem.” Ethan îi strânse rapid mâna înainte să deschidă uşa. „Poate vinovăţia îi va dezlega limba.”

S-au îndreptat pe jos. Abby a încrucişat ochii împotriva razelor de soare care se reflectau în vopseaua proaspăt cerată a unui Cadillac. „Maşina lui pare nouă.”

„Şi barca e.” Ethan şi-a pus mâna pe spatele ei. Ea nu avea nevoie de cârmă, iar gestul posesiv îi trimise nervii din burtă într-o cu totul altă direcţie.

Ethan a bătut la uşă. Zgomotul paşilor a răsunat prin uşă, dar uşa nu s-a deschis.

A apăsat pe sonerie, dar nu s-a întâmplat nimic. „Trebuie să fie stricată. Se pare că e în spatele casei. Poate că nu aude bine.” A coborât în fugă de pe scara de ciment.

Abby l-a urmat până la curtea din spate. Ethan a urcat trei trepte de beton până la uşa din spate. A ridicat mâna să bată. Uşa s-a deschis brusc. Un braţ a ieşit afară, lovindu-l pe Ethan în maxilar şi dărâmându-l de pe treaptă. Abby a derapat şi s-a oprit lângă Ethan pe iarba maronie.

Bărbatul de pe verandă era înalt şi subţire, purta un hanorac negru pe cap şi o bandană neagră pe faţă. Ochii lui erau gri şi reci ca oţelul inoxidabil. A făcut un pas spre Ethan, ameţit pe iarbă. Abby s-a aplecat şi a scos arma lui Ethan din

toc. A îndreptat-o spre bărbat cu ambele mâini, intrând într-o formă de tragere corectă ca şi cum mama ei ar fi fost încă în viaţă şi i -ar fi strigat instrucţiuni în ureche.

Bărbatul şi-a schimbat direcţia şi s-a îndreptat spre spatele curţii în fugă.

Ethan a sărit în picioare. Privirea lui şocată a căzut pe Abby, apoi pe arma din mâna ei. Ea i-a înmânat arma.

„Aşteaptă aici.” A plecat după intrus.

„Pe naiba.” Abby a rămas aproape de el în timp ce el sprinta după bărbatul care fugea. Nu avea cum să aştepte de una singură. Putea fi mai mult de un intrus, iar Ethan avea arma. Intrusul a dispărut peste gardul de sârmă ghimpată care ducea în curtea vecinului.

„Hei”, a strigat Ethan şi a tras înainte. A sărit gardul.

Aterizând, el a ţipat ceva la ea.

Dar Abby nu putea desluşi cuvintele. S-a oprit să urce gardul. Jacheta ei sa prins de o buclă de metal. De ce nu învăţase să facă garduri în echipa de atletism? Ethan a tras înainte.

Odată ajunşi pe teren deschis, însă, Abby i-a ajuns din urmă. Tipul pe care îl urmăreau a impus un ritm brutal, iar ei nu au câştigat teren. A dispărut pe o alee căptuşită pe ambele părţi cu un fel de arbuşti veşnic verzi. Vegetaţia bloca vizibilitatea. S-au oprit. Respirând greu, Ethan i-a aruncat o privire de *ce naiba* şi a împins-o în spatele lui în timp ce se uita după colţ. Un motor a pornit.

Ethan a sprintat pe alee. Abby l-a urmat. Au ieşit la timp pentru a vedea un sedan de culoare închisă dispărând după un colţ la două străzi distanţă. Ethan a plecat după el, tăind pe o alee de serviciu. Abby a ţinut pasul. Sedanul s-a oprit la un stop.

„Opreşte!” Ethan a sărit în faţa vehiculului, a luat o

poziţie oficială şi şi-a îndreptat arma spre parbriz. Confuzia şi apoi frustrarea i-au jucat pe faţă. A coborât arma.

O bătrânică stătea la volan, cu o coafură albă umflată şi ochelari trifocali groşi. Ethan i-a bătut în geam şi i-a arătat insigna. Când ea a coborât-o, el s-a uitat pe bancheta din spate. „Urmărim un fugar. Vă rog să deschideţi portbagajul, doamnă."

„Desigur." Ea s-a conformat. Portbagajul a sărit în sus. Cu arma la îndemână, Ethan s-a uitat înăuntru.

„Îmi pare rău să vă deranjez, doamnă." Şi-a înclinat capul.

„Nu e nicio problemă, dle ofiţer." Ea i-a dat un semn serios din cap. „Sper să-l prindeţi."

Ethan a ieşit de pe stradă. Ea a plecat, trecând peste bordură şi zgâriind trenul de rulare al sedanului pe beton.

„Am crezut că poliţiştii din afara statului nu au jurisdicţie." Abby i s-a alăturat pe trotuar.

„Nu avem, dar ochelarii ei erau atât de groşi, încât mă îndoiesc că mi-a putut vedea insigna."

„Tricky."

„Disperat." Ethan s-a aplecat de două ori şi a şuierat. „Ai aflat marca sau modelul maşinii?"

„Nu." Abby a scuturat din cap. „Albastru închis cu patru uşi. Asta e tot ce am văzut. Cel puţin asta am crezut că am văzut. Poate că nici măcar nu era el. Poate că era ea."

Ethan şi-a frecat faţa cu ambele mâini. A tuşit şi s-a uitat la ea cu
suspiciune. „De-abia ai răsuflat."

„Nu ar trebui să fiu obosită deloc. Am ratat ultimele mele alergări." Abby sa aplecat în faţă şi şi-a întins ischiogambierii. El încă se holba la ea. „Pot alerga un maraton în mai puţin de trei ore."

„Alergi maratoane?" Mergând în cerc, Ethan şi-a pus

arma în toc. A scos telefonul, a sunat la 911 şi a raportat incidentul. „Maşina era una cu patru uşi, albastru închis. Nu, nu ştiu marca sau modelul.”

A încheiat apelul şi s-a întors spre Abby. „Deci, mânuieşti o armă ca un ofiţer de poliţie instruit. Alergi la maratoane de sub trei ore. Ce altceva nu ştiu despre tine?”

„Nu ştiu.” Abby l-a urmărit în timp ce se întorcea spre casa lui Roy Abrams. „O mulţime de lucruri, cred.”

Întrebarea lui era o amintire a faptului că abia se cunoşteau. Deşi familiaritatea dintre ei era greu de ignorat.

„Trebuie să lucrăm la asta.” A început să alerge uşor.

Oh.

Bătăile inimii lui Abby s-au accelerat când ar fi trebuit să încetinească.

În timp ce se grăbeau să se întoarcă la casa lui Abrams, Ethan scana împrejurimile şi rămânea în faţa ei. Traversând curtea din spate, Ethan s-a dus la uşa din spate. A bătut la uşă. Nu a răspuns nimeni.

„Intrase deja, sau l-am oprit noi?”, a întrebat ea. Dar firele mici de păr de pe ceafă îi furnicau. Ceva nu era în regulă aici. Putea să simtă asta. În ciuda căldurii generate de corpul ei de la alergare, pe braţe i se făcuse pielea de găină.

Ethan s-a apropiat de fereastra din spate. Şi-a pus mâna peste ochi. „Era deja înăuntru.”

„N-ar trebui să vedem dacă mai trăieşte?” Abby a păşit spre fereastră.

Ethan a prins-o de braţe. „Nu.”

Dar deja zărise cadavrul de pe podea. Abia l-a recunoscut pe detectivul pensionar cu faţa decolorată, globii oculari umflaţi şi limba umflată şi proeminentă. Muşchii coapselor îi tremurau. Stomacul i s-a încleştat.

Ethan a apucat-o de cot şi a coborât-o pe treapta de

beton. „El este?”

„Da.” Sirenele răsunau în depărtare. Abby şi-a sprijinit fruntea pe genunchii îndoiţi. Nimic nu-i va scoate imaginea aceea din cap.

Nu era nicio îndoială. Roy Abrams era mort.

Capitolul 17

Telefonul lui Ryland îi bâzâia în buzunar. Aprehensiune şi iritare l-au cuprins în egală măsură. Tot ce voia să facă era să urmărească concertul nepotului său de la şcoală. Era prea mult de cerut? A verificat ecranul. Kenneth.

Se pare că era.

„Scuză-mă”, a şoptit Ryland în urechea Marlenei.

Stând pe scaunul metalic pliant de lângă el, ea se încruntă la telefonul lui care vibra. Părul ei era şaten deschis şi, cu excepţia liniilor de dezaprobare care îi creaseră faţa, pielea era remarcabil de netedă pentru vârsta ei. El i-a mângâiat coapsa tonifiată. Echipată cu o fustă subţire şi un sacou asortat, corpul ei făcea de ruşine femeile mai tinere. Bineînţeles, a plătit pentru cel mai bun antrenament personal şi pentru câteva intervenţii chirurgicale bine sincronizate pentru a o face să arate cât mai bine. Nimic drastic, doar câteva retuşuri, injecţii regulate şi tratamente cosmetice.

„Doar o clipă. Îţi promit”, a şoptit el. „E zece dimineaţa într-o zi de lucru.” Ochii ei sclipitori spuneau că ea ştia asta, dar nu trebuia să-i placă.

Îi aprecia temperamentul. Marlene nu era deloc uşoară, un factor care contribuise la durata căsniciei lor şi unul

dintre motivele pentru care Ryland renunţase la indulgenţele sale extraconjugale. Obiceiul său cu blonda tânără luase sfârşit. Regreta multe dintre deciziile pe care le luase când era mai tânăr. Afacerea sa nu era singura parte a vieţii sale care urma să fie remodelată.

S-a întors spre scenă, unde un elev de şcoală generală cânta la pian o piesă clasică emoţionantă. Nepotul lor în vârstă de şapte ani aştepta în culise. Şcoala privată pe care o frecventau nepoţii săi cultiva întregul elev, de la matematică la arte, departe de şcoala catolică urbană pe care o frecventase Ryland, unde se punea mai mult accent pe reguli şi conducători decât pe studii.

Ryland a păşit în hol. Avea în faţă un panou de zâmbete cu dinţi întredeschişi. El s-a întors de la feţele inocente şi a răspuns la apel. Privirea lui s-a oprit asupra fulgilor de zăpadă din hârtie de construcţie, decoraţi cu sclipici şi lipiţi la intervale aleatorii pe peretele albastru pal din blocuri de ciment.

„Pasul doi este complet.” Într-un hol plin de zâmbete copilăreşti şi proiecte de artă, vocea rece a lui Kenneth părea o pată, murdară şi permanentă, ca şi cum însăşi natura apelului – şi greşelile lui Ryland – s-ar fi scurs din telefon şi s-ar fi picurat pe linoleumul cerat ca sângele dintr-o rană.

„Şi pasul trei?”

„Mă îndrept spre vest de dimineaţă”, a spus Kenneth. „Voi fi în Pennsylvania înainte de prânz.”

„Excelent.” Ryland a încheiat convorbirea. A reintrat în auditoriu exact când nepotul său părăsea scena. Pierduse spectacolul. S-a aşezat uşor pe scaunul pliant din metal. Ochii negri ai Marlenei sclipeau cu dezaprobare. O mamă-urs protectoare în viaţa copiilor ei, îşi transferase instinctul matern asupra nepoţilor ei. Ar fi fost supărată pe el zile

întregi.

Ca şi cum nu ar fi fost supărat pe el însuşi. Pierduse o mare parte din primii ani de viaţă ai copiilor săi. Acum nepoţii lui păreau să crească şi mai repede, ca şi cum ritmul frenetic al vieţii era contagios. Ca şi cum scurtarea anilor din viaţa sa făcea ca fiecare dintre ei să pară mai efemeri.

Dezamăgirea îi creştea în piept. Afacerile lui îi invadau viaţa personală cu fiecare ocazie. Se îndreptă, mai hotărât ca niciodată să se asigure că păcatele
trecutului său nu erau moştenite de copiii săi.

Ethan şi-a presat o pungă de gheaţă pe maxilar. „Era înalt şi slab, într-o formă al naibii de bună, pantofii erau negri, dar cu talpă moale. Nu m-am apropiat niciodată suficient de mult pentru a-i stabili o înălţime exactă, dar trebuia să fie mai înalt decât mine. Purta un hanorac negru şi blugi.” Stând pe terasa din spate a casei lui Roy Abrams, Ethan i-a povestit detectivului Marshall de la Departamentul de Poliţie din Greenland povestea de la început, începând cu atentatul la viaţa lui Abby, trecând prin uciderea lui Faulkner, până la descoperirea din această dimineaţă a lui Roy Abrams. A durat ceva timp.

Marshall se încruntă. „Asta nu e o descriere prea bună.”

„Nu. Nu este”, a fost de acord Ethan. Dacă l-ar fi putut prinde pe tip… „Ai putea să-l alegi dintr-o aliniere?”

„Nu. Nu m-am uitat la faţa lui. Bandana.”

„Să mi-o trag”. Marshall a luat notiţe copioase şi furioase. Decenii de linii de stres şi bărbie dublă l-au îmbătrânit pe

detectiv. Ar fi putut avea şaptezeci de ani, dar era probabil mai aproape de cincizeci şi cinci, suficient de bătrân pentru a locui în această comunitate de pensionari. „Am un detectiv de poliţie pensionar mort, a cărui moarte este probabil legată de uciderea unui răpitor eliberat recent şi de crima sa veche de trei ani din Harris, plus tentativa ta de omor din PA. Şi un poliţist martor ocular care nu l-a văzut bine pe criminal.”

„E naşpa”, s-a consolat Ethan. „Urmăresc cazul ăsta de o săptămână. Sunt la fel de frustrat ca şi tine.”

„Este un coşmar jurisdicţional.” Marshall şi-a înţepat carneţelul. „Ies la 5 55 5 1 5 pensie în trei luni nenorocite. Nu am nevoie de rahatul ăsta.”

„Nici ea.”

Privirea lui Marshall a pâlpâit spre Abby, care dăduse deja declaraţia şi stătea pe un ciot de copac lângă barcă. Faţa i s-a înmuiat şi a suspinat din adâncul unei burţi care ar fi putut să gesticuleze gemeni. „Cred că nu.”

Abby era palidă, iar Ethan îşi dorea să nu se fi uitat la Abrams. Strangularea făcea un cadavru urât, nu că cadavrele ar fi fost vreodată frumoase, dar toată chestia cu limba mov proeminentă era pur şi simplu urâtă.

Marshall s-a uitat pe lângă Abby la barca care se înălţa deasupra ei. „O barcă teribil de scumpă pentru un poliţist pensionat.”

„Cadillac-ul din parcare pare şi el nou”, a spus Ethan.

„La naiba cu mine.” Marshall şi-a bătut fruntea cu caietul. „Cred că trebuie să adăugăm un posibil poliţist corupt la acest grup.”

„Se pare că da.” Ethan se simţea ca şi cum ar fi fost blocat pe fundul unei gropi uriaşe care devenea din ce în ce mai adâncă. În cele din urmă, nu avea cum să iasă afară.

„Desigur, doar pentru că ar fi fost murdar şi cineva l-a

ucis nu înseamnă neapărat că ambii factori sunt legaţi unul de celălalt sau de ea.”

Ethan s-a uitat la el.

„Ai dreptate. Să mi-o trag.” Marshall îşi îndesă carneţelul în buzunarul de la piept. „Te voi suna când voi avea rezultatele preliminare ale autopsiei sau dacă mai apare ceva interesant.”

„Apreciez asta”, a spus Ethan. „Voi face la fel.”

Cizmele lui Ethan scârţâiau pe peluza uscată. El se oferise să o urce pe Abby în camionetă, cu căldura pornită, dar ea nu voise să stea în faţa proprietăţii, în văzul curioşilor din cartier. Într-un cartier cu peste cincizeci şi cinci de locuitori, aceştia aveau o abundenţă de timp liber.

Faţa îi era lipsită de sânge, ochii încă îngroziţi.

Aici, în curtea din spate, nu a fost nevoită să privească personalul medicului legist scoţând cadavrul cu sacul negru.

S-a ghemuit în faţa lui Abby şi i-a luat mâinile înmănuşate în ale lui. „Putem pleca.”

„Bine.” Ea a adulmecat şi s-a ridicat, mai fermă decât se aştepta el. Dar ea era mai dură decât sugerau corpul ei subţire şi trăsăturile delicate.

Mergeau prin faţă. Privitorii, înveliţi în echipamentul lor cel mai greu, se adunau pe alei. Ethan a protejat-o pe Abby cu corpul său în timp ce mergeau spre camionul său. El s-a îndepărtat de bordură. „Eşti bine?”

„Da.” Ea a luat o sticlă de apă din suportul pentru pahare al consolei şi a sorbit. „Deci cred că nu a fost Faulkner.”

„Nu ştiu.” Ethan a condus spre Garden State Parkway. „Întrebarea mea este, de ce sunt amândoi morti? Ştiau ceva despre cazul tău? Şi cine are ceva de ascuns?” Luând rampa de intrare spre nord, s-a uitat la Abby. „Eşti sigură că a fost vina lui Abrams că nu ai fost găsită?”

Ochii lui Abby s-au fixat pe ai lui. „Asta a spus procurorul.”

„Şi el e mort, nu?”

„Da.” Abby şi-a mestecat unghia degetului mare. „Nu poţi să crezi că şi moartea lui are legătură. Whitaker a spus că a avut un atac de cord.”

„Cine naiba ştie în acest moment.” Ethan şi-a ridicat telefonul şi a format
numărul detectivului din Harris care se ocupa de omuciderea lui Faulkner. Apelul a intrat în mesageria vocală. A lăsat un mesaj în care cerea să fie sunat înapoi, apoi l-a sunat pe şeful O'Connell. Dosarul răpirii lui Abby nu ajunsese încă la secţia de poliţie din Westbury.

„Eşti sigură că ţi le va da?” a întrebat Abby.

„Nu văd de ce nu.” Ethan a accelerat pentru a se integra în trafic. „Suntem pe aceeaşi parte.”

„Nu va dori el să protejeze reputaţia lui Abrams?”

„Poate. Poate că nu. Nu am avut sentimentul că Abrams era atât de apreciat.”

Degetele lui Abby îi băteau pe coapsă. „Ce altceva mai putem face?”

„Nu ştiu”, a spus Ethan. „Nimic nu are sens.”

„Va trebui să mă opresc la mine acasă.”

„Putem face asta mâine.” Ethan nu se grăbea să o lase singură.

„Până la urmă trebuie să merg acasă”, a spus Abby.

„De îndată ce este sigur.” Intestinele lui Ethan se răsuciră. Nu voia ca ea să meargă acasă, şi nu doar pentru că era încă în pericol. Îi plăcea să fie în preajma ei. Îi plăcea să vorbească cu ea. Îi plăcea să o sărute.

Şi erau o mie de alte lucruri la care se putea gândi şi pe care dorea să le facă cu ea.

Traficul de la prânz a fost uşor. Au făcut drumul înapoi spre Westbury în câteva ore, ajungând exact la timp pentru a hrăni caii. Abby a mers cu el în casă.

Asistenta lui Ronnie, o brunetă în vârstă de colegiu, era în bucătărie şi bea o ceaşcă de cafea. Zeus dormea la picioarele ei. Câinele s-a ridicat greoi în picioare şi i-a întâmpinat cu sforăituri dezordonate.

„Cum arată bălanul?” a întrebat Ethan.

„Mai bine. Veterinarul a trecut pe aici acum o oră. Febra a scăzut. Doctorul crede că e pe drumul cel bun.” Şi-a pus cana în chiuvetă şi şi-a luat haina de pe spătarul scaunului din bucătărie.

„Mulţumesc pentru ajutor”, a strigat Ethan după ea.

„Cu plăcere.” Coada ei de cal şatenă lungă se legăna în timp ce sărea pe uşă cu energia unui copil.

Uitându-se la ea, Ethan putea simţi fiecare oră de somn pe care nu o dormise în ultimele nopţi. Orele lungi de condus şi de stat afară pe vreme rea nu-l ajutaseră. Oasele îl dureau de oboseala rece.

„Mă duc să hrănesc caii.”

„Mama ta s-ar supăra dacă aş cotrobăi prin bucătărie pentru cină?” a întrebat Abby.

„Deloc.” Ethan s-a îndreptat spre uşa din spate. „De obicei sunt resturi în congelator.”

Odată cu dispariţia luminii soarelui a venit şi umezeala crudă a nopţii. Umiditatea din aer sugera că precipitaţiile sunt pe drum. Bălanul arăta mai bine. L-a salutat pe Ethan şi i-a adulmecat fânul cu interes. Roan şi-a atacat mâncarea. Când Ethan s-a întors în casă, mâinile îi erau înţepenite şi îngheţate. Zeus era la uşă. Ethan a ţinut uşa deschisă. În timp ce câinele îşi făcea treburile în curte, Ethan şi-a scos ghetele şi le-a lăsat lângă uşa din spate. Mâinile şi faţa îi ardeau în

timp ce îşi scotea mănuşile şi haina în debara. Zeus a pufnit, iar Ethan l-a lăsat să intre înapoi.

Cuptorul cu microunde a sunat când au intrat în bucătărie. Mirosul de ceva asemănător pâinii care se cocea a străbătut camera. Stomacul lui Ethan a mârâit. S-a îndreptat spre chiuvetă şi şi-a frecat mâinile. Apa caldă i-a dezgheţat pielea îngheţată.

„Am găsit un recipient cu un fel de tocană în congelator.” Abby a ridicat un bol din cuptorul cu microunde şi i-a amestecat conţinutul. „Şi am aruncat nişte biscuiţi în cuptor.”

„Ai făcut biscuiţi?” Ethan a tremurat. Frigul îl urmase în casă.

„Nu e greu.” Ea a zâmbit. „Calul e în regulă?”

„Da. Arată bine.”

„Ai de gând să dormi în hambar la noapte?”

„Nu.” Tonul lui Ethan a fost tăios.

Abby a îngheţat.

Şi conştiinţa că erau singuri în casă bâzâia între ei.

„Mă duc să aprind un foc.” Ethan a mers în sufragerie. Nimic în afară de flăcări nu-l va dezgheţa complet. Buşteni, lemne şi ziare au fost stivuite pe vatră. În câteva minute, o mică flacără se aprinse. El şi-a întins mâinile spre foc. Căldura i-a pătruns în piele.

Abby căra o tavă încărcată cu boluri de tocană de vită, un coş cu biscuiţi şi o sticlă de vin. Ethan a curăţat măsuţa de cafea.

„Mama mea face o tocană de vită foarte bună.” Şi de ce vorbea despre mama lui? Ethan amestecă buştenii, apoi i se alătură lui Abby pe canapea.

„Miroase fabulos.” Abby a turnat un pahar de vin roşu şi i l-a înmânat. „Sper că nu te superi. M-am servit singură la raftul cu vinuri.”

„Poţi avea orice îţi doreşti.” Şi se referea la orice. Vinul şi carnea de vită
l-au încălzit pe Ethan din interior spre exterior. Se lăsă pe spate pe canapea, mulţumit.

Abby şi-a lăsat paharul deoparte. Mâncarea şi focul îi readuseseră culoarea pe faţă. Lumina focului se juca pe pielea ei netedă. Ethan s-a apropiat. I-a înfăşurat un braţ în jurul umerilor. Câteva şuviţe de păr i-au alunecat pe mână. Le-a răsucit cu un deget.

Şi-a înclinat capul ca să se uite la el. Ochii ei căprui erau blânzi din cauza vinului, dar în adâncurile lor se ascundea încă neliniştea.

Ethan i-a ridicat bărbia cu un deget. „Abby, ştii că poţi avea încredere în mine. Nu ţi-aş face rău niciodată.”

„Ştiu.” Ea a zâmbit. „Sunt un excelent jucător de poker, iar culoarea mea preferată este albastrul.”

„Ce?”

„În această după-amiază ai spus că vrei să ştii mai multe despre mine.”

„Vreau.” Dorul se desfăşura în pieptul lui Ethan. Voia să ştie totul despre ea. „Spune-mi mai multe.”

Ea i-a apăsat un deget pe buze. „Cred că am vorbit destul astăzi.”

Ethan şi-a lăsat capul în jos. I-a prins buzele într-un sărut tandru. Ea s-a deschis pentru el, gura ei având gust de vin. El şi-a croit drum de la gura ei până la maxilar şi a urmărit sărutările în adâncurile gâtului ei. Suspinul ei moale i-a accelerat bătăile inimii. Sub buzele lui, pulsul îi bătea. El s-a întors la gura ei, lingându-i interiorul. Palma lui a urcat pe braţul ei, pe lângă umăr, şi i-a cuprins ceafa. Degetele îi tremurau în timp ce se înşirau prin părul ei blond şi mătăsos.

Încet şi sigur. Fă acest lucru corect.

Dar bătăile inimii i se mutaseră din piept în zona inghinală şi rosteau numele lui Abby cu fiecare bătaie.

„Ethan”, a respirat ea. Mâinile ei s-au agăţat de umerii lui, degetele ei strângându-se de urgenţă.

Purta un pulover gros peste blugi. Mâna liberă a lui Ethan a alunecat pe sub tiv şi s-a întins pe pielea fină a burţii ei. Ea a apăsat mai aproape. Ethan şi- a mutat mâna în sus pentru a-i acoperi sânul prin sutien. „Eşti sigură?”

Un mic zgomot de frustrare i-a scăpat de pe buze. Ea s-a aplecat şi a făcut contact vizual direct, de netăgăduit. A întins mâna şi i -a apucat tivul cămăşii, ridicându-i-o peste cap şi lăsând-o pe podea. Privirea ei a rătăcit peste el. Pupilele ei erau dilatate şi respira greu. „Sunt sigură.”

Capitolul 18

Abby nu putea să creadă că tocmai făcuse asta. Întotdeauna se întâlnise cu bărbaţi mai în vârstă şi îi lăsase pe ei să preia conducerea. Ar fi putut fi mai mult o femeie stereotipă fără tată? Acum nu mai conta. Se pare că acele zile se terminaseră.

Îşi lăsă privirea să rătăcească peste trunchiul gol al lui Ethan. Cu siguranţă nu era un bărbat mai în vârstă. Era un bărbat în floarea vârstei. Pieptul lui era lat şi frumos musculos, cu doar un praf de păr negru care se învârtea în jos pe un stomac definit într-o linie subţire în blugi. Ea a întins mâna şi i-a urmărit pectoralii cu vârful unui deget şi a zâmbit în semn de aprobare evidentă.

Faţa lui Ethan se despică într-un zâmbet sexy. „Îmi place direcţia în care se îndreaptă asta, dar eşti complet prea îmbrăcată.”

„Poate.” Abby s-a aşezat în picioare. Şi-a ridicat tivul puloverului cu câţiva centimetri. „Mi-e frig, totuşi.” S-a oprit, tachinându-l.

Dorinţa strălucea în ochii lui Ethan. Puterea a inundat-o pe Abby.

„Există modalităţi mai bune de a te încălzi.” Ethan s-a apropiat. „Ştii, cu cât porţi mai multe haine, cu atât mai mult vreau să ţi le scot, ca şi cum aş despacheta un cadou elegant în dimineaţa de Crăciun.” A pus mâna pe puloverul ei cu mâini lacome.

Alunecând chiar la îndemână, Abby l-a oprit. Cu o împingere jucăuşă, ea la împins înapoi pe perna canapelei. Apoi s-a ridicat, întorcându-se cu faţa la el.

Cu mişcări lente şi deliberate, ea şi-a ridicat tivul puloverului, mişcându-l în sus pe trunchi, dezvăluindu-şi

pielea goală a burţii, centimetru cu centimetru. Ochii lui Ethan erau fixaţi pe ţesătura în mişcare. Când a ajuns la sânii ei, a ezitat doar pentru o secundă, apoi şi-a tras puloverul peste cap şi l-a lăsat să cadă din vârful unui deget.

Ethan a tras puternic aer în piept. „Abby… Te joci cu focul.” Tonul lui conţinea atât promisiune, cât şi avertisment.

Slavă Domnului că purtase un sutien decent. Nu era nimic sofisticat, doar alb simplu cu o margine dantelată drăguţă. Dar felul în care Ethan se holba la ea o făcea să se simtă ca modelul de anul acesta de pe coperta revistei *Sports Illustrated de* costume de baie.

Cum ar reacţiona el dacă… Şi-a desfăcut fermoarul de la blugi.

El şi-a lins buzele. Lumina jucăuşă din ochii lui s-a transformat în foame crudă în timp ce ea a alunecat încet blugul peste şolduri, dezvăluind chiloţeii albi din dantelă care se asortau cu sutienul ei. Ea a ieşit din pantaloni, aruncându-i într-o parte cu o lovitură cochetă.

Lui Ethan i s-a tăiat respiraţia. Sunetul care i-a răsunat din piept nu semăna nici pe departe cu un râs. Gemetele lui erau de foame masculină primitivă. Sa întins după ea.

Abby a dat înapoi un pas. „Răbdare.”

„Mă omori”, a gemut el.

Dar Abby nu fusese niciodată atât de excitată. Iar Ethan nu-i atinsese corpul decât cu privirea.

S-a jucat cu fermoarul din faţă al sutienului pentru câteva secunde tentante înainte de a-l deschide. Sânii i s-au revărsat afară. Bretelele i-au alunecat pe braţe.

„Iisuse.” Ethan s-a aşezat în picioare. Mâinile lui erau pe talia ei, ţinând-o pe loc. S-a aplecat în faţă şi i-a sărutat pielea fină chiar deasupra buricului. Buzele i s-au plimbat până la osul şoldului. Limba lui s-a jucat cu dantela. Terminaţiile

nervoase ale lui Abby au crescut. Fiecare atingere a gurii lui îi trimitea un mic curent de plăcere până în inima ei. Dar voia ca această noapte să dureze. Pentru totdeauna, dacă era posibil. A încercat să se dea înapoi.

„Ba nu.” Cu o singură mişcare, i-a luat picioarele de sub ea. „Ajunge cu tachinările. Sunt doar un bărbat. Pot suporta doar atât de mult.”

Abby a căzut în braţele lui. „Oh.”

„Te vreau.” Nevoia primordială i-a răbufnit din ochi, iar albastrul strălucitor s-a întunecat şi s-a ascuţit cu dorinţă.

El s-a mutat, aşezând-o pe canapea şi întinzându-se lângă ea. Corpurile lor s-au strâns. Căldura strălucea din pielea lui în valuri, ca într-o zi înăbuşitoare de august. Cu siguranţă nu-i era frig acum. Sângele ei se încălzea şi curgea prin corpul ei încet şi gros ca mierea caldă. Bărbatul avea mâini fierbinţi. Acele palme încălzite se mişcau încontinuu. Vârfurile degetelor îi urcau şi coborau de-a lungul coastelor, avertizând pielea de pe părţile laterale că ceva bun urma să se întâmple cu restul corpului ei. Doamne*, felul în care acest bărbat o putea face să se simtă cu o simplă mângâiere era uimitor.* Oasele i se transformau în lichid ori de câte ori el o atingea.

El şi-a coborât capul şi ea i-a simţit respiraţia caldă pe faţă înainte ca gura lui să intre în contact cu ea, iar ea a tremurat uşor. I-a sărutat obrazul, apoi tâmpla, chiar de-a lungul vânătăii aproape şterse. Când buzele lui au atins un punct sensibil de pe gâtul ei, capul ei a căzut automat într-o parte pentru a-i lăsa mai mult loc. Corpul ei s-a lipit de al lui de unul singur, tremurând de nerăbdare.

Vârfurile degetelor lui i-au mângâiat clavicula şi au trecut pe deasupra sânilor ei. „Eşti sigură că eşti pregătită pentru asta? Poate ar trebui să aşteptăm.”

„Ce?” Abby a gemut încet. „Nu.”

Ethan şi-a ridicat capul pentru a rânji la ea. O singură privire la licărirea răutăcioasă din ochii lui şi ea a ştiut că pierduse. Sau câştigase. Nu era încă sigură, pentru că creierul ei avea acum consistenţa fulgilor de ovăz, dar o voce mică din spatele capului îi spunea că, în ciuda striptease-ului ei de mai devreme, acum ea era cea care era sedusă în mod complet şi expert.

„Oh, las-o baltă. Tu câştigi. Eu nu mai pot rezista.” Ethan şi-a aplecat capul şi i-a prins sfârcul în gură.

Abby se arcuia pe spate când fiecare atingere a buzelor lui pe sânul ei trimitea valuri calde de dorinţă prin ea. Tensiunea creştea pe măsură ce mâinile şi buzele lui străbăteau lungimea trunchiului ei, fără să lase vreun centimetru de piele neatins. Picioarele lui se împleteau cu ale ei.

Aşteaptă. Îi trecu un picior pe gamba lui tare. „Când ţi-ai dat pantalonii jos?”

„Acum un minut.” I-a mângâiat o mână pe coapsă.

„Cum de mi-a scăpat asta?” a întrebat Abby. „Eşti vreun fel de magician?” „Spune-mi tu.” Mâna lui era între picioarele ei. Ce se întâmplase cu chiloţii ei? Oh, cui îi păsa? Degetele lui erau foarte agile. Au mângâiat-o şi au înconjurat-o, crescându-i plăcerea în valuri suprapuse, până când Abby abia mai putea respira. Îşi luă o mână de pe umărul lui, unde unghiile ei îi lăsaseră urme pe piele.

„Imi pare rau. Te-am zgâriat.” L-a luat în mână.

„Ştiu”, a şuierat el. „E atât de fierbinte.”

L-a mângâiat de la bază până la vârf. El se zvâcnea în palma ei. „Ţi se pare că te excit când te zgârii?”

Corpul lui s-a înţepenit. „Faptul că îţi pierzi controlul este foarte excitant.”

„Aşa?” Mâna ei a coborât şi a cuprins.

„Iisuse.” Erecţia lui a sărit spre ea.

Şi-a înfăşurat un picior pe spatele coapsei lui. „Ethan, acum.”

„Da. Acum ar fi bine.” El şi-a ridicat capul. Privirile lor s-au întâlnit.

Neaşteptat de nervoasă, Abby a înghiţit în sec pentru a-şi calma frământările din stomac. Ce era în neregulă cu ea? Nu era virgină. Dar ceva în mintea ei bănuia că aceasta urma să fie o experienţă cu totul nouă. Cu siguranţă, sângele ei nu-i trecuse niciodată prin vene la această temperatură. Nici toate terminaţiile nervoase din corpul ei nu fuseseră niciodată atât de atente. Niciodată un bărbat nu se uitase la ea ca şi cum nu şi-ar fi putut lua următoarea respiraţie fără ea.

Întregul ei corp aştepta, anticipând, încordat ca o funie întinsă.

Pentru că ştia, de asemenea, până în adâncul sufletului, că sexul cu Ethan va fi mai mult decât plăcere fizică. În seara asta îşi uniseră mai mult decât trupurile. În ultima săptămână, au dansat în jurul acestui moment, această culme a vulnerabilităţii şi încrederii.

„Stai puţin.” Ethan s-a întins spre podea. A ajuns la blugii lui şi a scotocit în buzunar cu o singură mână. A scos un pachet de folie şi l-a desfăcut cu dinţii. O secundă mai târziu, s-a aşezat între picioarele lui Abby. Wow. Omul avea mâini magice.

A alunecat în ea, umplând-o cu o lentoare dureroasă. Lovitura internă a aprins un nou pachet de nervi. Abby s-a arcuit pe spate în timp ce plăcerea o străpungea. Dar Ethan s-a aşezat adânc în ea şi a rămas complet nemişcat. În lumina focului, transpiraţia îi strălucea pe piele.

„Ce, acum nu te grăbeşti?” a oftat ea.

„Vreau ca asta să dureze cât mai mult posibil.” Ethan şi-a sprijinit fruntea de a ei. „Simt că…” El s-a aşezat adânc în ea.

„Cum ar fi?” Incapabilă să reziste unei alte lovituri de plăcere, şoldurile lui Abby se legănau. Nu era suficient. Avea nevoie ca el să se mişte, să termine ce începuse el.

„Ca şi cum aş fi aşteptat asta toată viata mea.” Inima ei se bâlbâia.

„Dar nu pot să o fac.” Ethan s-a tras înapoi şi a alunecat din nou cu putere înăuntru.

Corpul lui Abby s-a încordat. Recunoaşterea lui a trimis o nouă explozie de căldură prin ea. Plăcerea se încolăcea, din ce în ce mai strânsă cu fiecare împingere a corpului lui. Şi-a înfăşurat picioarele în jurul taliei lui şi s-a aplecat pe spate.

„Nu. Nu închide ochii.” Ethan a împins mai repede. „Vreau să te văd.”

Şi-au încrucişat privirile. Puncte minuscule se învârteau în viziunea lui Abby în timp ce corpul ei se înălta şi se prăbuşea. Energia pulsa prin corpul ei. Ochii lui Ethan au devenit întunecaţi şi pierduţi în timp ce o urmărea. Respirând greu, şi-a lipit fruntea de a ei. Abby îi simtea inima trosnindu-i pe sâni, imitându-i propriul puls accelerat.

Au rămas nemişcaţi timp de câteva minute. Focul trosnea. Lemnul se mişca.

Zeus a sforăit.

Abby i-a bătut umărul. „Eşti greu.”

„Oh, scuze.” Ethan şi-a ridicat partea superioară a corpului de pe Abby. „Deci, nu mi-ai răspuns la întrebare.”

„Care dintre ele?”

„Sunt un magician?”

Abby a râs. „Eşti un Houdini obişnuit.”

$$$

Ethan s-a trezit într-un dormitor întunecat şi gol. A trecut o mână peste adâncitura din salteaua de lângă el. Cearşafurile erau reci. Unde era Abby? A dat cuvertura la o parte şi a intrat într-o pereche de pantaloni de trening. Pardoseala era rece sub picioarele lui goale.

A coborât scările şi s-a întors în bucătărie. Abby stătea la fereastră, dar cu toate luminile aprinse, nu putea să vadă mare lucru în afară de propria ei reflexie. Era îmbrăcată într-o pijama de flanel şi într-un halat greu, lung până la podea. Câinele de la picioarele ei se întinse şi suspină greu.

Ethan a păşit în spatele ei. A întins mâna să-i atingă umărul, dar postura ei rigidă l-a oprit. Reflecţiile lor erau vizibile amândoi în fereastră, dar ea era atât de pierdută în ceea ce vedea în capul ei, încât nu l-a observat. „Nu poţi dormi?”

Ea a oftat şi a clipit, ridicându-şi o mână la gât şi întorcându-se cu faţa la el. Degetele celeilalte mâini au strâns marginea blatului din spatele ei. „Nu team auzit.”

„Îmi pare rău că te-am speriat.” Ethan a făcut o pauză. Ceva nu era în regulă. Nu mai era aceeaşi femeie jucăuşă şi responsabilă care îl sedusese cu desăvârşire. În loc de încredere, în ochii ei străluceau frica şi neputinţa. O alarmă internă a pornit în Ethan. „Ce s-a întâmplat?”

„Nimic.” Ea s-a aplecat în spate, punând mai mult spaţiu între ei, dar Ethan nu avea cum să o lase să se îndepărteze de el. El a făcut doi paşi înainte, aducându-şi corpurile în contact. Ochii ei s-au înceţoşat.

„Prostii.” I-a cercetat faţa.

Privirea ei s-a îndreptat spre fereastră. Ochii i s-au închis. Umerii i s-au prăbuşit. „M-am gândit că poate, acum că Faulkner era mort, va dispărea.”

„Ai crezut că va dispărea?”

„Dar în seara asta mi-a fost la fel de frică ca întotdeauna, poate chiar mai mult.”

Ethan a atras-o mai aproape. I-a mângâiat spatele prin halatul ei gros. „De ce te temi?”

Cu un oftat înfrânt, ea şi-a sprijinit capul în pieptul lui. Braţele lui Ethan au alunecat în jurul ei.

„Întunericul. Eu dorm cu lumina aprinsă.” Ea şi-a ridicat capul. „Şi nu mă refer la o lampă de veghe. Acasă obişnuiesc să ţin toate luminile din casă aprinse toată noaptea. Sunt setate pe temporizatoare. Chiar dacă nu sunt acasă, e la fel de luminos ca într-o sală de operaţie acolo tot timpul.”

Ethan a înţepenit. „Ai spus că era întuneric în fântâna aia.”

Ea a dat din cap. „El a bătut în cuie placaj peste deschidere. Nici nu-mi puteam da seama dacă era zi sau noapte.”

Lui Ethan i s-au răsucit maţele. Îşi petrecuse zece zile într-o gaură întunecată în pământ, bând dintr-o baltă pentru a rămâne în viaţă. Cum ar putea cineva să facă asta unei alte fiinţe umane? Cum putea cineva să ia o femeie frumoasă şi să o trateze mai rău decât pe un animal? Dacă Faulkner nu ar fi fost mort, Ethan l-ar fi ucis pe ticălos din nou. Îl durea să îi ia toată durerea. Dar asta nu era posibil. Tot ce putea face era să o ajute să treacă peste noapte.

„Vino înapoi în pat”, i-a şoptit el în păr.

„Nu pot dormi în întuneric.”

„Abby, putem lumina casa ca Meadowlands. Tot ce mă interesează este să te am în patul meu.” El a luat-o de mână şi a tras-o spre scări. A apăsat pe întrerupătoare în timp ce mergeau pe hol. În dormitor, a aprins luminile de pe ambele noptiere şi de pe plafonul din baie. S-a asigurat că jaluzelele erau bine închise. Nu că ar fi fost vreo casă în apropiere, ci

pentru ca Abby să nu se holbeze la ferestrele negre toată noaptea.

Stătea în mijlocul camerei. Părea pierdută. În derivă. El s-a dus la ea, înfăşurându-şi braţele în jurul ei şi ţinând-o aproape.

Apăsându-şi obrazul pe pieptul lui, ea a tresărit. „Fă dragoste cu mine, Ethan.”

„Eşti sigură?”, a întrebat el. Femeile îngrozite nu prea erau genul lui. „Sunt perfect fericit doar să te ţin în braţe toată noaptea.”

„Am nevoie de tine.” Vocea ei a cedat.

Aceste patru cuvinte i-au mişcat inima într-un mod pe care nu-l putea exprima. Gândul că doar el o putea ajuta să treacă noaptea era puternic. Nevoia de a-i alunga frica a curs prin el. Cu un zâmbet blând, i-a scos halatul de pe umeri şi l-a lăsat să cadă pe podea. Apoi i-a descheiat încet bluza de pijama. Când a desfăcut ţesătura şi a privit-o, ea a roşit din cap până în picioare, căldura roz răspândindu-se pe pielea ei palidă şi ştergându-i paloarea.

El şi-a exprimat aprobarea masculină. „Eşti uimitoare. De ce naiba te ascunzi sub haine largi?”

„Pentru că să mă ascund este ceea ce ştiu să fac cel mai bine.”

Ethan blestemă în tăcere comentariul său stupid. „Nu am vrut să...”

Ea i-a pus un deget pe buze. „Nu-i nimic. Nu e vina ta, şi lucrez la asta. Nu mă mai ascund. Dar aş avea nevoie de puţin ajutor.”

Ethan nu-şi putea forma cuvintele pentru a exprima sentimentul din inima sa.

Va trebui să i-o arate în schimb.

O mână i s-a întins la baza coloanei vertebrale,

împingându-i şoldurile mai aproape, lăsând-o să simtă dovada dorinţei lui. „Vezi ce-mi faci?”

Gemetele ei de răspuns i-au trimis şi mai mult sânge spre sud. I-a trecut pe lângă cutia toracică până când mâna lui i-a atins uşor sânul. Un vârf de deget ia înconjurat sfârcul într-o mângâiere uşoară.

„Ai cel mai frumos corp.” El şi-a lipit buzele de gâtul ei şi şi-a plimbat gura pe pieptul ei. Trunchiul ei s-a aplecat pe spate peste braţul lui.

I-a dezbrăcat pijamaua de pe corp, ca şi cum ar fi vrut să-i înlăture temerile, lăsându-i fiecare centimetru al ei dezgolit în faţa lui. A atins-o şi a mângâiat-o, a sărutat-o şi a gustat-o până când muşchii ei s-au relaxat. Când un suspin greu i-a părăsit buzele, Ethan a luat-o în braţe şi a aşezat-o pe pat. Scoţându-şi pantalonii, s-a întins lângă ea. Ochii lui îi cutreierau pielea înroşită. Sfârcurile ei erau pietroase de la limba lui, buzele ei erau umflate de sărutările lui.

„Îţi spun eu ce.” Şi-a trecut buzele peste maxilarul ei. „Îmi place toată chestia asta cu luminile aprinse. Pot să văd fiecare centimetru din tine, şi eşti perfectă.”

Ea a zâmbit, dorinţa pătrunzând prin tristeţe.

El nu se grăbea. Mâinile lui se mişcau leneş pe pielea ei. Gura lui a luat-o pe a ei adânc, iar şi iar. Limba lui a mângâiat-o adânc, arătându-i cât de mult ţinea la ea.

Mai devreme, amorul lor fusese jucăuş, cu o atingere de nevoie frenetică.

Aceasta era tandreţe definită. El a strecurat o mână între picioarele ei.

Ea i-a deschis. „Am nevoie de tine, Ethan. Grăbeşte-te.”

Niciodată trupul lui nu simţise acest impuls primitiv, elementar, care îl mistuia acum. S-a rostogolit spre ea. Ah, la *naiba.* Prezervativ.

A băgat mâna în sertarul noptierei după un pachet. Acolo. L-a pus într-o secundă. S-a întins deasupra ei. Ea s-a înfăşurat în jurul lui în timp ce el aluneca în căldura ei.

Corpul ei s-a arcuit de pe pat. „Ethan.” Numele lui i-a scăpat de pe buze ca o rugăminte.

Erau lacrimi pe faţa ei?

„Shh. Ştiu. Sunt chiar aici.” S-a legănat în interiorul ei, revendicând-o ca fiind a lui, promiţând cu trupul său să fie parte din ea, să o ţină în siguranţă. Corpul ei s-a ridicat pentru a-l întâlni pe al lui, încercând să-i găsească ritmul. „Relaxează-te, Abby. Mă ocup eu de asta.”

Dar corpul ei s-a încordat şi mai mult, aşa că el şi-a lăsat deoparte intenţiile tandre şi a urmat ritmul ei. Accelerându-şi loviturile pentru a o aduce aproape de eliberarea de care avea nevoie cu disperare.

Corpul ei a devenit tensionat şi s-a strâns în jurul lui, strâns ca o menghină. Replicile orgasmului ei s-au rostogolit în jurul lui şi s-au estompat până la o sclipire. Ethan s-a lăsat dus. Corpul lui Abby s-a înmuiat sub el.

Ridicându-şi greutatea de pe ea cu un cot, el i-a sărutat capul şi i-a şters lacrimile de pe faţă. Ochii ei clipeau spre el, un amestec ameţitor de recunoştinţă şi confuzie.

Da, aşa e. Ceea ce tocmai se petrecuse între ei îl zguduise şi pe el.

Dar Ethan nu era confuz. Pentru prima dată în viaţa lui era absolut sigur de ceva. Abby alunecase sub apărarea lui.

Capitolul 19

Abby a deschis ochii la auzul unui bip sonor.

„Îmi pare rău că te-am trezit.” Ethan şi-a luat telefonul mobil de pe noptieră. „Trebuie să lucrez azi. Şi mai întâi trebuie să am grijă de cai.”

Evenimentele nopţii i-au inundat creierul într-un colaj de imagini umilitoare. Niciodată în viaţa ei nu fusese atât de nevoiaşă. Dar, în ciuda lipsei de somn şi a ameninţării la adresa vieţii ei, corpul ei se simţea mai uşor în această dimineaţă. Ce credea Ethan?

Abby s-a aşezat în picioare, trăgând lenjeria de pat în sus pentru a-i acoperi sânii. A netezit marginea cearşafului între degete. „Îmi pare rău pentru noaptea trecută.”

Ethan şi-a coborât mobilul. „De ce ţi-ar părea rău?”

„Nu ştiu ce s-a întâmplat să mă facă să-mi pierd cumpătul aşa.”

„Adică în afară de faptul că aproape am fost ucis, am găsit două cadavre şi am realizat că oamenii implicaţi în cazul tău sunt ucişi?”

„Ultima dată când am cedat a fost după ce am fost salvată.” Ea a aplatizat un rid din bumbac. „Am rezistat cât timp am fost în fântână. Abia după ce s-a terminat mi-am pierdut cumpătul.”

„Ai fost în modul de supravieţuire”, a spus Ethan.

Abby şi-a ridicat privirea. „Îmi pare rău că am aruncat toate astea asupra ta.”

„Să nu-ţi pară.” Ethan i-a luat degetele de pe lenjerie. „Noaptea trecută a fost uimitoare.” I-a ridicat mâna pentru a-i săruta încheieturile. „Eşti o femeie uimitoare. Nu am mai întâlnit pe nimeni la fel de puternic ca tine.”

„Am plesnit peste tot pe tine.”

„Poţi să te bălăceşti pe mine oricând.” Ethan a tras-o la pieptul lui. „De ce nu închizi ochii pentru o vreme? Nu ai dormit prea mult noaptea trecută.”

„Nu, ar trebui să mă trezesc. Dacă lucrezi azi, poate ar trebui să merg acasă.” Dar ea nu prea voia să fie singură.

Ethan i-a plantat un sărut pe buze. „În niciun caz.”

Şi-a întors perna pe verticală şi şi-a sprijinit trunchiul sculptat. Urmărindu-
i mişcarea corpului slab, Abby şi-a amintit cum se simţeau acei muşchi sub mâinile ei.

„Vrei să stau aici şi să supraveghez caii?” Unde altundeva s-ar fi dus? Nu acasă. După uciderea detectivului, nu s-ar mai simţi în siguranţă nicăieri.

A derulat mesajele de pe telefon. „Şeful mi-a trimis un mesaj. Au venit nişte dosare de la departamentul de poliţie Harris. În plus, detectivul Marshall, poliţistul care se ocupă de asasinarea lui Roy Abrams, vrea să te uiţi la nişte poze cu infractori şi să vezi dacă cineva ţi se pare cunoscut.”

„Dar nu am văzut faţa criminalului.”

Ethan a ridicat din umeri. „I-ai văzut ochii şi ai spus că erau distinctivi.”

„Gri mort.” Abby a tresărit. „Ca un peşte, un rechin.”

„Griul nu este la fel de comun ca maro, albastru sau alună. Poate vom avea noroc.”

„Asta e doar o scuză pentru mine să stau toată ziua la secţia de poliţie?”

„Oh, uită-te la ceas.” Cu o privire exagerată la ceas, Ethan a împins păturile înapoi şi a intrat într-o pereche de blugi aruncaţi peste un scaun. Şi-a tras un hanorac pe cap. Ridicându-i halatul, i l-a înmânat. „Nu că aş vrea cu adevărat să îl îmbraci, dar ştiu că ţi-e frig.”

Râzând, s-a dat jos din pat şi a înfăşurat ţesătura groasă

în jurul ei.

„Poţi folosi duşul în timp ce eu mă ocup de cai.” Ethan a tras de şosete.

„Este o tabletă electronică în noptieră. O poţi lua cu tine astăzi, în caz că te plictiseşti.” A sărutat-o înainte să iasă din cameră.

Abby îşi luă geanta de noapte de pe dulap. Poate că trupul ei se simţea uşurat de epurarea emoţională de aseară, dar faţa ei arăta ca şi cum un camion ar fi trecut peste ea. Apoi a dat înapoi şi a trecut din nou peste ea.

Şi-a stropit ochii umflaţi cu apă rece în timp ce apa se încălzea. În timp ce jetul fierbinte se revărsa pe umerii ei, Abby şi-a amintit de mâinile şi gura lui Ethan pe corpul ei. Pielea i se înroşise şi nu ştia dacă să fie fericită sau umilită. El o văzuse în cel mai rău moment al ei, un moment rar de autocompătimire. Rareori îşi permitea să se complacă, dar noaptea trecută ar fi vrut să rămână în braţele lui Ethan. Groaza a pus stăpânire pe ea şi a fugit în bucătărie, unde a aprins imediat toate luminile – ceea ce a luminat atât camera, cât şi eşecul ei într-o realitate crudă. Tentaţia de a fugi şi de a se ascunde a fost aproape insuportabilă.

Ea nu era acolo de mai mult de zece minute când el a găsit-o. Şi ceea ce ia oferit el a fost mult mai mult decât sex. Mai mult decât confort şi compasiune, el a refuzat să o lase să se retragă în sine. I-a spus clar că, indiferent de problemele ei, el nu o lăsa să plece. Ea nu trebuia să se întoarcă să fie singură. Dar putea să o facă? Întreaga ei viaţă o învăţase că toate relaţiile se termină în cele din urmă cu dezamăgire sau trădare. Sau ambele. Chiar şi mama ei o dezamăgise în cele din urmă, abandonându-şi fiica prin sinucidere. Îl putea lăsa pe Ethan să intre? Gândul că-l va pierde îi crea un gol în spatele sternului.

Abby s-a îmbrăcat în blugi proaspeţi şi o bluză cu guler înalt. A deschis noptiera lui Ethan şi a scos tableta. Subţire şi uşoară, aceasta încăpea uşor în geanta ei. Abby s-a dus la bucătărie. Lumina palidă spăla camera în nuanţe de gri. Zeus nu era, dar un castron gol stătea pe podea. Ethan trebuie să-l fi hrănit şi să fi scos câinele afară cu el. Făcuse şi cafea. Nu ar fi trebuit să se întoarcă? S-a dus la fereastră. Un cer acoperit de nori plutea deasupra hambarului. Prognoza anunţa câţiva centimetri de zăpadă mai târziu în cursul zilei.

Şi-a luat jacheta şi a împrumutat o pălărie şi mănuşi din debara. O adiere a aerului de dimineaţă a confirmat că o furtună era pe drum. Uşa hambarului era parţial deschisă. A intrat, inhalând mirosul reconfortant de fân, praf şi trupuri de animale mari. Zeus a întâmpinat-o cu sforăitul său tipic şi a ieşit tropăind din hambar pentru a-şi ridica piciorul pe un pin din apropiere.

„Ethan?”

„Aici.” Vocea lui se auzea din a doua cabină.

Abby a mângâiat poneiul pe drum. Calul bălan era în mijlocul grajdului său. Pătura îi alunecase în lateral şi i se încurcase în jurul picioarelor. Ethan sa întins după o curea, dar calul s-a deplasat lateral.

„Este totul în regulă?”

„Nu. Trebuie să tai curelele astea, dar nu vrea să stea locului.” Ethan s-a întors la cap şi a şuşotit animalului până când acesta s-a calmat din nou. „Dacă îţi dau numărul, o poţi suna pe verişoara mea Ronnie?”

„De ce nu tai eu curelele pentru tine?” Abby a deschis uşa grajdului şi a intrat uşor înăuntru. Calul a privit-o, dar nu s-a mişcat.

„Nu vreau să te rănesc.”

„Pare să fie calm atâta timp cât eşti la capul lui.” Abby a

înaintat.

Ethan s-a gândit. „Bine, dar vino aici lângă umărul lui şi lasă-l să te adulmece. Urmăreşte-i urechile şi ochii. Ochii daţi peste cap, postura încordată sau urechile ciulite înseamnă că nu e fericit. Şi fără mişcări bruşte.”

Dar bălanul a rămas în picioare în timp ce Abby a luat briceagul lui Ethan şi a tăiat curelele de nailon. Pătura a căzut la pământ. Ethan a îndepărtat calul. Abby a luat pătura distrusă şi a părăsit boxa.

Ethan i s-a alăturat. El a închis jumătatea uşii şi a fixat zăvorul glisant. Apoi s-a întors şi a sărutat-o. „Mulţumesc.”

„Oricând.” A dat din cap spre bălan. „Arată mult mai bine astăzi.”

„Da. Nu are febră. I-a revenit pofta de mâncare şi nu mai este la fel de sperios.” A condus-o afară din hambar.

„Stai pe loc.”

Abby s-a uitat în sus, direct în ţeava unei puşti.

$$$

Ethan a îngheţat.

Domnul Smith, bătrânul nenorocit care îşi înfometa caii.

La trei metri în faţa lui Abby, bătrânul slăbănog a îndreptat o puşcă spre capul ei. Mâinile lui artrozice erau mai ferme decât s-ar fi aşteptat Ethan. În spatele lui, un camion şubred şi o remorcă ruginită pentru cai erau parcate în curte.

Panica se agită în pieptul lui Ethan. Fusese îngrijorat de trecutul lui Abby. Nu se gândise că slujba lui ar putea-o pune în pericol. A împins-o în spatele lui. Mâna i s-a încleştat în faţa şoldului, dar arma lui era în casă. „Lasă arma jos,

domnule Smith.”

„Aceia sunt caii mei. Am venit să-i iau înapoi.” Domnul Smith a smucit ţeava spre casă. „Daţi-vă toţi la o parte ca să nu fie nimeni rănit.”

Ethan nu s-a clintit. „Lasă arma jos, domnule Smith.”

Smith a privit în jurul lui. O sclipire răutăcioasă îi strălucea în ochi când sa concentrat asupra lui Abby. „Dă-te din calea mea, sau îi fac rău.”

Lui Ethan i-a îngheţat sângele. Se asigurase că Abby era complet în spatele lui, dar acum ce? Fără să-şi ia ochii de la Smith, Ethan a vorbit cu Abby. „Sună la 911.”

„Dacă mişcă, trag.” Ochii lui Smith se ascuţiseră. „La distanţa asta, alicele te vor nimeri cu siguranţă, dar s-ar putea să am noroc. O parte s-ar putea să o lovească şi pe ea.”

O încărcătură de alice la distanţa asta i-ar fi făcut lui Ethan o gaură cât un cartof. Din moment ce armura lui era în casă împreună cu arma, singura strategie care i-a venit în minte a fost să-şi folosească corpul pentru a o proteja pe Abby. Nu era un plan prea bun, dar nu putea risca ca vreun glonţ să treacă de el şi să o rănească pe Abby.

Ceva mare şi cafeniu s-a mişcat în vederea periferică a lui Ethan. Cu un lătrat scurt, Zeus a luat-o la goană spre Smith. Arma s-a îndreptat spre câine. Ethan s-a năpustit înainte, apucând ţeava şi împingând-o spre pământ. I-a smuls arma din mâini lui Smith exact când grosimea lui Zeus l-a lovit în plin pe bătrân şi l-a doborât la pământ.

Smith s-a rostogolit pe burtă şi şi-a acoperit capul cu mâinile. „Luaţi-l de pe mine!”

Stând pe spatele bărbatului, Zeus a mârâit. Colţii lungi de un centimetru ai câinelui erau la milimetri de ceafa lui. Un şir de salivă a picurat din buzele curbate ale câinelui şi a aterizat pe gulerul jachetei lui Smith.

„Uşurel, Zeus.” Ethan a înaintat, nesigur de intenţiile câinelui. Abby era lângă el. „Bun băiat. Vino aici.”

În afară de o clintire a urechii, Zeus a ignorat-o. Sub caninul uriaş, Smith scâncea. Dacă Ethan era sigur că câinele nu-i va rupe gâtul tipului, s-ar fi bucurat să vadă cum Smith primeşte o răzbunare animalică.

„Zeus.” Abby şi-a adâncit tonul. „Vino!”

Câinele se dezlipi de corpul lui Smith cu un oftat reticent, dar ochii lui rămaseră aţintiţi asupra bărbatului întins chiar şi atunci când Abby îl apucă de zgardă şi îl trase mai departe.

„Nu te mişca, domnule Smith,” a spus Ethan. Nu avea nicio îndoială că dacă Smith ar clipi, Zeus ar fi pe el şi Abby nu ar putea face nimic pentru a-l opri.

Ethan a intrat în acţiune. În câteva mişcări abile, i-a pus lui Smith braţele la spate. Abby a sunat la 911.

„Nu m-am aşteptat la asta.” Ethan şi-a folosit genunchiul pentru a-l imobiliza pe bărbat la pământ. „Cătuşele mele sunt în casă. Poţi să le iei pentru mine?”

Abby l-a băgat pe Zeus în casă înainte ca ofiţerul de poliţie de serviciu să vină să-l ia pe Smith. Afară, i-a înmânat cătuşele lui Ethan cu mâinile tremurânde.

Ethan i-a fixat mâinile lui Smith la spate cu un *pocnet* metalic. „Eşti în regulă?”

Ea a dat din cap. „Se pare că nu putem lua o pauză.”

„Nu, nu putem. Imi pare rau. Nu m-am gândit niciodată că te-aş putea pune în pericol.” Ethan s-a ridicat. Greaţa îl cuprinsese. Teama pentru propria viaţă nu se apropia nici pe departe de panica provocată de gândul că Abby încasa o încărcătură de alice.

„Nu e vina ta. Ştiu mai bine decât oricine că viaţa nu vine cu nici o

garanţie.”

Aşteptau în tăcere apropierea sirenelor în dimineaţa liniştită de iarnă, iar Ethan se străduia să proceseze faptul că slujba lui aproape o ucisese pe Abby.

$$$

Krista a deschis uşa de la subsol. Mirosul chimic aspru care i-a asaltat nasul i-a spus că avea dreptate cu privire la locul de unde Joe îşi lua metamfetamina. O făcea în casa ei. Dacă nu ar fi fost o pierdere totală de spaţiu, ar fi observat.

„Joe?” S-a agăţat de balustradă. Nu mai avea echilibru, iar degetele i se simţeau chiar mai slabe decât genunchii. Treptele de lemn ale subsolului scârţâiau sub şosetele ei. A dormit în sfârsit câteva ore în dimineaţa asta, după ce îşi petrecuse noaptea cu ochii mari şi zvâcnind.

Totuşi, abia aştepta să se întoarcă Joe ca să o poată face din nou. Prima dată el o făcuse. A doua oară ea s-a dus la el. Aşa cum făcea acum. Nimic nu – i alungase tristeţea până atunci, nu o făcuse să simtă că problemele ei au zburat. Dezavantajul era că nu dura.

Lăsase vreuna aici jos?

A aprins întrerupătorul. Pivniţa era dezordonată. Stivuite la întâmplare una peste alta, cutiile şi mobila aruncată aglomerau lespedea. A păşit pe scări. Betonul era rece ca gheaţa şi neclintit sub picioarele ei.

Colţul îndepărtat fusese curăţat de resturi, iar Joe acoperise ferestrele cu prosoape. Un cântar, o plită încinsă şi mănuşi de cauciuc erau aşezate pe o masă joasă. O cutie din apropiere conţinea un amestec ciudat de produse chimice de uz casnic. Cutiile goale de medicamente pentru răceală erau

împrăştiate pe podea.

Nu ştia nimic despre fabricarea metamfetaminei, doar că era periculoasă, dar acum nu-i păsa. Tristeţea revenea, durerea care o întorcea pe dos şi o făcea să se gândească să facă ceva pentru a pune capăt pentru totdeauna.

Aşteaptă.

Ce a fost asta?

A făcut un pas mai aproape. Panica i-a alunecat prin burtă.

„Krista?” Cizmele lui Joe au bubuit pe trepte. „Ce faci?”

„Mai căutam ceva.” Şi-a smuls ochii de la ceea ce ştia instinctiv că nu trebuia să vadă.

„Trebuie să aştepţi până îţi dau eu.” Vocea i s-a ascuţit. Şi-a înclinat capul.

Inima Kristei a fost ca un iepure prins în capcană.

Privirea lui Joe a călătorit în spatele ei. „Nu trebuia să vii aici, Krista.”

Greaţa îi urca în gât. Stomacul i se strângea, iar alcoolul de aseară îi bubuia acru în gură. Joe s-a apropiat. A ridicat o mână şi a lovit-o peste faţă. Durerea i-a explodat în obraz. Picioarele i s-au îndoit şi s-a prăbuşit pe ciment.

„Târfa lacomă.” Joe stătea deasupra ei. „Trebuie să te pedepsesc pentru neascultare.”

„Îţi promit că nu voi spune nimic.”

„Oh, nu vei spune nimic.” Joe şi-a înfăşurat mâna în părul ei şi a târât-o în picioare.

„Ow”, a strigat Krista.

Joe s-a întors, cu furia strălucindu-i în ochii dilataţi. Se drogase fără ea. „O să faci ce ţi se spune, târfă nenorocită.”

Frica i-a alunecat prin măruntaie. A scos un pistol din spatele pantalonilor şi i-a băgat botul în gură. Metalul avea un gust uleios şi ascuţit. „Dacă mai scoţi vreun sunet, o să-ţi

zbor ceafa pe blocurile de ciment. Ai înţeles?”

Krista a dat din cap de parcă nu ar fi avut niciun os în gât.

Joe i-a luat botul din gură şi i l-a plimbat pe sâni până la vintre. „Aş vrea să am timp să te pedepsesc cum se cuvine.”

Teroarea i-a vibrat în piept. Krista şi-a muşcat limba pentru a-şi reţine un geamăt.

„Am nişte curăţenie de făcut.” I-a mângâiat obrazul cu pistolul. Vizorul ia zgâriat pielea. „Aş fi vrut să am timp ca să ne putem distra. Sau măcar eu să pot. Dar am o livrare de făcut. Atunci noi doi mergem undeva.”

Nu! Nu putea să plece. Când se va întoarce Derek acasă? Credea că e după- amiază, dar timpul fusese flotant în dimineaţa aceea. Şcoala se termina la trei.

„Oh, nu-ţi place ideea asta?” Gura lui Joe se despică într-un rânjet urât.

„N-nu.” Ea a clătinat din cap. Vibraţia fricii se amplificase în tremurături care îi zguduiau scheletul de la călcâie până la cap.

„Ei bine, nu te pot lăsa aici. Acum ştii prea multe.” Sprâncenele lui Joe coborâră în timp ce se gândea la ceva. „Ai prefera să aştepţi până ajunge copilul acasă? Atunci poate veni cu noi.”

Un fior îi trecu prin sângele Kristei. Cel mai bun lucru pe care îl putea face pentru Derek era să-l scoată pe Joe din casă. A scuturat din nou din cap. „Nu. Voi merge cu tine.”

„Aşa am crezut şi eu.” Joe a scos o pereche de cătuşe din una dintre cutii.

„Am adus astea special pentru tine. Intenţionam să le folosesc mai mult pentru recreere. Să sperăm că vom avea timp pentru asta mai târziu.” Lumina de la becul gol de pe grinda tavanului sclipea argintiu. Joe i-a fixat o cătuşă la

încheietura mâinii. A târât-o până la perete şi a prins celălalt inel în jurul unei ţevi.

Joe a deschis o cutie goală şi a început să o încarce. „Nu voi mai sta mult. Îţi promit. Apoi vom fi doar noi doi, iubito.”

$$$

„Ceva?” Ethan a intrat în biroul şefului şi s-a aşezat pe marginea unui scaun.

Şeful şi-a scos o pereche de ochelari de citit fără ramă şi şi-a frecat ochii. 5 5 V 5 5 „Nu. Ea nu a recunoscut pe nimeni. Am încercat să obţin mai multe informaţii de la ea, dar nu este victima cea mai uşor de intervievat.”

Ethan şi-a imaginat lacrimile frustrate ale lui Abby din mijlocul nopţii şi calmul care a urmat eliberării a trei ani de emoţii reprimate. „Nu-i place să vorbească despre asta.”

„Cred că nu.” Mike s-a aplecat în faţă. Şi-a pus coatele pe birou şi a arătat dosarul cu ochelarii de citit. „Dosarele privind răpirea ei sunt îngrozitor de subţiri. Nu sunt mai multe informaţii aici decât în sistem. Probele concrete sunt aici, dar majoritatea au fost compromise.”

„Crezi că poliţiştii lui Harris ne ascund ceva.”

„Mă îndoiesc. Sigur, scandalul unui poliţist corupt nu ar ajuta un departament deja afectat de presă. Procurorul a venit şi a făcut curăţenie. Mă îndoiesc că vrea ca noul său departament să fie murdărit de o crimă veche.” Şeful se lăsase pe spate în scaunul său. Ştia totul despre murdărie şi scandal. Cu câteva luni în urmă, Westbury avusese propriul său scandal politic de crimă şi înşelăciune, iar consecinţele

aproape că îl costaseră viaţa pe şef. De atunci, locuitorii oraşului îl ridicaseră la rangul de erou. Sprijinul său a avut o mare greutate. „Dar cred că este mai probabil ca Abrams să nu fi pus toate notiţele sale în dosar.”

„Nu are sens să se incrimineze.”

„Exact.” Şeful şi-a lăsat ochelarii pe şerveţel şi şi-a frecat gâtul. „Stai aproape de ea, Ethan.”

„Am plănuit deja asta.”

Şeful a dat din cap. „Aşa credeam şi eu.”

„Ai o problemă cu asta?”

„Nu vreau să i se întâmple nimic şi nimic nu indică faptul că este altceva decât o victimă.” Şeful O'Connell şi-a trecut o mână musculoasă peste faţa roşiatică. Sunetul bărbii raspândite. „Aveţi tot sprijinul meu.” Şeful i-a aruncat o privire ironică. „Nu e ca şi cum aş putea arunca cu pietre.”

Şeful şi logodnica sa, care era în centrul unui mare caz de crimă, urmau să se căsătorească în câteva săptămâni.

„Mulţumesc.” Ethan se ridică în picioare. Chiar dacă asta nu-i afecta decizia de a o proteja pe Abby, era bine să ştie că şeful îl susţinea. Nu că Ethan s-ar fi aşteptat la altceva.

„Cooperează?”, a întrebat şeful.

„Da, dar nu ştiu pentru cât timp.” Ethan şi-a exprimat teama. „Ce se întâmplă dacă asta se prelungeşte? Dacă vrea să trăiască din nou ca o persoană normală?”

„Nu ştiu.” Şeful a închis dosarul. „Să o luăm pe rând, deocamdată. În seara asta, ai grijă de ea. Ne vom ocupa de mâine dimineaţă.”

Ethan îi luă pe Abby şi Zeus din sala de conferinţe. Lipsa de somn din noaptea precedentă şi o zi petrecută uitându-se la fotografii pe computer i se citea în ochi. „Vrei mâncare la pachet sau ceva din vastele depozite de provizii ale mamei

mele?”

„Orice este bine.” Abby s-a ridicat şi l-a lăsat să o conducă afară din clădire. „Am nevoie de nişte haine noi şi de mâncare pentru câini. De asemenea, aş vrea să iau maşina închiriată.”

„Ai putea să o returnezi.” A urcat în camionetă.

„Aş prefera să o păstrez pentru moment”, a spus Abby. „Să sperăm că toate astea se vor termina curând.”

„Poate”, a fost de acord Ethan. Optimismul era un semn bun. Doar dacă nu voia maşina pentru că plănuia să meargă undeva fără el. Aşteaptă. De ce să citeşti în răspunsul ei? Noaptea trecută trecuseră o linie. Relaţia lor nu mai era profesională sau ocazională. Îl lăsase să-i vadă cele mai terifiante secrete. L-a lăsat să intre. Avea încredere în el. Cu siguranţă nu ar fi încălcat această încredere acum. Nu după ce se întâmplase între ei.

A condus până la casa lui Abby. Noaptea se lăsase peste micul cartier. Casa lui Abby era întunecată.

Ethan a făcut o întoarcere în U şi a parcat la bordură.

Faţa îi era palidă, ochii mari de alarmă. Îi era frică să intre?

„Ce s-a întâmplat?” El i-a atins braţul. Ea a sărit.

„Eşti bine?”, a întrebat el.

Cu ochii sticloşi, a clătinat din cap. „Luminile nu sunt aprinse.” Ethan i-a urmărit privirea spre casa întunecată. „Ar trebui să fie?”

„Da. Sunt setate pe temporizatoare.”

„Aşa este. Mi-ai spus asta aseară.” Părul de pe gâtul lui Ethan tremura. Sa uitat la casele din jur. „Se pare că tot cartierul este la pământ. Probabil a explodat un transformator.”

De ce nu observase? Lumina lunii care se reflecta pe solul

acoperit de zăpadă lumina seara şi camufla lipsa electricităţii.

„O să verific. Tu stai în maşină şi încuie uşile.”

„Nu.” Ea a apucat mânerul uşii şi a deschis uşa. „Nu pot aştepta aici singură pe întuneric.”

Oh. El i-a strâns mâna. „Bine, vom rămâne împreună.”

Pe faţa lui Abby se citea la fel de multă hotărâre ca şi teamă. Mâinile ei înmănuşate tremurau, iar în lumina cenuşie a lunii, faţa ei era la fel de palidă ca trotuarul îngheţat. Se străduia din răsputeri să-şi controleze teroarea, dar corpul ei arăta de parcă vântul care bătea de pe stradă ar fi putut să o doboare.

Ea a coborât din maşină. Zeus s-a văitat. „Tu stai aici.” Ea a închis portiera, lăsând câinele în camionetă.

„Chiar crezi că cineva s-ar pune cu el?” a întrebat Ethan.

„Probabil că nu.”

„Ar fi ştiut dacă ceva era în neregulă înaintea noastră.” Zeus era, de asemenea, suficient de mare pentru a mânca un intrus în câteva muşcături suculente.

Abby a scuturat din cap. „Nu pot prezice cum va reacţiona. E agitat.” A înghiţit în sec. „În plus, ai spus că câinii pot fi otrăviţi sau împuşcaţi.”

„Da, am făcut-o.” Iar el era un idiot pentru că i-a arătat asta. Ea nu avea nevoie de mai multe griji. „În regulă, dar stai în spatele meu şi fă exact ce-ţi spun.”

Ea a dat din cap, dar Ethan nu prea avea încredere în acordul ei. Îi ceruse şi să rămână în casa lui Roy Abrams şi uite ce-i adusese acea cerere. Îl urmărise pentru a urmări un criminal.

A băgat-o în spatele lui şi s-a îndreptat spre uşa din faţă, cu bătăile inimii bătându-i în urechi. Respiraţiile lui Abby erau prea rapide şi superficiale.

„Respiră”, i-a şoptit el, punându-i o mână pe braţ. Trupul ei tremura.

Ea a tras aer în piept lung şi tremurând, apoi a dat scurt din cap. Ethan i -a dat drumul la cot şi şi-a acordat urechile la sunetele nopţii în timp ce urcau treptele de beton spre veranda din faţă. Casa era tăcută.

Ethan a întins o mână. „Cheile.”

Abby a căutat în buzunar şi a aruncat brelocul ei în palma lui deschisă. Când Ethan l-a luat, şi-a strâns degetele în jurul degetelor ei şi a strâns-o liniştitor. Privirile lor s-au întâlnit. Emoţia a străfulgerat în ochii ei. Ea a clipit şi a dat din cap spre uşă.

Corect. Scoate-ţi capul din fund şi întoarce-te în joc.

Ethan a deblocat uşa şi a deschis-o uşor. Nu i-au întâmpinat decât linişte. „Mă duc să verific casa”, a spus el. „Bine.” Dinţii lui Abby clănţăneau.

Preluând lanterna, Ethan i-a condus în camera de zi. Camera era caldă, deci electricitatea nu fusese întreruptă de mult timp. A verificat casa cameră cu cameră, uitându-se sub fiecare piesă de mobilier şi verificând fiecare dulap. În cele din urmă, a trecut prin bucătărie şi prin spălătorie, intrând într-un garaj prea îngust pentru a parca ceva în afară de cele mai compacte maşini. Ethan a scanat rapid camera cu raza lanternei sale. Spaţiul era destul de ordonat, cu excepţia unei serii de sticle de plastic. Fie lui Abby îi plăcea să tragă în containerul de reciclare şi avea o ţintă groaznică, fie găleata mare fusese răsturnată. Dar nu era nimeni care să se furişeze în spatele bicicletei lui Abby sau al coşului de gunoi.

S-a întors în camera de zi. Abby scosese din dulap câteva felinare de tabără, iar camera era inundată de strălucirea lor suavă. Ea vorbea la telefonul mobil.

„Totul arată bine.”

Şi-a încheiat apelul. „Întreruperea este izolată în acest cartier. Compania de electricitate lucrează deja la ea. Un copac a scos un transformator.”

„Îl aduc pe Zeus şi geanta ta. De ce nu începi să aduni ce vrei să iei cu tine?”

Dar Abby îl urmă afară pe verandă. Ethan şi-a dat seama, cu o strângere de inimă în piept, că ea nu putea rămâne singură în casa în cea mai mare parte întunecată. A deschis uşa camionului şi a răsturnat scaunul din faţă în faţă. Câinele a ieşit în trombă. Ethan a încercat să-i prindă lesa, dar masivul canin sa mişcat mai repede decât se aştepta.

„Aici, băiete”, a strigat Abby.

Zeus s-a ferit de stăpâna lui ca un cal de tăiere. S-a oprit pe peluză. Nasul adulmecând aerul, a întors capul spre stânga şi a privit în josul fâşiei înguste de curte care despărţea casa lui Abby de cocioaba de alături. Picioarele câinelui au săpat în zăpadă în timp ce sprinta în noua direcţie. Zăpada zbura de sub labele lui.

Ethan şi Abby au alergat după el.

Au întors colţul. Câinele adulmeca pământul. S-a ridicat pe picioarele din spate şi a pipăit la fereastra mică a garajului.

Abby a apucat zgarda câinelui şi l-a tras departe de casă. Zeus s-a supus, dar a rămas lângă Abby în stare de alertă maximă, cu picioarele înţepenite, muşchii uriaşi încordaţi, coarnele ridicate.

Ethan a îndreptat raza lanternei sale spre fereastră. „Ce vezi?” a întrebat Abby.

„Zgârieturi pe pervaz. Nu sunt sigur dacă sunt de la ghearele câinelui sau de la altceva.” S-a întors spre ea. „O să am nevoie de o scară ca să mă uit mai bine.”

Dar reacţia câinelui a fost destul de clară. Cineva

încercase să pătrundă în casa lui Abby.

Ethan a aruncat o privire în jurul cartierului. Umbrele se adunau sub copaci, arbuşti şi magazii. Verificase deja casa pentru intruşi. „Să ne întoarcem înăuntru.”

Câinele a adulmecat. Capul şi coada îi erau în alertă. Tensiunea radia din corpul său.

„Hai să ne plimbăm prin casă ca să vezi dacă lipseşte ceva sau este deranjat.”

„Ok Abby a dat din cap.

Dar Zeus i-a smuls lesa din mâini şi a fugit spre spatele casei. Abby şi Ethan au alergat după el. Câinele s-a târât pe podeaua bucătăriei şi şi-a aruncat labele din faţă spre uşa care dădea în garaj. Ethan a apucat lesa câinelui şi l-a târât înapoi lângă Abby.

„Rămâneţi aici”, le-a spus el amândurora.

A intrat pe uşă şi a trecut din nou cu raza pe podeaua de beton. Nu credea că era posibil să fi ratat o persoană în garaj, dar nu-i plăcea deloc reacţia câinelui.

Ocolind deşeurile reciclabile, privirea lui s-a îndreptat spre fereastra din stânga sa, cea pe care Zeus o fixase afară. Chiar şi de la trei metri distanţă, putea vedea urme pe pervaz. A aruncat o privire în jos pentru a manevra prin podeaua plină de gunoi şi a îngheţat. Sticlele de la picioarele lui conţineau o cantitate mică de lichid verde pal. Plasticul era umflat şi deformat, nu de la strivire fizică, ci de la presiunea interioară.

Oh, rahat.

Capitolul 20

Abby stătea în mijlocul bucătăriei în timp ce Ethan dispărea în garaj. Zeus scâncea, dar nu se întindea de lesă. Frica îi bubuia în gât. Lumina lunii se filtra prin jaluzele şi se

înclina pe masă. Exteriorul laptopului ei strălucea argintiu mat. Voia să se aşeze şi să pornească computerul, dar nu se putea mişca. Frica îi paralizase fiecare muşchi din corp.

Şi-a încordat ochii ca să vadă în umbră. În afara ferestrei din fată, o creangă se freca de geam. Nu se auzea niciun alt zgomot. Casa era tăcută. Nici un zumzet de frigider. Nici zăngănitul caloriferului. Liniştea îi freca nervii ca o râpă, iar întunericul o apăsa.

La fel ca ultima dată când fusese prinsă în întuneric.

Zeus s-a sprijinit de piciorul ei şi a miorlăit din nou, fără îndoială că şi-a dat seama de suferinţa ei. Asta era o prostie. Dacă ar fi fost cineva în casă, Zeus ar fi ştiut despre asta. Oricât de drăguţ ar fi fost, nu i se putea nega originea. Strămoşii lui fuseseră câini de pază timp de mii de ani. Nimeni nu intra pe sub supravegherea lui.

Nu exista niciun motiv pentru panica ei actuală. Dar dacă erau zgârieturi pe geamul ei, atunci poate că cineva *a* încercat să intre ieri. Oricine ar fi fost în casa ei plecase de mult. Câinele era liniştit, iar Ethan făcuse deja verificarea sub pat şi în dulapuri.

Câinele i-a lovit şoldul cu nasul. Abby nu s-a putut mişca nici măcar pentru a-i mângâia capul. Circuitele creierului ei erau la fel de moarte ca liniile electrice care treceau prin casa ei.

Disperarea a crescut. Nu era corect. Oricât de mult ar fi încercat să lase trecutul în urmă, acesta continua să o urmărească, agăţându-se de călcâiele ei ca nişte câini din propriul ei iad privat.

Luminile s-au aprins, inundând camera cu strălucire. Lângă laptop, imprimanta ei a bipăit. Lumina de pe încărcătorul telefonului fără fir a clipit. Din bucătărie, a auzit zumzetul frigiderului care intra în funcţiune. Dincolo,

caloriferul clănţănea şi gemea.

Când casa a prins viaţă, Abby s-a simţit uşurată. Şi-a luat geanta de noapte şi a fugit la etaj, aprinzând luminile până la dormitorul ei. A deschis geanta, şi- a aruncat hainele murdare în coşul de rufe şi a luat haine curate pentru încă câteva zile. În dulap, a accesat seiful şi a scos Glock-ul mamei sale. Fusese norocoasă că reuşise să ajungă la arma lui Ethan când ucigaşul detectivului îi înfruntase. Ar fi putut fi ucişi amândoi. Amintirea a făcut ca frica să-i alunece prin burtă.

A băgat pistolul în buzunarul lateral al valizei. După ce s-a gândit mai bine, a luat şi banii şi mobilul nedetectabil, le-a băgat pe amândouă în valiză şi a închis-o cu fermoar.

„Abby, trebuie să plecăm de aici”, a strigat Ethan de la parter.

Şi-a luat geanta de pe pat şi a cărat-o în jos pe scări. Ethan i-a luat-o din mână şi a tras-o spre uşa din fată. Gura lui sumbră a avertizat-o că veştile nu erau bune.

„Ce este?” Ea şi-a luat poşeta de pe birou.

„Doar vino.” S-a aplecat şi a luat de pe podea lesa lui Zeus. „Te rog. Îţi voi explica când vom fi afară.”

Abby şi-a băgat laptopul sub braţ şi l-a urmat. Ethan nu s-a oprit până nu au ajuns în stradă.

El s-a întors cu faţa la ea. Temperamentul i-a străfulgerat faţa. „Cineva a intrat în garajul tău prin fereastră.” A făcut o pauză. Respiraţia i-a ieşit într-o bufnitură ceţoasă şi furioasă. „Şi a lăsat pe podea ceea ce par a fi dispozitive explozive artizanale.”

„Dispozitive explozive artizanale?” Capul lui Abby s-a învârtit. „Te referi la bombe?”

A apăsat pe butoanele telefonului său mobil. „Da. Chem geniştii.” „Cineva a încercat să-mi arunce casa în aer?”

„Poate. Acestea arată ca nişte bombe de sticlă, care sunt de obicei făcu te cu produse de uz casnic care au o reacţie chimică atunci când sunt combinate. Majoritatea copiilor le folosesc pentru a arunca în aer cutiile poştale. Oamenii şi-au pierdut degetele sau au fost orbiţi de lichidul care se diseminează la detonare.” Şi-a trecut o mână prin părul negru.

„Dar nu ştii ce este în aceste sticle?”

„Nu.”

„Deci nu mă pot întoarce în casa mea?”

„Îmi pare rău, nu până când clădirea nu a fost evacuată. Va trebui să evacuăm şi vecinii apropiaţi.”

„Nu înţeleg.” Abby şi-a dus o palmă la frunte.

„Mişcarea le poate face să explodeze”, a explicat Ethan. „Deci, dacă te-ai fi dus în garaj şi ai fi început să ridici sticle sau te-ai fi împiedicat de una…”

„Reacţie în lanţ.”

„Da”, a spus el.

„Mă duc să mut maşina închiriată.”

„O voi face eu.” Ethan i-a aşezat bagajul şi i-a luat cheile din mână. A dat cu spatele sedanul în stradă şi l-a parcat cu două case mai jos. Abby a mers până acolo. Şi-a pus valiza în portbagaj şi pe Zeus în spate, apoi şi-a aruncat poşeta şi calculatorul pe scaunul pasagerului.

S-a întors şi a scanat casa lui Derek. Maşina Kristei stătea pe alee. Nici un camion. Dar o lumină strălucea la etaj, la fereastra lui Derek. „Derek e acasă.”

Buzele lui Ethan s-au aplatizat. „Urcă în maşină cu Zeus şi încuie uşile. Eu mă duc să bat la uşă.”

Derek nu a răspuns la bătaia lui Ethan. Băiatul era probabil speriat. Abby şi-a luat telefonul şi l-a sunat acasă. El a răspuns la a doua sonerie, iar ea i -a dat o explicaţie rapidă.

Un minut mai târziu, lumina s-a revărsat pe ciment când Derek a deschis uşa din faţă, cu geaca şi adidaşii în mână. Ethan l-a împins pe băiat pe alee.

Abby a coborât din camionetă. „Mama ta e acasă?”

Aplecându-se pentru a-şi pune adidaşii în picioare, Derek a scuturat din cap.

Două maşini oficiale ale poliţiei judeţene au parcat în spatele maşinii lui Ethan, cu luminile învârtindu-se. Derek stătea în spatele lui Abby în timp ce poliţiştii coborau şi vorbeau cu Ethan.

„Este în regulă”, a spus Abby.

Dar disperarea care se revărsa pe chipul lui Derek nu era de acord. Stomacul lui Abby se strânse. „Ce s-a întâmplat?”

O lacrimă a alunecat din ochii lui Derek şi a prins lumina lunii. Şi-a scuturat rapid capul.

„Trebuie să-mi spui dacă e important, Derek.” El a pufnit.

„E Joe.”

„Prietenul mamei tale? Tipul chel?”

„Da.” Derek a respirat de trei ori rapid, ca şi cum hiperventilaţia ar fi fost iminentă. „Cred că găteşte metadonă la subsol.”

„De ce spui asta?”

„Lucruri pe care le-am văzut acolo jos. Produse chimice. Echipament.”

„Trebuie să-i spun lui Ethan.”

„Ştiu.” Derek s-a uitat în altă parte. Abby îi făcu cu mâna lui Ethan. Ethan s-a apropiat. „Vor începe să evacueze toţi vecinii tăi apropiaţi.”

„Derek spune că prietenul mamei sale a adus nişte lucruri suspecte în subsolul lor.”

Postura lui Ethan s-a ascuţit. „Este acolo acum?” Derek a scuturat din cap.

„Ştii unde s-a dus?” a întrebat Ethan.

„Nu.”

„Când a plecat?”

„Nu ştiu”, a spus Derek, cu vocea crăpată. „Nu mai erau când am ajuns acasă.”

Groaza se aduna în burta lui Abby.

„Unde este mama ta, Derek?” a întrebat Ethan.

Umerii lui Derek tremurau. Tăcerea lui a trimis un alt val de nelinişte prin Abby. Derek se temea de două lucruri. Că i se va întâmpla ceva mamei lui din cauza dependenţei ei şi că va ajunge din nou în sistemul de plasament. În seara asta, cele mai mari temeri ale lui s-ar putea împlini.

Ethan şi Abby au schimbat o privire. Faţa lui Ethan era sumbră. „Când ai văzut-o ultima dată, Derek?” a întrebat Abby cu blândeţe.

„În această dimineaţă. Înainte să merg la şcoală.”

Abby şi-a scos mobilul. „Voi suna la restaurantul unde lucrează şi voi vedea dacă au văzut-o.”

Dar când a format numărul, ştia deja că nu o văzuseră pe Krista.

Krista îşi clătină capul. Doza pe care i-o dăduse Joe mai devreme era pe sfârşite, dar mintea ei era încă confuză şi dezordonată. A clipit puternic. Cabina camionetei lui Joe a devenit clară. Un vâjâit şi un pocnet au speriat-o. S-a uitat dincolo de interiorul camionetei. Un garaj cu două maşini. Un sedan vechi era parcat lângă ea.

„Ridică-te şi străluceşte.” Uşa s-a deschis. Joe a apucat-o de păr. Durerea a făcut o vagă înjunghiere în scalpul ei furnicat şi amorţit. Ea şi-a apăsat mâinile pe cap. S-a împiedicat afară din camion şi a căzut. Genunchii i-au lovit betonul.

„Unde suntem?”

„Avem un sediu nou.” Mişcările lui erau sacadate, ochii strălucitori. „Ridică-te.”

Krista şi-a tras picioarele şubrede sub ea şi l-a urmat. Învăţase că a face 5 V 5 5 5 ceea ce i se spunea nu elimina durerea, dar diminua severitatea pedepsei.

De asemenea, învăţase că nu avea o dorinţă de moarte. Voia să îşi vadă fiul din nou.

Nu că ar fi contat prea mult. Joe nu avea cum să o lase să plece în viaţă. Văzuse prea multe.

Joe i-a dat drumul la păr şi a împins-o în faţa lui. Au trecut printr-o uşă şi au intrat într-o bucătărie. Picioarele Kristei au alunecat. S-a uitat în jos. Podeaua era mânjită cu roşu.

Sânge.

Ţipătul îi izbucni din gât.

Palmă lui Joe a întrerupt-o. „Taci naibii din gură.”

Capul i-a căzut pe spate. Deja ameţită, a căzut pe spate. Capul i-a lovit podeaua. Când vederea i s-a întunecat, s-a uitat într-o pereche de ochi morţi.

$$$

Câteva ore mai târziu, Ethan stătea în biroul şefului, aşteptând ca şeful său să îşi termine apelul. Ethan şi-a mototolit ambalajul sandvişului şi l-a aruncat în coşul de gunoi. Sandvişul cu curcan al lui Abby era încă în pungă, nedesfăcut.

„Ar trebui să încerci să mănânci”, a îndemnat el. Ea a scuturat din cap.

„Nu mi-e foame.”

„Va fi o noapte lungă”, a spus Ethan.

„Ştiu.” Privirea ei s-a îndreptat spre uşa închisă. În sala

de conferinţe de alături, artistul poliţiei lucra cu Derek pentru a obţine un portret robot al lui Joe. Spera că descrierea lui va fi suficient de detaliată pentru a obţine un indiciu despre identitatea lui Joe.

Şeful şi-a închis telefonul de birou. „Joe nu făcea doar metadonă în subsolul lui Derek.”

Privirea lui Ethan s-a ridicat brusc. El a coborât cheese-steak-ul pe care era pe cale să-l muşte.

„Dar Derek a spus că avea un sortiment de substanţe chimice, un cântar şi o plită încinsă acolo jos.”

„Avea.” Privirea şefului s-a mutat la Abby. „Toate acestea sunt preliminare. Verificarea va trebui să aştepte până când se întorc testele de laborator, dar echipa de cercetare a probelor a găsit urme de producţie de metamfetamină, pe lângă ingredientele şi echipamentele de uz casnic necesare pentru fabricarea bombelor chimice şi a GHB-ului care a otrăvit-o pe Abby. Se pare că Joe este un chimist amator bine pregătit.”

Mâinile lui Abby s-au strâns pe braţul scaunului. „Prietenul Kristei m-a otrăvit?”

„Aceasta este ipoteza noastră de lucru”, a spus şeful. „Au găsit amprentele. Le verifică acum.”

Şi-a lăsat fruntea în vârfurile degetelor.

„Ar trebui să-l putem identifica pe tipul ăsta.” Ethan îşi lăsă sandvişul deoparte. Bărbatul care încercase să o ucidă pe Abby – de două ori – locuise chiar lângă ea în tot acest timp. „Cu tot ce se întâmplă, mă îndoiesc că asta e prima lui crimă.”

Abby îşi ridică capul. „De ce ar încerca prietenul Kristei să mă omoare?” „Când a început să se întâlnească cu tipul ăsta?” a întrebat Ethan.

„Cam cu o săptămână înainte de…” S-a oprit. Pielea ei s-a

estompat din alb în mai alb.

Ethan s-a întins după mâna ei. Degetele ei erau reci şi nu i-au întors strânsoarea. „Suficient timp ca să-ţi învăţ programul şi să-mi dau seama cum să administrez GHB-ul.”

„Dar de ce?” Abby şi-a frecat tâmplele. „Nu are sens.”

„Nu vom şti asta până când nu-l vom identifica.” Ethan i-a atins antebraţul. Cineva a bătut apoi a deschis uşa. Artistul poliţiei şi-a băgat capul în birou. „Am terminat.”

I-a înmânat schiţa şefului, care i-a întors-o lui Abby.

„Ţi se pare cunoscut?”

Ea a studiat fotografia. „Nu sunt sigură. L-am văzut doar o dată în întuneric şi o dată de la distanţă.”

„Dar nu-l cunoşti de nicăieri altundeva?” a întrebat Ethan.

„Nu.” Ea a clătinat din cap.

Şeful a studiat desenul. „Dar înălţimea, greutatea sau tipul de corp?”

Ethan s-a aplecat şi s-a uitat la poză. „Derek a spus că tipul este un pic mai mare decât mine. Are o constituţie asemănătoare. Aşa că, estimează 1,90 m, 85 de kg.”

„Hai să distribuim asta.” Şeful i-a înmânat schiţa înapoi artistului. „Vreau să-l găsesc pe tipul ăsta.”

Abby şi-a luat sticla de apă şi s-a ridicat. „Mă duc să văd ce face Derek.”

Ethan a urmat-o. Teoriile îi bubuiau prin cap. Joe era un criminal în serie. Se îndoia. Metodele de tentativă de crimă nu păreau să se potrivească unui criminal în serie. A păstrat posibilitatea în minte, dar atentatele asupra lui Abby păreau prea impersonale.

Au intrat în sala de conferinţe. Derek îşi băgase în gură capătul unui sandviş cu chiftele lung de 30 de centimetri.

Abby s-a aşezat lângă el. „Eşti în regulă?”

Puştiul fusese nervos când îl aduseseră prima dată la secţie, dar se relaxase în timpul perioadei lungi petrecute cu artistul.

„Ştii unde l-a cunoscut mama ta pe Joe?” Abby şi-a pus apa pe masă şi a luat eticheta.

„Barul restaurantului, cred.” Derek a supt paiul de la Coca-Cola lui. „A venit acasă cu ea de la serviciu.”

Dar Joe a ţintit-o pe Abby înainte sau după ce a luat-o pe Krista? A văzut- o pe Abby şi a decis să o omoare? Sau a luat-o pe Krista pentru că locuia lângă Abby?

Aceasta din urmă avea cel mai mult sens. Krista era un mijloc de a se apropia de Abby. Locuind chiar alături, Joe putea să o urmărească pe Abby fără să pară suspect. Fără îndoială, Krista ştia şi ea lucruri despre Abby. Erau vecini de doi ani.

Abby era teribil de secretoasă în privinţa vieţii personale a Kristei. Dar Ethan dăduse un telefon la serviciile sociale. Cu câţiva ani în urmă, Derek fusese luat pentru că Krista era alcoolică. Ea se trezise şi făcuse chestia cu AA şi îl recuperase.

A rămas trează?

Nancy, secretara şefului, şi-a scos capul pe uşă. „Ethan, femeia de la serviciile sociale este aici.”

Ethan s-a uitat pe lângă Nancy. O femeie de vârstă mijlocie într-un costum ieftin stătea în hol, lângă recepţie. Vinovăţia, nemeritată, dar puternică, i-a zdrobit stomacul lui Ethan.

Derek şi-a scăpat coca-cola. Ochii i s-au mărit de neîncredere, apoi de groază.

S-a holbat la Ethan, trădarea curgându-i din toţi porii. Lama dintre coastele lui Ethan s-a răsucit. O lacrimă a curs

în ochii lui Derek. „Cum ai putut?”

Capitolul 21

„Ce?” Abby a sărit în picioare. S-a învârtit cu faţa la Ethan.

El nu putea. Nu l-ar fi trădat pe Derek aşa.

Dar o făcuse. Vinovăţia i se prelingea pe faţă în timp ce privea reacţia lui Derek.

„Trebuie să ai încredere în mine, Derek.” Vocea lui Ethan era stinsă, cuvintele erau uscate ca praful pe care le scuipa. „E doar temporar.”

Abby nu putea vorbi cu el, nu fără să-şi piardă cumpătul şi să-l supere şi mai mult pe Derek. Şi-a netezit trăsăturile şi s-a aşezat din nou lângă Derek.

„O să fie bine.” A căutat în geantă telefonul mobil. În fundul genţii era încărcătorul. Îl purta cu ea de când stătea cu Ethan. Le-a pus pe amândouă în mâinile lui Derek. „Repede. Pune astea în buzunar. Mai am unul. Îţi trimit un mesaj cu numărul.”

El a dat din cap. Îşi dădea seama că nu putea vorbi şi că se străduia să nu plângă.

„O vor găsi pe mama ta foarte repede.” Ea a încercat să-l îmbrăţişeze, dar el s-a îndepărtat, ştergându-şi faţa cu mâneca hanoracului.

Restul s-a întâmplat prea repede pentru ca Abby să poată procesa.

O femeie mai în vârstă a intrat în sala de conferinţe. Cu un pantalon maro simplu şi pantofi cu toc pătrat, ar fi putut fi o profesoară. „Sunt Martha Jenkins, Derek. Acum o să te duc la un centru de plasament.”

Abby s-a ridicat şi a ocolit masa pentru a sta în faţa asistentului social.

„Unde îl duci?”

„Şi tu eşti?” Martha i-a oferit un zâmbet obosit.

„Vecina lui Derek, Abby Foster.”

„Nu vă pot da adresa, doamnă Foster”, a spus Martha. „Îmi pare rău.”

Apoi l-a luat pe Derek. El a plecat fără să se uite înapoi. Umerii i-au căzut în faţă ca şi cum întregul corp i s-ar fi dezumflat.

Abby s-a prăbuşit pe un scaun, şocul slăbindu-i picioarele. Panica îi bubuia în spatele sternului.

„Îmi pare rău.” Ethan a intrat şi a închis uşa în urma lui. „Nu am avut nici o idee că vor fi atât de rapizi. Voiam să-l avertizez.”

„Cum ai putut?” Mâinile lui Abby tremurau. Emoţiile îi bubuiau în piept, presiunea crescând până la durere.

Mâinile pe şolduri, Ethan se plimba prin spaţiul mic cu paşi scurţi şi frustraţi. „Ce ar fi trebuit să fac?”

„Să nu suni la serviciile sociale.”

„Unde s-ar putea duce?” Ethan îşi trecu o mână frustrată prin păr. „Crezi că vreun judecător în toate minţile te-ar lăsa să-l iei? Cineva încearcă să te omoare. Derek ar fi în pericol. Joe era probabil în casa lui Derek din cauza ta. Te-ai gândit la asta?”

Realizarea s-a scufundat în burta lui Abby, întorcându-se şi agitându-se ca un acid. Asta era vina ei. Joe o căutase pe Krista pentru a se apropia de Abby. Să o urmărească. Pentru a-şi plănui atacul. Pentru a o ucide. Abby îl pusese pe Derek în pericol doar pentru că locuia alături şi era prietenoasă. Întregul ei plan egoist de a avea o viaţă normală ruinase viitorul lui Derek. Nu numai că trecutul ei o urmărise, dar violenţa era contagioasă, răspândindu-se la puţinii oameni cu care se împrietenise ca un virus mortal.

Un sentiment epuizant de neajutorare a cuprins-o. Ce

avea de gând să facă? „O să mă duc mâine la biroul de servicii familiale şi o să completez actele. Când Joe va fi prins, poate mă vor lăsa să-l iau pe Derek.”

„Poate.” Dar tonul lui Ethan nu era promiţător.

„Trebuie să fac ceva.” Capul lui Abby a căzut înainte în mâinile ei. „Acesta este cel mai rău coşmar al lui. Ţi-am spus ce s-a întâmplat cu el ultima dată când a fost în sistem.”

„I-am spus Marthei. A spus că îl pune cu oameni buni.”

Abby nu a răspuns. Martha nu putea şti tot ce se întâmpla în fiecare casă de plasament. Probabil că ea se ocupa de mai mulţi copii decât ar fi putut duce.

Ethan s-a oprit din plimbare. S-a întors şi şi-a împreunat mâinile la spate, luând poziţia unui soldat încrezător. „Uite, Abby, nu am avut de ales. Regulile sunt clare.”

„Este un sistem defect.”

„Este singurul pe care îl avem şi este acolo ca o plasă de siguranţă pentru a proteja copiii. Mama lui a fost complicea unui criminal.” Ethan a făcut doi paşi şi a căzut pe un scaun ca şi cum picioarele i-ar fi cedat.

„Krista habar nu are ce este Joe.” Abby a suspinat.

Ethan s-a aplecat în faţă. „Şi de ce este aşa? De ce ar agăţa un bărbat ciudat într-un bar şi l-ar aduce în casa ei când are un copil de protejat?”

Abby nu a răspuns. Nu era nimic de spus. Ea cunoştea defectele Kristei. Mama lui Abby nu adusese bărbaţi străini acasă. În schimb, stătuse în pat zile întregi. Simptomele erau diferite, dar boala era aceeaşi.

„Este o alcoolică. Sponsorul ei de la AA nu a mai văzut-o de câteva săptămâni.” Ethan îşi făcuse evident temele. Ştia despre alcoolismul Kristei şi despre condiţiile în care ea păstrase custodia lui Derek.

„Ea încearcă.” Dar vocea lui Abby a sunat la fel de mică şi

slabă ca şi argumentul ei.

„Uneori încercarea nu este suficientă.”

Nu glumea.

S-a auzit o bătaie şi uşa s-a deschis. Şeful stătea în uşă. Ochii lui erau trişti

şi frustraţi. „Ethan, pot să te văd în biroul meu?”

Ethan a ieşit din cameră.

Trebuia să facă ceva. Nu putea lăsa lucrurile să continue. Krista era cu un criminal, poate de bună voie, poate nu. Oricum, viaţa ei era în joc. Exista şi şansa ca Joe să se ducă după singura lui legătură cu crimele lui: Derek.

Ce simţea el acum? Amintirile despre propria ei experienţă cu familia adoptivă o copleşiră pe Abby: frica, singurătatea, dezolarea, alături de conştiinţa că erai la mila unor străini. Experienţa lui Derek fusese mult mai rea decât a ei. Era el în regulă?

Abby ştia ce trebuie să facă. Exista un singur om care avea puterea de a face ca toate astea să dispară, un om pe care Abby jurase că nu-l va mai contacta niciodată. Că va folosi mijloace ilegale era de la sine înţeles, dar Abby nu mai voia să urmeze regulile. Sistemul juridic nu făcuse altceva decât să-i întoarcă spatele toată viaţa.

Şi-ar fi dorit să-i poată spune lui Ethan unde se duce, dar el era prea cinstit, un poliţist prea bun pentru a ignora legea, iar ea era prea disperată pentru a o respecta. Dar durerea pentru ceea ce ar fi putut fi între ei i-a umplut inima în timp ce se întindea după geantă.

Un vânt arctic sufla prin parcare. Sedanul închiriat stătea în ultimul rând de locuri. Îl adusese de acasă ca să nu fie aruncat în aer. S-a urcat în maşină şi a pornit motorul. Trebuia să îl oprească pe Joe şi să afle de ce încerca să o omoare. Pentru a-i salva pe Derek şi pe mama lui, Abby şi-ar

fi vândut sufletul. Era un lucru bun că se cunoştea cu diavolul.

A luat-o pe Main Street şi s-a îndreptat spre autostradă. La 15 mile distanţă, s-a oprit pentru un espresso triplu şi un baton uriaş de ciocolată. A făcut o pauză pentru a-i trimite lui Derek numărul de pe telefonul ei mobil de unică folosinţă. El nu i-a răspuns. Ce făcea el acum? Cum era la casa de plasament? Erau oamenii drăguţi? Câţi alţi copii locuiau acolo?

Încercând să-şi alunge oboseala, şi-a sorbit espresso-ul şi a băgat în gură o bucată mare de ciocolată. Se îndoia că cafeina şi zahărul vor fi suficiente pentru a o fortifica pentru următorul apel pe care trebuia să îl dea. S-a uitat la ceasul de pe tabloul de bord.

În mai puţin de trei ore, va fi în Atlantic City.

$$$

Ethan s-a cocoţat pe marginea comodei.

Şeful se uita la el pe deasupra ochelarilor de citit. Un dosar era deschis pe biroul său, iar el mâzgălise o jumătate de pagină de notiţe pe un blocnotes galben. „Ethan, nu ai fi putut face nimic pentru a-l ţine pe Derek departe de sistem.”

„Ştiu.” Ethan şi-a încrucişat braţele pe piept. „Dar mă simt ca un adevărat rahat.”

„Ai fi putut salva viaţa copilului. Prietenul mamei lui este o veste proastă. Derek e norocos că e în viaţă.”

„Au găsit deja amprente?”

Şeful a scos o hârtie de sub blocnotes. „Numele real al lui Joe este Joseph Torres. Este din Atlantic City. Pe lângă o listă

de acuzaţii minore, a fost arestat de două ori pentru trafic de droguri şi o dată pentru crimă. Acuzaţiile au fost retrase de trei ori. De două ori martorii şi-au retractat declaraţiile. Martorul
crimei a dispărut în mod convenabil. La fel au dispărut şi dovezile.”

„Rahat.” Ethan şi-a frecat fruntea. „Atlantic City este teribil de aproape de locul unde locuia Abby. Şi de unde a fost răpită.”

„De acord”, a spus şeful. „Aceasta nu este o coincidenţă.”

Ethan s-a ridicat pentru a străbate spaţiul de patru pe opt din faţa comodei şefului. „Asta trebuie să aibă legătură cu cazul iniţial de răpire al lui Abby. Dar cum?” Nimic nu avea sens. „Dacă răpirea lui Abby de către Faulkner nu a fost întâmplătoare?”

„Vrei să spui că a fost vizată pentru un alt motiv?”

„Da.”

Şeful şi-a scos ochelarii de citit. „Crezi că e ceva ce nu ţi-a spus?”

Ethan s-a gândit. Îşi lăsă deoparte inima şi durerea pe care i-ar fi provocat- o o minciună de o asemenea amploare. I-ar ascunde ea informaţii importante despre cazul ei? Voia să afle adevărul la fel de mult ca şi el. „Părea la fel de frustrată şi confuză ca mine în legătură cu cazul. Chiar nu cred că ascunde ceva în mod intenţionat. Dar e posibil să existe ceva din trecutul ei de care nu îşi dă seama că este important pentru caz.”

Şeful a încercuit o notă pe caietul său de notiţe. „De ce un traficant de droguri din Atlantic City ar fi interesat de o profesoară?”

Ethan nu ştia. „Şi de ce a luat-o pe mama lui Derek cu el?”

Şeful şi-a lăsat ochelarii pe biroul său plin de hârtii. „Ştie prea multe pentru a o lăsa să plece. Tipul ăsta are o istorie de eliminare a martorilor.”

„A făcut curăţenie doar pe jumătate. Trebuia să ştie că vom găsi reziduurile în subsol. De ce le-a lăsat acolo?”

Şeful îşi ciupi podul nasului turtit. „Poate că avea de gând să se întoarcă pentru a face curăţenia de rigoare, dar lucrurile nu au ieşit aşa cum plănuise. Sau poate că e doar un prostănac. Ar fi putut găsi modalităţi mult mai simple şi mai curate de a o ucide.”

Stomacul lui Ethan se răsuci. „Sau e atât de obişnuit să scape basma curată cu crimele lui, încât nu se deranjează să facă curat.”

„Oricum ar fi, mama lui Derek este în mare încurcătură. El nu o va lăsa să plece.”

Duseră o alertă pentru o camionetă albastră cu ocupanţi care corespundeau descrierii lui Joe şi Krista. Dar vehiculul era generic, iar Joe avea o zi întreagă de avans.

Ethan s-a împins în picioare. „Mă duc să-i dau vestea lui Abby.” Un pumn de spaimă i s-a instalat în spatele sternului la gândul de a da ochii cu ea.

„Este supărată, dar ştie că nu ai avut de ales”, a spus şeful. „Îşi va reveni.”

Dar Ethan nu împărtăşea încrederea şefului. Privirea din ochii lui Abby fusese groază pură, iar el o provocase. S-a întărit înainte de a se întoarce în sala de conferinţe. A deschis uşa.

„Abby…”

Sala de conferinţe era goală.

Poate că se dusese la toaletă. Dar stomacul lui Ethan o luase razna. Ştia. A bătut la uşă oricum. Când nu a răspuns nimeni, a intrat şi a verificat ambele cabine.

„Abby?” Vocea lui a răsunat pe gresie. Goală.

Ethan a făcut o trecere rapidă prin restul staţiei, care a durat un minut.

A intrat grăbit în biroul şefului. „A plecat.”

Şeful a închis ochii, iar o expresie de *dă-miputere* i-a traversat faţa. „Unde crezi că s-a dus?”

„Nu ştiu.”

„Ar încerca ea să găsească casa de adopţie?”, a întrebat şeful.

Ethan a scuturat din cap. „Oricât de mult i-ar plăcea să îl scoată pe Derek de acolo, nu l-ar pune în pericol. Atâta timp cât Joe este liber, există riscul să o urmărească pe Abby.”

Care era acum singură şi vulnerabilă. Ethan păşea, panica depăşindu-i paşii în spaţiul restrâns. Trebuia să o găsească înaintea lui Joe. Dar cum?

„Dă în urmărire maşina ei închiriată.”

Dar forţele de ordine erau dispersate în regiunea rurală. Poliţia statală, judeţeană şi locală nu îl reperase pe Joe, iar Ethan era sigur că ucigaşul nu părăsise zona.

O imagine cu Abby stând în sala de conferinţe şi navigând pe internet pe tableta electronică a lui Ethan i-a venit în minte.

„Aşteaptă.” Şi-a scos smartphone-ul din buzunar. „Tableta mea este în geanta ei. Are un cip GPS. Dacă încă o mai are şi bateria nu a murit, o pot localiza prin aplicaţia find-my-device.”

Te rog, să fie încă în poşeta ei.

Ethan a deschis aplicaţia de pe telefonul său şi a trecut prin meniu. Inima îi bătea cu putere în timp ce programul căuta. O hartă rutieră în direct a apărut pe ecran. Tableta lui era un mic punct verde pe autostradă. „Am găsit-o.”

„Unde este?”

„Se îndreaptă spre sud pe Northeast Extension.” Spre Atlantic City. Încrederea lui Ethan în onestitatea lui Abby a căzut în picaj. După tot ce se întâmplase între ei, cum putea ea să mintă?

Capitolul 22

„Imi pare rau. Vrei te rog să repeţi, Kenneth?” Ryland s-a dus la bufet şi a turnat scotch într-un pahar. Doctorul lui voia să renunţe la alcool. Ce rost avea să trăiască mai mult dacă un om nu se putea bucura de nimic?

„Dispozitive explozive artizanale, domnule Valentine”, a repetat Kenneth.

„Un mod murdar de a ucide o persoană.” Ryland îşi sorbi scotch-ul. Lichidul de culoarea chihlimbarului învechit i-a alunecat pe gât cu o arsură lină, afumată. „Şi nesigură.”

„Evident.” Tonul lui Kenneth picura cu dezgust. El detesta munca de proastă calitate.

Ryland dispreţuia întrebările fără răspuns. „Ştim cine sau de ce?”

„Nu, domnule. Dar voi afla în curând”, a spus Kenneth. „Singurul martor este un copil. A fost luat în custodie.”

Oricât de multă violenţă văzuse şi săvârşise Ryland în lupta sa cu zgârieturi şi gheare pentru a ajunge în vârful grămezii de câini a vieţii, vătămarea copiilor lăsa un gust amar. Dar un martor ar putea fi o problemă.

„Ştii unde este?” Ryland se aşează la biroul din biroul său.

Şi-a uşurat conştiinţa cu o înghiţitură adâncă de scotch.

„Da.” Vocea lui Kenneth a devenit gravă, iar Ryland s-a

întrebat dacă Kenneth a tras vreodată o linie. Sau atrocităţile la care fusese martor la o vârstă fragedă îl lăsaseră complet amorţit faţă de umanitate, lipsit de compasiune? „Acum stau în faţa casei.”

Ryland a încheiat convorbirea. S-a întors cu faţa spre banca de ferestre care înconjurau peretele biroului său. Casa lui se afla pe Point. Pe o parte, o terasă şi o piscină dădeau spre o plajă privată. Pe de altă parte, o terasă şi o cadă cu hidromasaj dădeau spre port. Ferestrele biroului său aveau o privelişte uimitoare asupra golfului Little Egg Harbor Inlet. În seara asta, apa era aglomerată.

Şuvoaiele albe se agitau şi apa neagră se unduia. Mici geamanduri luminoase verzi se agitau şi clipeau în întuneric. Cu fiecare puls de lumină dansantă, oceanul îl avertiza.

O furtună se înteţea.

Ryland a dat click pe ecranul plat care atârna pe perete şi a intrat pe canalul meteo. Având nevoie de linişte, a redus volumul. Un zid verde mărşăluia pe coastă. Prognoza nu se schimbase. Nu fusese emisă nicio avertizare de coastă. Vremea avea să fie urâtă, dar nu era momentul să închidă ferestrele. Ryland închise televizorul şi se întoarse la scotch-ul său.

„Ryland!” Vocea lui Marlene îi întrerupse meditaţia. Soţia lui trebuie să se fi întors de la seara fetelor.

Punându-şi telefonul în buzunar, a părăsit biroul. În centrul unui atrium de sticlă cu două etaje, scara curba spre etajul inferior. Marlene era în camera de zi. Încă îmbrăcată după cină şi spectacol, arăta ca soţia elegantă a unui om de afaceri de succes. Mândria îl încălzea. Făcuse ceea ce trebuia păstrându-şi căsnicia. Odată, fusese tentat să renunţe la tot pentru o blondă frumoasă. Slavă Domnului că îşi revenise. Fiii lui, reputaţia lui, toate ar fi avut de suferit dacă ar fi

cedat aventurii lui. Ar fi devenit un clişeu ambulant, încă un bărbat care credea că dacă îşi cumpără o soţie mai tânără va opri cumva trecerea timpului.

Avea o mulţime de asociaţi care şi-au părăsit mamele copiilor şi au acumulat neveste trofeu. Aceiaşi bărbaţi îşi făceau manichiura şi tratamente faciale. Botoxul şi chirurgia plastică i-au lăsat caricaturi ridicole ale lor.

Ryland era de modă veche în privinţa asta. Tratamentele de înfrumuseţare erau pentru femei. Punct.

Un bărbat câştiga respect prin putere şi bani. Dacă nu se referea la soţia sau prietena sa, *frumuseţea* nu intra în ecuaţia masculină a succesului.

„Cum a fost seara ta?” I-a atins obrazul neted cu buzele, atent să nu-i strice machiajul încă perfect. După zeci de ani de căsnicie, nu o văzuse niciodată fără „faţa” ei, aşa cum îşi numea ea rutina de înfrumuseţare de dimineaţă. Îi făcea plăcere că ea avea grijă să se facă atrăgătoare pentru el şi că şi acum era încă dispusă în dormitor.

„Ne-am simţit foarte bine.”

„Spectacolul?”

Marlene participase la un concert la un cazinou rival.

Ea a ridicat din umeri. „Dezamăgitor. Am plecat mai devreme şi am băut mai mult vin în schimb.”

Asta explica sclipirea din ochii ei.

I-a privit gambele bine conturate. Poate diseară... Marlene îi surprinse privirea. Era o încruntare?

Ryland s-a deplasat mai aproape. „Ce s-a întâmplat?”

S-a tras înapoi. Oare? Lui Marlene îi plăcea să joace jocuri. Îl ţinea în priză. „Nimic.”

„Doreşti un păhărel de noapte?”

Marlene şi-a încrucişat picioarele. Fusta i se ridica pe coapsă. „Da, te rog.” Ea avea de gând să-l facă să muncească pentru asta. Ca de obicei. Ryland s-a ridicat şi a traversat lemnul tare până la barul din colţ. Şi-a împrospătat scotch-ul şi i-a pregătit Marlenei un martini. Un lucru despre soţia lui, nu fusese niciodată „uşoară”. Filozofia ei era că atunci când un bărbat munceşte pentru ceva, îl apreciază mai mult.

Ryland i-a dat credit. Metodele ei funcţionau. Femeile tinere puteau lua lecţii despre cum să prindă şi să ţină un bărbat departe de soţia lui. El se rătăcise de-a lungul anilor, dar întotdeauna se întorcea. I-a înmânat martini-ul, iar ea a sorbit delicat şi şi-a lins buzele.

Telefonul mobil al lui Ryland a vibrat în buzunar.

Soţia lui a ridicat o sprânceană *acum?*

„Îl voi închide.” Ryland a scos telefonul. Degetul lui mare s-a dus la butonul OFF. Un număr a apărut pe ecran, iar apelul a intrat în căsuţa vocală. El a îngheţat.

„Imi pare rau. Trebuie să dau un telefon.” S-a ridicat.

Ochii lui Marlene scânteiau de furie. „Munca va fi sfârşitul tău. La vârsta ta, ar trebui să te relaxezi, nu să munceşti până cazi.”

La vârsta lui?

Ei bine, asta nu i-a luat vântul din pânzele metaforice. Erecţia lui s-a dezumflat ca un cauciuc de bicicletă găurit.

O expresie de *uimire* i-a traversat faţa. Ştia că insinuarea că era prea bătrân pentru a se ocupa de afaceri era un pas peste limită. „Îmi pare rău. Nu am vrut să spun asta aşa cum a sunat. Pur şi simplu vreau să te bucuri de viaţa pe care ai muncit atât de mult să o creezi.”

„E în regulă, draga mea.” El i-a mângâiat coapsa. „Nu mai sunt la fel de tânăr ca înainte. Poate că ai dreptate. Ar trebui să renunţ la responsabilităţile mele.”

Când Ryland a ieşit din sufragerie, cu coada ochiului şi-a văzut soţia dându-şi martini-ul peste cap.

Trebuia să înfrunte realitatea. Era bătrân. Iar noul său plan includea transmiterea afacerii familiei către fiii săi. După ce curăţa ultimele rămăşiţe,

1 5 5 5 *y*

desigur.

S-a întors în biroul său, a închis uşa după el şi a apăsat SUNAŢI ÎNAPOI.

Tensiunea i-a cuprins muşchii în timp ce soneria i-a sunat în ureche. Acest apel îl urma prea îndeaproape pe cel al lui Kenneth pentru a fi o coincidenţă.

Abby a lăsat maşina închiriată în garajul ataşat cazinoului. Umezeala rece era binevenită. În ciuda triplului espresso şi a ciocolatei, capul îi era confuz şi ochii lipicioşi de oboseală. Dar era două a.m. Nu că ai putea spune din cazinou, conceput pentru a camufla ora din zi. Erau ferestre la nivelul cazinoului? Probabil că nu. Conducerea voia ca oamenii să fie înăuntru, cu clopotele şi luminile intermitente care îi îndemnau să pună jos jetoanele. Priveliştea unei plaje frumoase ar fi atras clienţii departe de mese. Cazinourile îi voiau pe oameni înăuntru, dându-şi banii în schimbul şansei nesperate de a da lovitura, ceea ce nu se va întâmpla. Şansele erau întotdeauna de partea casei.

A trecut pe lângă deschiderea către sala de jocuri. Pentru o noapte de iarnă, afacerile mergeau bine, dar weekendurile erau de obicei aglomerate. Chiar şi în afara sezonului, oamenii aflaţi la distanţă de mers cu maşina căutau Atlantic City ca o escapadă de weekend. Să vadă un spectacol, să ia o cină plăcută, să joace şi apoi, poate, să-şi petreacă după-amiaza următoare făcând cumpărături la magazinele de tip outlet.

A luat-o pe un hol larg şi a trecut pe lângă un grup de

lifturi argintii. A ieşit în holul hotelului. Podelele din marmură neagră străluceau. Deasupra, candelabrele scânteiau. La ora asta, priveliştea din uşile de sticlă era numai noapte întunecată şi lumini strălucitoare. Dimineaţa, peisajul nu se putea ascunde sub acoperirea întunericului. Sub machiajul strălucitor şi glamour al suprafeţelor lucioase şi al luminilor strălucitoare, Atlantic City era o curvă scumpă, gata şi dispusă să-ţi ia banii pentru o plimbare sălbatică şi să-ţi dea papucii când portofelul tău era gol.

Bocancii lui Abby au pocnit pe marmură când s-a dus direct la recepţie. Bărbatul afro-american din spatele tejghelei era îmbrăcat într-un costum negru şi o cămaşă albă impecabil aranjată. Totul făcea parte din imaginea elegantă pe care cazinoul încerca să o proiecteze. „Pot să vă ajut cu ceva?”

„Abigail Foster. Am venit să-l văd pe domnul Valentine. Mă aşteaptă.” Abby a fost brusc conştientă de aspectul ei zdrenţuit. Cu stresul şi nervii
zdruncinaţi ai serii, blugii şi puloverul ei cu guler rulat trecuseră de câteva ore. Aparenţele erau preţuite de unii oameni. Ryland Valentine era unul dintre ei. O înfăţişare mai aranjată i-ar fi prins bine pentru această întâlnire.

Dar acum era prea târziu. Trecuse de punctul de plecare când dăduse acel telefon din maşină.

„Da, domnişoară Foster.” Portarul s-a întors şi a strigat peste umăr: „Randolph?”

Un bărbat mare, cu aspect dur, a ieşit pe uşa din spatele tejghelei. Umflătura de sub jachetă şi casca legată la o ureche l-au identificat ca fiind agent de securitate. „Pe aici, domnişoară Foster.”

Abby i-a urmat gestul mâinii până la un coridor din partea opusă a holului. El a mers cu un pas în spatele şi la dreapta

ei. S-au oprit în faţa unui lift privat. O mişcare a cardului său a deschis uşile. A aşteptat ca Abby să urce prima. Ea stătea într-o parte, cât mai departe de el în spaţiul mic. El şi-a trecut din nou cardul şi a apăsat ultimul buton. Liftul a urcat cu o lansare lină şi a alunecat până la oprire zece secunde mai târziu. Stomacul lui Abby a continuat să scadă pentru încă câteva secunde greţoase.

În timp ce uşile se deschideau, o transpiraţie proaspătă a umezit partea inferioară a spatelui lui Abby.

Ce făcuse?

***

Ethan îşi întoarse camionul în parcarea de la Valentine Casino. Îşi împinsese camioneta cu putere tot drumul pe autostrada Atlantic City pentru a o ajunge din urmă pe Abby. A băgat o mână de antiacide în gură şi a mestecat. Extra bold venti şi incapacitatea lui Abby de a avea încredere în el îi ardeau tot esofagul.

Cu un pumn în plexul solar în flăcări, a privit-o cum îşi parchează maşina închiriată două alei mai încolo. Râzând şi vorbind, un trio de femei de vârstă mijlocie a trecut prin faţa camionetei lui, vocile lor răsunând în structura de beton. Abby a coborât şi s-a îndreptat spre lifturile cazinoului cu paşi hotărâţi. Ştia încotro se îndreaptă, şi-a dat seama el cu o nouă lovitură în mândrie.

Nu era o coincidenţă că se îndrepta spre Atlantic City, unde locuia Joe Torres. Ştia mult mai multe decât îi spusese lui Ethan.

El a urmat-o la o distanţă discretă. Din fericire, îşi

schimbase uniforma înainte să fugă după ea. Blugii şi cizmele lui se amestecau cu vestimentaţia variată a clienţilor cazinoului. A aşteptat în faţa liftului până când liftul ei s-a oprit la etajul holului. Apoi a sărit în următorul care s-a deschis. La etajul principal, a zărit-o la capătul holului lung care ducea la biroul de înregistrare al hotelului. Oprindu-se în cealaltă parte a holului, a aruncat o privire printr-o ferigă înaltă în ghiveci.

Abby vorbea cu portarul. Ethan se trase înapoi când aghiotantul de la securitate o escortă pe un coridor privat din spatele biroului. Cum naiba avea de gând Ethan să o urmărească?

Trei cupluri tinere în ţinută de cocktail veneau din direcţia sălii de jocuri şi traversau holul. O brunetă zveltă s-a oprit, a pus o mână pe umărul bărbatului ei şi a alunecat de pe tocurile ei foarte înalte. Uşurarea care i-a relaxat chipul a fost aproape orgasmică. Prinzând două degete în curelele subţiri, ea a păşit desculţă spre băncile liftului.

Ethan a ocolit holul şi a studiat un afiş de broşuri de lângă biroul recepţiei. Luând o broşură despre oraşul istoric Smithville, el a aruncat o privire nepăsătoare pe holul privat. Şmecherul trecu cardul printr-o fantă pentru chei şi o escortă pe Abby într-un lift.

La naiba. Cum ar putea să o urmărească? „Scuzaţi-mă, domnule.”

Ethan s-a întors. Cei doi tipi care stăteau în spatele lui erau doi munţi gemeni de muşchi. Ethan a privit umflăturile de sub jachetele lor. Munţi de muşchi înarmaţi. Micile căşti cu fire pe mâneci indicau că făceau parte din personal, orice ar fi însemnat asta. Faptul că erau angajaţi oficiali ai cazinoului nu-i dădea lui Ethan niciun sentiment de siguranţă.

„Ai urmărit-o pe doamnă.” Numărul Unu avea un cap de

mărimea şi forma unui cuptor cu microunde. Zbârnâitul plat nu a ajutat.

„Ce doamnă?” a minţit Ethan.

Numărul Unu a făcut un pas înapoi şi a mormăit ceva în încheietura mâinii. Chestia a doua nu s-a clintit.

Numărul Unu a dat din cap spre sala din spatele tejghelei. „Vă rugăm să veniţi cu noi, domnule.” În ciuda „vă rog” şi „domnule”, nu era o cerere.

Ethan a fost tentat să îşi arate insigna şi să vorbească pentru a ieşi din situaţie, dar şi-a ţinut limba. Dacă avea noroc, tipii ăştia îl duceau la Abby.

Numărul Doi le-a deschis calea. La capătul holului îngust, el le făcu loc în acelaşi lift care o transportase pe Abby. Ethan a urcat fără să i se spună. Deşi nu era deloc mic, stând între escortele sale de fundaşi, Ethan se simţea ca un băiat de apă.

Liftul a urcat la ultimul etaj. Cel cu care se întâlnea Abby era un VIP. Uşile se deschiseră abia cu un zgomot de cauciuc.

Numărul Unu i-a dat un ghiont pe umăr lui Ethan. El a coborât din lift. Pantofii lui s-au scufundat în mocheta adâncă ca un ocean. Valentine Entertainment Group era scris cu litere aurii pe peretele din faţă. Cu excepţia palierului, etajul era întunecat. Bănuia că directorii nu lucrau 24 de ore din 24, 7 zile din 7. Au trecut printr-un set de uşi de sticlă şi au virat la dreapta. Dintrun birou aflat la capătul unui hol, o lumină le făcea semn.

Treaba asta avea să devină interesantă.

Capitolul 23

Paşii lui Abby erau tăcuţi pe covorul de pluş. Tot primul etaj al casei ei ar fi încăput în biroul penthouse al lui Ryland Valentine. Totul era curat şi luxos.

Era genul de spaţiu care şoptea politicos banii, mai degrabă decât să-i strige. Ea fusese aici o singură dată. De celelalte ori când ea şi Ryland s-au întâlnit, el a venit la ea.

Biroul imens din mahon al lui Ryland era aşezat pe o platformă ridicată, care era mai mult un tron decât un spaţiu de lucru. El s-a ridicat când ea a intrat. Era mai slab decât ultima dată când îl văzuse. Mica burtă dispăruse. De asemenea, era mai palid, iar părul se pierduse din argintiu elegant în alb. Deşi avea peste 1,87 metri înălţime, uşoara aplecare pe care o dobândise îl făcea să pară mai scund. Vârsta îl ajunsese din urmă. Nimeni, nici măcar puternicul şef al Valentine Entertainment Group, nu putea scăpa de timp.

„Draga mea.” Ryland şi-a întors biroul şi i-a întins ambele mâini. Peste un zâmbet trist, ochii lui străluceau cu un amestec de suferinţă şi regret, cele două emoţii pe care ea le asocia cel mai mult cu el. Ea nu alergă la el cu braţele deschise. Nu se despărţiseră în cei mai buni termeni.

Faţa lui s-a înclinat cu nemulţumire la refuzul ei. „Mulţumesc, Randolph. Poţi să ne părăseşti.”

Randolph i-a aruncat lui Abby o privire îndoielnică, dar Ryland a dat din cap. Agentul de pază închise uşa în timp ce ieşea.

Abby a plecat privirea de la Ryland. În spatele lui, un perete de sticlă dădea spre Oceanul Atlantic. Furtuna prognozată nu sosise încă, dar cioburile albe şi grele de pe apa întunecată îi spuneau că vremea urâtă sufla pe coastă.

A clipit departe de peisajul marin fascinant.

El a mers lângă ea. „Lasă-mă să-ţi aduc ceva de băut. Vin?”

Ea s-a ferit de el. „Doar apă, te rog.”

Capul îi era deja înceţoşat. Prea mult espresso în loc de mâncare şi somn.

Fără să o atingă, a îndrumat-o spre cealaltă parte a camerei, unde o canapea lungă şi joasă şi două scaune rotunde formau o zonă de conversaţie. „Pari obosită. Ai mâncat?”

„Nu, dar nu mi-e foame.” Muşchii coapselor ei tremurau. Anxietate sau epuizare? Ambele, a decis ea, plus nervozitatea de la suprasarcina ei de cofeină.

„Ei bine, mie îmi e.” Ryland a îndrumat-o spre canapea. A luat un telefon de pe o măsuţă şi a murmurat instrucţiuni în receptor.

Pe măsură ce se scufunda în pielea neagră, sângele îi vâjâia în urechi şi înăbuşea sunetul vocii lui Ryland. Ce făcea ea aici? Spera să-i salveze pe Derek şi pe mama lui. Dar cu ce preţ? Avea senzaţia că se oferă pe un platou de argint.
Poate că ar fi trebuit să comande un măr pentru gura ei.

Ryland s-a dus la un dulap şi a turnat apă dintr-o carafa într-un pahar de cristal. I l-a înmânat şi s-a aşezat pe canapea lângă ea. S-a aplecat în faţă, cu antebraţele pe genunchi, cu degetele împletite, studiind-o.

„Ce se întâmplă, Ryland?”

El s-a întors uşor până când a fost parţial cu faţa la ea.

„Ce vrei să spui?”

„Cineva vrea să mă omoare.”

„Asta sună paranoic.”

„Nu este paranoic dacă este adevărat.”

„Ai dreptate.” Ryland s-a aplecat pe spate. Expresia lui a devenit meditativă. Se hotăra cât de multe să-i spună.

Furia ardea prin oboseala lui Abby. Atitudinea lui atotputernică şi dominatoare o enerva mereu. Reţinându-şi temperamentul, a aşteptat. Învăţase un lucru de la Ryland. Tăcerea era un instrument puternic de negociere.

„Ştiu despre recentele atentate la viaţa ta. Sincer, nu ştiu de ce eşti vizată. Dar cercetez problema chiar acum."

„Ştii cine încearcă să-mi facă rău?"

„Nu." O uşoară schimbare în ochii lui l-a dat de gol. Oh, da. Cu siguranţă ştia mai multe decât era dispus să spună.

„Dar ai suspiciuni?"

„Poate." Ryland s-a ridicat şi a mers la bar. Şi-a turnat un pahar scurt de scotch şi s-a întors la locul lui. Câştiga timp, fără îndoială, în timp ce îşi formula cu grijă gândurile. „Sunt pe cale să-mi încetez activitatea într-o anumită meserie. Partenerii mei de afaceri sunt nemulţumiţi de decizia mea."

Ryland era maestrul declaraţiilor vag specifice. Abby s-a aşezat mai dreaptă. „Mergi drept?"

„Ca o săgeată, cum se spune." Gura lui Ryland se turti într-un zâmbet strâns. „Mă îndrept în direcţia asta de câţiva ani."

„Câţi ani?"

„Puţin peste trei."

Deci începuse să renunţe la operaţiunile ilegale chiar înainte de... Doamne.

Adevărul a fost o palmă metaforică la ceafa lui Abby. „Chiar înainte să fiu răpită."

„Da."

„Crezi că a avut legătură?" Mintea lui Abby se învârtea. „Crezi că Faulkner a fost angajat de unul dintre partenerii tăi? Asta ar explica de ce nu a depus niciodată mărturie."

Ryland şi-a scărpinat bărbia. „Nu prea cred. Nimeni nu şi-

a asumat vreodată responsabilitatea, nu a făcut ameninţări şi nu m-a contactat cu termenii răscumpărării. Mesajele care nu sunt livrate nu sunt foarte eficiente ca metode de persuasiune.”

„Deci nu credeai că e vorba de tine.”

„Acum trei ani, nu vedeam cum răpirea ta ar fi putut avea legătură cu afacerea mea.” Ryland şi-a sorbit scotch-ul. „Deşi e posibil ca Faulkner să fi trebuit să transmită mesajul şi să nu fi continuat. Totuşi, dacă unul dintre duşmanii mei a fost în spatele capturării tale, mingea lăsată de Faulkner ar fi fost ridicată şi purtată de altcineva.”

S-a auzit o bătaie în uşă.

„Intră”, a poruncit Ryland.

Un chelner în costum negru a adus o tavă. A aşezat-o pe masă şi a scos cupolele de argint de pe farfuriile cu brânză, biscuiţi şi fructe. O farfurie cu sandvişuri, un ibric de cafea şi o sticlă de vin roşu completau gustarea.

Ryland a aşteptat ca servitorul să iasă. Apoi a făcut cu mâna la mâncare. „Te rog să mănânci ceva. Eşti epuizată. Vei putea gândi mai limpede cu mâncare în corp.”

Avea dreptate. Abby a întins mâna după o felie de brânză.

Interfonul lui Ryland a bâzâit. El a ridicat receptorul. Încruntat, privirea lui s-a îndreptat spre faţa lui Abby.

„Aduceţi-l înăuntru.” Furia radia din ochii lui în timp ce se ridica în picioare. „N-ar fi trebuit.”

Gura lui Abby s-a uscat. Muşcătura de caşcaval vechi s-a transformat în praf. Cu efort, a înghiţit şi a aşezat restul de brânză pe un şerveţel de cocktail.

Uşile biroului s-au deschis. Ethan a intrat, flancat de doi agenţi de securitate foarte mari. Privirea lui s-a mutat de la Abby la Ryland şi invers.

Amărăciunea a înăsprit trăsăturile lui Ethan în timp ce o

privea. „A fost totul o minciună?”

$$$

Mici bulgări de gheaţă se ciocneau de faţa lui Derek. Aruncându-şi rucsacul peste pervaz, a ieşit pe acoperiş pe fereastra de la etajul întâi. Încă nu se întâmplase nimic teribil la casa de plasament, dar acum era momentul să plece. Odată ce cineva – sau, mai rău, doi cineva – a pus stăpânire pe un alt copil, era al naibii de greu să scapi.

Mai erau trei copii cazaţi aici. Unul era mic, dar ceilalţi doi erau cam de vârsta lui Derek. El ştia mai bine decât oricine că vârsta nu era un bun indicator al inocenţei.

Crezuse că Ethan era diferit, dar poliţistul îl denunţase, ceea ce dovedea că Derek nu putea avea încredere în nimeni. Cu excepţia lui Abby, poate. Fusese la fel de şocată şi supărată ca Derek de trădarea poliţistului. Dar Abby nu-l putea ajuta acum. Avea destule probleme cu ea însăşi. Joe încercase să o omoare – de două ori – şi mama lui Derek făcuse posibil acest lucru. A fost parţial vina lui Derek. Ar fi trebuit să cheme poliţia după Joe când a văzut chimicalele şi echipamentul din subsol. A crezut că Joe făcea metamfetamină, dar realitatea era mult mai rea. Ca de obicei, Derek fusese un mare laş. Şi uite ce a primit pentru că a fost o găină. Oricum, ajunsese în plasament.

Poate că merita să sufere, dar nu ar fi fost aici.

A închis uşor fereastra. Un vânt îngheţat şi umed suflând prin casă i-ar fi trezit rapid pe toţi cei din casă. Derek avea nevoie de cel mai mare avantaj pe care îl putea obţine. Cel mai bun scenariu ar fi fost dacă nu i s-ar fi simţit lipsa până

dimineaţă.

A înaintat cu greu până la marginea acoperişului. Adidaşii i-au alunecat pe şindrila udă. Şi-a întins braţele şi şi-a recăpătat echilibrul. *Uau.* Pe aproape.

Ignorând căderea de trei metri până la pământ, s-a şters pe faţă şi şi-a privit următoarea mişcare. Fără ninsoare, creanga joasă a unui stejar matur era un salt uşor. Suprafeţele alunecoase ar fi făcut evadarea mai dificilă. Dar acum nu mai era cale de întoarcere. Derek a sărit. Tălpile lui de cauciuc au alunecat pe scoarţa alunecoasă. Şi-a aruncat partea superioară a corpului înainte. Stomacul i-a lovit creanga grasă şi l-a lăsat fără aer. În timp ce plămânii lui se luptau pentru aer, mâinile lui se chinuiau să se prindă. S-a clătinat pentru o clipă, apoi corpul i s-a liniştit. Şi-a mişcat un picior în sus şi peste. Mişcarea corpului său a scuturat picăturile de apă de pe membrele goale de deasupra. Acestea au plouat peste el într-o ploaie îngheţată.

Călare pe creangă, a scanat casa din spatele său. Totul părea liniştit. Ferestrele erau încă întunecate.

Mulţumit că ieşirea sa nu trezise pe nimeni, s-a îndreptat cu greu spre trunchi şi a căzut la pământ. Impactul i-a zdruncinat oasele îngheţate. Ninsoarea era uşoară, dar constantă. Jacheta şi adidaşii îi vor fi uzi în scurt timp.

Nu putea face nimic în privinţa asta. Vremea rea avea avantajele ei. Derek scruta cerul. Acoperirea groasă de nori menţinea cartierul frumos şi întunecat. Locul ăsta era un pic mai departe de oraş decât casa lui Derek. Loturile erau mai mari, casele mai împrăştiate.

A alergat în jurul proprietăţii. Tufişuri veşnic verzi, crescute peste măsură, mărgineau aleea de acces. Nimeni nu l-ar fi văzut din casă odată ce ar fi fugit în umbră. A răsuflat

uşurat şi a încetinit să meargă odată ce şi-a atins scopul. A ajuns la capătul aleii şi a virat la stânga pe stradă.

O mână i-a plesnit peste gură când cineva l-a apucat din spate. A fost împins înapoi înspre un corp înalt şi dur. Un braţ i-a înfăşurat coastele şi l-a ridicat din picioare. Derek a lovit cu piciorul, panica dând mişcărilor sale o nepotrivire frenetică. Un adidas l-a prins pe atacator în picior. Lovitura nu a avut niciun efect. Tipul nu a tresărit şi nici nu a mormăit. Nimic. Derek a fost aruncat pe bancheta din spate a unui sedan de culoare închisă fără mai multă dificultate decât manipularea unei pungi de cumpărături. Uşa s-a trântit. Încuietoarea a căzut.

Derek era prins în capcană.

Ignorând gărzile de securitate şi bărbatul mai în vârstă în costum scump, ochii lui Ethan se fixară pe Abby, aşezată pe o canapea din piele. Pe masa din faţa ei, o tavă cu mâncare şi o sticlă de vin nedesfăcută făceau o masă casuală şi intimă de noapte târzie. Gelozia a ars o linie prin pieptul lui Ethan şi s-a răspândit prin membrele lui până când tot corpul lui s-a simţit ca şi cum ar fi luat foc.

„Nu am minţit în legătură cu nimic”, a spus ea cu o voce liniştită.

„Corect.” Amărăciunea avea gust de bilă în gâtul lui Ethan.

Bătrânul în costum elegant păşi între ei. Era *bărbatul mai în vârstă al* lui Abby?

„Nu ştiu cine eşti, dar te vei explica imediat. Este târziu.

Abby este epuizată, iar eu nu mai am răbdare.”

Ethan şi-a îndreptat atenţia spre costum. Părea cunoscut. În jur de şaizeci de ani, era slab, nu în formă. Ochii lui erau de un negru fără suflet. În ciuda stării sale îmbătrânite, bătrânul era un ucigaş pur şi simplu. Era un om care nu se dădea în lături de la nimic. Faptele violente, fără inimă îşi lăsaseră amprenta în ochii lui.

Acesta era bărbatul mai în vârstă cu care Abby avusese o aventură? Tipul avea practic un *mafiot* tatuat pe frunte.

Gardianul care îi golise buzunarele lui Ethan în lift se îndreptă spre masă şi îşi aşează insigna şi arma pe geam. „Acesta este ofiţerul Ethan Hale.”

Bătrânul i-a vorbit lui Abby. „Ai adus un poliţist aici?”

Furia rece din tonul său a trimis o fărâmă de teamă prin furia lui Ethan. Nul putea lăsa pe bătrân să-i facă rău lui Abby, chiar dacă ea îi trădase încrederea.

„Nu. Habar nu avea că am urmărit-o.”

Bătrânul a dat din cap. Un membru al echipei de securitate a dispărut pentru a sta lângă perete. Celălalt a ieşit, Ethan a presupus că pentru a lua un post de cealaltă parte a uşii.

Bătrânul i-a întins o mână lui Ethan. „Ryland Valentine.”

Sfinte Sisoe.

Nu-i de mirare că-i părea cunoscut. Tycoon. Mafiot. Oricare ar fi eticheta pe care ai vrea să i-o pui, Ryland Valentine era un adevărat BFD. Anchetele sporadice privind racketul, traficul de droguri şi crimele asupra lui Ryland se topeau ca nişte cuburi de gheaţă în august. Poate că costumul lui elegant era acoperit cu teflon. Ethan nu-l văzuse niciodată în persoană, iar ultima dată când Ryland fusese în atenţia presei fusese cu câţiva ani în urmă. Fusese mai greu. Ethan presupunea că îmbătrânirea era singurul lucru pe care

Ryland nu-l putea cumpăra sau de care nu putea scăpa prin intimidare.

Şi Abby fusese una dintre...? Ethan a încercat să blocheze imaginea mentală în timp ce o privea în jos. „Nu pot să cred că nu mi-ai spus despre el.”

„Nu am spus nimănui despre el.” Abby a închis ochii timp de două secunde. Când i-a deschis, s-a uitat la Valentine. „M-am răzgândit. Mi-ar plăcea un scotch.”

Valentine s-a dus la un mic bar şi i-a turnat dintr-un decantor un shot generos de lichid ambrat. Nu i-a oferit lui Ethan o băutură.

A luat o înghiţitură şi a respirat adânc. „Relaţia mea cu Ryland nu este o informaţie publică.”

„Eu nu sunt publicul”, a spus Ethan. A fost ceva real între ei? Sau fusese păcălit? „Dar serios, nu e un pic cam bătrân pentru tine?”

I-a căzut falca. „Crezi că...?”

Ethan şi-a măcinat molarii. „A fost vorba de bani sau de putere?”

Ryland scoase un râs surprins. S-a întors la bar, şi-a reîmprospătat băutura şi turnat alta. I-a înmânat lui Ethan paharul. „Acum înţeleg.”

Ce. Mama. Naibii?

Se aşează uşor într-un fotoliu din piele albă şi ridică paharul în cinstea lui Abby. „Vrei să-i spui tu sau ar trebui să-i spun eu?”

Sprâncenele i s-au adunat. „E în regulă pentru tine?”

Ryland a ridicat o mână. „Dă-i drumul. Ofiţerul tău Hale nu este o ameninţare pentru mine.”

Ethan nu urmărea conversaţia, dar, dintr-un anumit motiv, îi displăcea să nu fie considerat o ameninţare.

Abby îşi ţinea paharul în ambele mâini. Ochii ei i-au

întâlnit pe ai lui Ethan. „Ryland este tatăl meu.”

Capitolul 24

Abby a aşteptat reacţia lui Ethan. Privirea lui a fugit înainte şi înapoi între ea şi tatăl ei.

Ryland şi-a aşezat paharul pe masă. „Nu semănăm prea mult. Abby arată exact ca mama ei.” Ochii i s-au înmuiat. „Era frumoasă şi blondă şi ea.”

„Am venit aici să cer ajutorul lui Ryland.” Abby a mai luat o înghiţitură mică de scotch. Lichidul i-a încălzit gâtul şi i-a potolit tumultul din stomac.

„Nu trebuia să pleci aşa.” Ethan părea încă şocat de vestea ei.

Abby nu şi-a cerut scuze. „Sunt disperată. Ryland poate face lucruri pe care tu nu le poţi face. El nu joacă întotdeauna după reguli.” Lovitura la Ethan i-a lăsat un gust urât în gură. L-a spălat cu scotch.

„Nu e corect.” Maxilarul lui Ethan a sărit în sus. „Nu am avut de ales.”

„Ştiu”, a recunoscut Abby. „Dar adevărul este că Derek este în plasament, este vina mea, iar tu nu-l poţi ajuta.”

„Fac tot ce pot, inclusiv să-mi pierd timpul urmărindu-te până la Atlantic City.”

Ryland şi-a atras atenţia. „Derek? În plasament. Ai un copil?”

„Nu. Derek este fiul vecinei mele. Bărbatul care a încercat să mă omoare de două ori a început o relaţie cu mama lui Derek pentru a mă putea supraveghea. Mă urmărea

din casa de alături.” Abby a tremurat. Dormitul fusese dificil înainte. Cum ar mai fi putut închide ochii vreodată? „Cred că a luat-o pe vecina mea cu el când a fugit. Mi-e teamă că o va răni sau se va duce după Derek. I-au văzut faţa. Îl pot identifica. Dacă este arestat şi judecat, ar putea depune mărturie împotriva lui.”

„Nu mai avem nevoie de Derek sau de mama lui pentru a-i stabili identitatea.” Ethan a lăsat paharul jos şi s-a plimbat pe covorul din faţa mesei de cafea. „Amprentele lui erau în sistem. Ştim cine este.”

Abby s-a aşezat în picioare. „Cine?”

Ethan i s-a adresat lui Ryland. „Îl cunoşti pe Joe Torres?”

„Nu.” Ryland i-a făcut semn bărbatului tăcut de lângă uşă. Paznicul a dat din cap şi s-a strecurat afară din birou. „Vom şti totul despre el în curând.”

Abby îşi rotea paharul între palme. Lumina se învârtea aurie în puţinul lichid rămas în paharul ei. „Torres i-a ucis pe Faulkner şi pe detectivul Abrams? Dacă da, atunci de ce? Dacă nu, atunci cine a făcut-o?”

„În afară de faptul că sunt infractori consacraţi, există vreo relaţie între Torres şi Faulkner?” Ethan s-a învârtit, a făcut trei paşi şi s-a întors din nou. Îşi trecu ambele mâini prin păr. Frustrarea pulsa din trupul lui mereu în mişcare. „Din moment ce Abby nu a auzit niciodată de niciunul dintre ei, i-a angajat aceeaşi persoană pe amândoi să o ucidă?”

Omul lui Ryland s-a întors în cameră. Ryland s-a ridicat şi l-a întâmpinat la uşă. Paznicul a murmurat la urechea şefului său. Ryland s-a întors spre Abby şi Ethan. „Scuzaţi-mă. Trebuie să dau un telefon.”

Singurul sunet din cameră era zgârietura moale a cizmelor lui Ethan pe covor.

Abby a dat peste cap gura de scotch rămasă. Paharul ei

gol clincăia când îl aşează pe masa de sticlă. Lichiorul i-a topit inhibiţiile. Şi-a ridicat bărbia şi a urmărit corpul slab al lui Ethan în timp ce acesta se plimba înainte şi înapoi prin birou. „Îmi pare rău că am plecat.”

Ethan s-a oprit. „Îmi pare rău că nu v-am avertizat pe tine şi pe Derek despre serviciile sociale.”

„Ştiu că a trebuit să îi suni.” Frica mânca prin scotch. Era Derek bine? Unde era Krista? „În afară de identificarea lui Torres, mai sunt şi alte veşti?”

Ethan s-a uitat la telefon şi a clătinat din cap. „Şeful îmi va trimite un mesaj dacă se întâmplă ceva.”

Ochii lor s-au întâlnit, iar Abby nu şi-a dorit nimic mai mult decât să se arunce în braţele lui. Dar mai mult decât câţiva metri de covor îi despărţeau acum. Ar fi iertat-o el pentru izbucnirea ei despre Derek? Pentru că nu i-a spus despre tatăl ei? Pentru fuga la Atlantic City? Pentru un bărbat ca Ethan, lipsa ei de încredere ar fi durut cel mai mult. Aşa cum ar fi trebuit. Când plecase, Abby nu văzuse nici o altă opţiune. Dar acum că el o urmase, îşi dădea seama că greşise.

Oribil, dezgustător de greşit.

Ryland s-a întors vioi în cameră. „Torres este un infractor local, la fel ca Faulkner. Dată fiind proximitatea lor, este posibil ca amândoi să fi fost angajaţi de aceeaşi parte.”

„Ai vreo idee cine ar putea fi?” a întrebat Abby.

„Nu”, a minţit Ryland. Limbajul trupului său trecuse de la relaxare la asumarea responsabilităţii. Avea un plan şi nu-i includea nici pe Abby, nici pe Ethan în el. Nu era o surpriză. „Ce vei face acum?”

„Mă întorc la Westbury şi încerc să îi găsesc pe Torres şi Krista.” Ethan a dat din cap spre insigna şi pistolul său, încă aşezate pe masă. „Pot?”

„Desigur”, a spus Ryland. „Sunteţi amândoi epuizaţi. Ar trebui să dormiţi câteva ore şi să mâncaţi ceva înainte de a vă întoarce.” S-a întors spre Abby. „Şi nu ar trebui să te întorci singură. Nu eşti în siguranţă.” Ochii întunecaţi sau îndreptat spre Ethan pentru o secundă. „Îţi voi pune la dispoziţie o maşină şi un şofer sau îţi voi duce maşina închiriată la tine acasă. E alegerea ta.”

Abby era prea obosită ca să mai fie supărată pe ordinele lui Ryland. Îşi duse o mână la durerea surdă din frunte. Trebuia să fi optat pentru încă un espresso în loc de scotch. Efectul unui singur shot fusese amplificat de burta ei goală. „Poate că nişte mâncare m-ar ajuta să mă trezesc.”

„Aş putea mânca”, a recunoscut Ethan, ducându-şi o mână la stomac.

„Un apartament este la dispoziţia dumneavoastră.” Ryland a mers la Abby. I-a întins o mână. Ea a luat-o şi i-a permis să o ajute să se ridice. A strâns-o într-o îmbrăţişare cu o singură mână. „Mă bucur că ai venit la mine.”

„Mulţumesc.” S-a aplecat în el pentru o secundă. Când era copil, ar fi dat orice să primească această afecţiune de la el. De ce i-o oferea acum? Ce se schimbase?

Apartamentul era pe acelaşi etaj. Combinaţia imensă de living şi sufragerie era decorată în acelaşi stil contemporan ca şi biroul lui Ryland. Mai multe dormitoare şi o chicinetă se deschideau din spaţiul principal.

„Bucătăria este aprovizionată cu băuturi şi gustări. Room service vă va aduce orice doriţi.” Paznicul a ieşit.

Şi erau singuri.

Abby şi-a lăsat haina şi poşeta pe un scaun şi a traversat camera. S-a uitat prin peretele de sticlă la oceanul turbulent care se întindea în întuneric.

„Ryland pune ceva la cale”, a spus Ethan.

„Ştiu”, a fost de acord Abby. „Orice ar fi, nu putem face nimic ca să-l oprim, iar el nu va face nimic ca să-mi facă rău.”

„Ai încredere în el?”

„Să spună adevărul? Nu. Dar nu cred că m-ar răni intenţionat.” Abby a pus o mână pe geam. Geamul era rece sub palma ei. „Experienţele mele cu Ryland au fost mai ales pline de dezamăgire şi neglijenţă, dar fără teamă.”

„Trebuia să-mi fi spus că eşti fiica lui.”

„Nu am vrut să ştie nimeni”, a spus ea. „Toată lumea ştie ce este el.”

Posibilele acuzaţii obişnuiau să apară la ştiri la fiecare câţiva ani. Deşi, în ultima vreme, Ryland a păstrat un profil scăzut.

„Câţi ani aveai când ai aflat?”, a întrebat el.

„Întotdeauna am ştiut că este tatăl meu, dar nu mi s-a permis niciodată să spun. În plus, abia când am mai crescut mi-am dat seama de toate implicaţiile a ceea ce însemna asta.” Durerea a izvorât la fel de proaspătă ca atunci când era copil. „El şi mama mea au pretins întotdeauna că a fost pentru siguranţa mea, dar asta a fost doar o parte din ea. El are o soţie şi doi fii şi nu voia să-şi distrugă familia perfectă recunoscând că are un copil nelegitim.” Abby a făcut o pauză pentru o respiraţie tremurândă.

„Îmi pare rău”, a spus Ethan.

„Când eram copil, ne vizita de câteva ori pe an. Îi dădea bani, întotdeauna bani gheaţă. Eu primeam un mic cadou, dar el păstra distanţa. Petrecea noaptea, iar ea stătea în pat zile întregi după aceea”.

„L-a iubit?”

„Până la răpire.” Abby s-a înecat în următoarea respiraţie. Şi-a înghiţit amărăciunea. „Când am fost răpită, mama s-a dus la el şi i-a cerut să mă găsească. El a refuzat să intervină,

iar poliţia a încurcat cazul. Mama nu a mai vorbit niciodată cu el. A luat o supradoză la o lună după proces. Stresul a fost prea mare”.

„Îmi pare rău.” Vocea lui Ethan era răguşită.

Abby a ridicat din umeri. „Poate că a avut dreptate. Poate că aş fi fost o ţintă toată viaţa mea dacă paternitatea mea ar fi fost de notorietate publică. Poate că cineva a aflat că sunt fiica lui şi încearcă să mă omoare din cauza a ceva legat de afacerile lui.” Cât de mult putea să împărtăşească? „Ryland se leapădă de porţiunile ilegale ale portofoliului său. A lăsat să se înţeleagă că partenerii lui de afaceri din acele afaceri sunt nemulţumiţi de el.”

„Ai vreo idee cine sunt duşmanii lui?”

„Nu. Nu mi-a spus niciodată nimic despre viaţa lui. Am fost o singură dată la acest cazinou. După ce mama mea a luat o supradoză, i-am spus că nu vreau să-l mai văd niciodată.” Abby şi-a sprijinit fruntea de geamul rece. Putea vedea reflexia lui Ethan în fereastră. Postura lui era încordată, mâinile îi erau strânse pe lângă corp. „El este unul dintre motivele pentru care m-am mutat. Am vrut să o iau de la capăt. Am vrut să uit că era tatăl meu.” Ea a închis ochii. „Ryland este un om puternic care a ales să mă lase să sufăr în loc să rişte ca aventura lui cu mama să fie dezvăluită.”

Ethan s-a apropiat, eliminând în tăcere distanţa dintre ei. „Nu ştii cât de mult nu am vrut să vin aici şi să-i cer ajutorul.” Vechea trădare a lui Ryland încă ardea adânc în sufletul lui Abby. „Când eram copil şi m-au dus la un centru de plasament, am tot aşteptat să vină să mă ia. Am crezut că va veni şi mă va lua acasă, că mă va face parte din cealaltă familie a lui. Nu a făcut-o niciodată.”

„Ce crezi că face?” a întrebat Ethan.

Chiar dacă nu se atingeau, ea îi simţea corpul în spatele

ei. Mai mult decât orice, voia ca el să o atingă. Dorinţa ei transcendea sexualitatea. Voia intimitatea pe care o împărtăşeau, legătura sufletească profundă pe care nu o simţise niciodată pentru o altă persoană.

Şi trebuia să îi ofere încrederea pe care o merita, acea parte din ea pe care o reţinuse.

„Nu ştiu. Sper că îi caută pe Torres şi Krista. Poate că acum îşi curăţă afacerile, dar sunt sigur că încă mai are destule contacte pe partea greşită a legii. Dacă cineva poate găsi un criminal, acela este Ryland.”

Ethan a pus o mână ezitantă pe braţul ei. Ea s-a aplecat spre el, iar braţele lui au înconjurat-o.

„N-ar fi trebuit să te învinovăţesc.” Lacrimi nevărsate au înţepat colţurile ochilor lui Abby.

„E în regulă. Ar fi trebuit să-l avertizez pe Derek, dar am vrut ca el să termine cu artistul. Mi-a fost teamă că, dacă află că va merge într-un centru de plasament, vom pierde o dovadă importantă care ar putea ajuta la găsirea mamei sale.”

Ethan a întors-o cu faţa la el. Ochii lui erau înceţoşaţi. „Am încercat să-l
5 5 5 5
ajut.”

„Ştiu. Mi-am pierdut minţile când femeia aia l-a luat pe Derek.” Abby a tremurat. „Ştiu exact cât de speriat şi singur s-a simţit când l-a pus în spatele maşinii.” Epuizarea şi emoţiile i-au îndoit genunchii.

Ethan a luat-o în braţe şi a dus-o în cel mai apropiat dormitor. A aşezat-o pe pat. Şi-a aruncat jacheta pe fundul patului, şi-a pus arma pe noptieră şi s-a întins lângă ea. „Nu ştiu cum să te conving că într-adevăr poţi avea încredere în mine. Nu aş face niciodată nimic care să te rănească. Am condus jumătate de noapte pentru că eram înnebunit de

teama că ţi se va întâmpla ceva.”

Abby şi-a scos cizmele. „Inima mea are încredere în tine, dar capul meu a fost condiţionat să nu aibă încredere în nimeni.” Ea s-a sprijinit de pieptul lui şi a închis ochii.

„Data viitoare, vorbeşte cu mine, bine?” Ethan şi-a aşezat bărbia pe creştetul capului ei. „Nu fugi singură. Promiţi?”

„Promit. Sunt atât de bucuroasă că eşti aici.” Abby s-a cuibărit mai aproape, recunoscătoare pentru prezenţa lui.

El s-a rostogolit pe o parte şi a trecut un braţ peste ea.

A salutat greutatea liniştitoare a acestuia. „Nu mă lăsa să dorm mai mult de o jumătate de oră, bine?”

„Doar un pui de somn rapid.” Ethan şi-a ridicat partea superioară a corpului. A setat alarma pe telefon, a mărit volumul soneriei şi s-a aşezat la loc.

Dar telefonul lui a sunat mai puţin de un minut mai târziu. Abby citi afişajul în timp ce el se ridica pe un cot şi se întindea după el.

DEPARTAMENTUL DE POLIŢIE WESTBURY.

„Hale.” Ethan a ţinut telefonul la câţiva centimetri de ureche, astfel încât Abby să poată auzi.

„Unde eşti?” Intensitatea a răsunat peste vocea şefului.

„Încă în Atlantic City.” Ethan s-a ridicat. „De ce?”

Şeful şi-a ridicat vocea. „Derek a dispărut.”

***

Ryland a intrat în apartamentul său privat. Închizând uşa în urma lui, a tastat numărul lui Kenneth în telefonul mobil. Băiatul la care se referise Abby trebuia să fie acelaşi pe care îl urmărea Kenneth. În plus, Kenneth trebuia să afle cine l-a

angajat pe Joe Torres.

A fost Paul Medina? A fost Paul suficient de furios din cauza ieşirii lui Ryland din afacerea cu droguri pentru a o ucide pe Abby ca un avertisment pentru Ryland că restul familiei sale ar putea avea aceeaşi soartă dacă nu continuă să distribuie produsul lui Paul?

Ştia răspunsul fără să se mai gândească. Furia nu avea nimic de-a face cu asta. Banii erau în joc. O grămadă uriaşă de bani. La un moment dat, Ryland ar fi fost mai mult decât dispus să facă orice pentru a încasa mai mulţi bani.

Dar se schimbase în ultimii câţiva ani. Fragilităţile fizice care însoţeau îmbătrânirea îl umiliseră. La fel şi faptul că ştia că avea mult mai mulţi ani în spate decât pe drumul care îl aştepta.

Telefonul lui Kenneth a sunat, dar el nu a răspuns.

Ce făcea? La naiba. Ryland ar fi trebuit să precizeze că copilului nu i se va face rău când Kenneth a sunat ultima oară. Poate că Ryland nu se schimbase atât de mult pe cât crezuse el. Era încă un om egoist, dispus să lase un alt copil să sufere pentru ca propria familie a lui Ryland să fie în siguranţă.

Ryland a apăsat END fără să lase un mesaj. Când Kenneth va vedea că a pierdut apelul, îl va returna. Ryland a verificat ora pe ecranul telefonului său. Un alt om avea să ajungă la locaţia lui Kenneth în trei ore. Până atunci s-ar putea să fie prea târziu.

S-a dus la fereastră şi a privit marea agitată. Senzorii săi interni erau în alertă. Ceva se petrecea. Ceva rău. Furtuna care se apropia nu era cea mai mare ameninţare de la orizont.

$$$

„Ce?” Pânzele de păianjen din creierul lui Ethan au fost măturate de declaraţia şefului.

„Părinţii adoptivi au auzit un motor de maşină afară. I-au verificat pe toţi copiii. Derek dispăruse. Era apă pe podea sub fereastra lui. Ei cred că a sărit de pe acoperiş la un copac din apropiere şi apoi cineva la luat pe drum. Unde este Abby?”

„Ea e cu mine.”

„Atunci nu ea l-a luat”, a spus şeful.

„Nu.”

Privirea lui Ethan s-a îndreptat spre fereastră. Şuvoaie de ploaie ascundeau priveliştea oceanului. „Plouă acolo?”

„Nu. Ninge şi e frig”, a spus şeful. „Nu-mi place să mă gândesc la un copil afară pe vremea asta. Organizăm o căutare şi am anunţat poliţia judeţeană şi statală.”

„Vreo pistă despre Torres sau mama lui Derek?” Vina îl sfâşia pe Ethan.

Abby se temea că Derek va fugi dacă va fi trimis din nou în plasament. La naiba. Ar fi trebuit să o asculte. Ar fi trebuit să încalce regulile şi să găsească un loc unde să ascundă copilul.

„Nu”, a răspuns şeful. „Şi acum trebuie să deturnez forţa de muncă de la caz pentru a-l căuta pe Derek.”

Ethan i-a povestit despre Ryland Valentine şi relaţia lui cu Abby. Şeful a înjurat încet. „Când te întorci?”

„Plecăm în câteva minute.” Ethan a încheiat convorbirea. Abby era deja în picioare şi în mişcare. S-a dus în camera de zi şi şi-a luat poşeta. Din adâncurile ei a scos un telefon mobil. A format numărul şi a aşteptat, trecându-şi o mână peste frunte. „Nu răspunde.”

„Are telefonul tău, nu?”

„Corect.”

„Ai tableta mea electronică în poşetă. Te-am găsit urmărind-o.” Ethan s-a ridicat în picioare, speranţa

energizându-i membrele. Şi-a pus arma înapoi în tocurile de la şold. „Chiar dacă nu ai aplicaţia descărcată, putem încerca să urmărim locaţia telefonului.”

„Telefonul meu nu are GPS.”

Şi speranţa a plonjat ca o lebădă pe fundul prăpastiei. „Ce?”

„Întotdeauna folosesc telefoane ieftine preplătite fără GPS.” Ea şi-a ridicat noul telefon mobil.

„De ce?”

„Pentru că nu vreau ca oamenii nepotriviţi să mă poată urmări.” A răspuns la telefonul hotelului şi a comandat cafea la pachet. S-a retras la baie. Ethan a auzit apa curgând şi toaleta trăgând apa. A urmat rândul lui. Când a ieşit, un chelner aşeza pe o masă o tavă cu căni de cafea de călătorie şi o cutie de carton. A ieşit, închizând uşa în urma lui.

Ryland vorbea cu Abby în sufragerie. Bineînţeles, angajaţii lui l-ar fi anunţat în secunda în care au sunat după cafea. Faţa lui Abby era palidă, ochii prea mari.

Ethan s-a dus să vadă ce pune la cale bătrânul tată. Ryland s-a oprit din vorbit. „Aceasta este o chestiune privată.”

Abby a scuturat din cap. „Nu. Dacă este important, ne poţi spune amândurora. Dacă nu este, atunci plecăm.”

Ochii lui Ryland se dezbăteau. „În regulă. Mai există o informaţie pe care ar trebui să o ai. Când ai fost răpită, detectivul Abrams nu era incompetent, aşa cum ai fost făcut să crezi. Era corupt. Ştia exact unde te afli. A ascuns această informaţie până când i-am plătit o sută de mii de dolari.”

Faţă. Palmă.

Ethan ar fi trebuit să lege aceste puncte. „De acolo a făcut rost de bani pentru barcă şi maşina nouă.”

„Da.” Furia ardea în ochii lui Ryland.

„Ai avut ceva de-a face cu moartea lui?” a întrebat Ethan.

Ignorând întrebarea lui Ethan, Ryland s-a întors spre Abby. „Îţi datorez scuze. Nu ar fi trebuit să o refuz pe mama ta când mi-a cerut să te găsesc. Ar fi trebuit să o fac eu, dar nu am crezut că are vreo legătură cu mine.”

În afară de faptul că victima era fiica lui. Ethan a reţinut cuvintele.

Nu era nevoie să sublinieze neglijenţa lui Ryland. „Dar acum?” Ethan a alunecat în jacheta lui. Ryland s-a uitat în altă parte. „Nu sunt sigur.”

Asta nu a fost de ajutor.

„Trebuie să plecăm.” Abby şi-a luat haina şi poşeta. „Mulţumesc că ai fost sincer.”

Ryland s-a retras. „Mi-am pus angajaţii să pregătească o cutie de sandvişuri. Dacă nu poţi dormi, mâncarea va fi mai bună decât nimic.”

Ethan avea îndoieli cu privire la sinceritatea lui Ryland. Privirea ascunsă din ochii lui spunea că încă mai ascundea ceva.

El şi Abby nu au vorbit până nu s-au urcat în camionul lui. Cazinoul avea camere cam peste tot. El a pornit motorul.

„Emoţional, nici măcar nu pot procesa tot ce mi-a spus. Simt că ultimii trei ani au fost o minciună. Am crezut că răpirea mea a fost întâmplătoare. Acum aflu că s-ar putea să fi fost unul dintre partenerii de afaceri ai tatălui meu. Poate că m-a ţinut secret toată viaţa mea ca să mă protejeze. Întotdeauna am crezut că e o prostie, dar acum, nu mai ştiu.” Abby le-a aşezat cafelele pe consola centrală. „M-am săturat de secrete şi conspiraţii.”

„Eşti bine?”

„Mă voi ocupa de toate astea mai târziu. Acum trebuie să-l găsim pe Derek. Apoi să ne întoarcem la căutarea lui Torres

şi Krista.”

„Derek are vreun loc unde se simte în siguranţă?”

„În afară de casa mea?” Ironia din întrebarea lui Abby era mult prea clară. „Nu.”

„Unde s-a dus ultima oară?”

„În pădure, dar era vară.” Abby şi-a sorbit cafeaua.

„E un copil deştept.” Ethan a ieşit din garaj şi a intrat într-o ploaie constantă şi înmuiată. „Cred că se va ascunde undeva ferit de vreme.”

„Dacă poate.”

O oră mai târziu, au traversat podul Benjamin Franklin şi au mers spre nord pe autostrada Schuylkill. Ploaia s-a transformat în lapoviţă, iar Ethan a fost nevoit să încetinească camionul pentru că pe şosea se întindeau bucăţi de gheaţă neagră. La viteza asta, avea să se facă dimineaţă înainte să ajungă acasă.

Ploaia se intensificase, amestecându-se cu fulgii de zăpadă pe măsură ce se îndreptau spre nord. Cu siguranţă nu era vară, iar Derek nu avea o haină călduroasă sau cizme. Dacă băiatul era afară, expunerea era doar o chestiune de timp.

Capitolul 25

Derek a tremurat pe bancheta din spate.

Bărbatul înalt a dat drumul la căldură. „Unde te duci, Derek?”

„Nu ştiu. Cât de departe pot ajunge.” Derek s-a micşorat în pielea rece. Apa îi picura din păr pe nas. Tipul îi ştia

numele. Ăsta nu era un semn bun. A scanat peisajul în căutare de repere şi a recunoscut un panou publicitar pentru un deal de schi local. Se îndreptau înapoi spre oraş.

„O plimbare de rahat pe vremea asta.” Bărbatul a pornit dezaburitorul.

„Numele meu este Kenneth. Îl caut pe bărbatul care ţi-a răpit mama. Miar fi de folos ajutorul tău.”

„Sunteţi de la poliţie?”

„Nu.” Au trecut pe sub un felinar. În oglinda retrovizoare, Kenneth a surprins privirea lui Derek. Ochii lui Kenneth erau gri plat, fără culoare, fără expresie. Ochi morţi. „Te poţi gândi la mine ca la opusul poliţiei.”

Un criminal care urmăreşte un criminal? Derek încerca să pună în ordine faptele, dar evenimentele din ultimele câteva zile i se păreau piese de puzzle diferite, toate amestecate. „Ce vrei de la Joe?”

„Numele lui întreg este Joe Torres. Are vreo importanţă de ce doresc să-l găsesc?” Cuvintele lui Kenneth erau articulate cu grijă, ca şi cum engleza nu era limba lui originală. Urma slabă a unui accent străin ciudat dădea cuvintelor sale un iz ciudat. „O vrei pe mama ta înapoi, nu-i aşa?”

Întrebarea părea periculoasă, dar şi faptul că nu răspundea. „Da.”

„Atunci ar trebui să lucrăm împreună.” Doar că a fi cu Kenneth făcea ca intestinele lui Derek să vrea să se lege în noduri. Era ceva inuman la el. Instinctele lui Derek îi spuneau să fugă departe, foarte departe. Nu că instinctele lui i-ar fi folosit la ceva blocat într-o maşină care mergea cu cincizeci de mile pe oră. Totuşi, Kenneth a trebuit să oprească maşina până la urmă. Acul de pe indicatorul de benzină se înclina spre roşu.

Derek se gândi la corpul dur care îl ridicase ca pe un pisoi nou-născut. Tipul era slab şi rău într-un mod care nu sugera un abonament la Y-ul local. Derek avea nevoie de un plan viclean pentru a scăpa de Kenneth. Viteza pură nu era de ajuns. „Unde mergem?”

„Voi fi sincer cu tine, Derek. Joe lucrează pe cont propriu ca asasin plătit. Şeful meu crede că a fost angajat să o ucidă pe dra Foster.”

Derek a încremenit. Un asasin plătit locuise în casa lui. Nu se îndoia de afirmaţia lui Kenneth. Acesta a fost primul fapt real care a prins contur. Joe o luase pe mama lui doar ca să se poată apropia de Abby, iar Derek nu făcuse nimic în privinţa asta. Mama lui şi Abby erau amândouă în pericol pentru că lui îi fusese prea frică, prea egoist, prea laş să-l toarne pe Joe.

Maşina a trecut pe lângă liceu. Cartierul său era la câţiva kilometri distanţă. Înainte de a-şi face griji cu privire la locul unde mergea, trebuia să-l scuture pe înfiorătorul Kenneth.

„Dacă şeful meu are dreptate, mă îndoiesc că Torres pleacă cu treaba neterminată”, a spus Kenneth. „Stă pe aici pe undeva. Pun pariu că-ţi cunoşti cartierul mai bine decât oricine. Există vreun loc bun unde să se ascundă?”

„Nu chiar.” Derek nu era atât de sigur că Joe ar fi rămas atât de aproape. Abby nu prea fusese acasă. Fusese cu Ethan. Dacă Derek ar fi vrut să o găsească, ar fi stat în pădurea din spatele casei lui Ethan. Dar Derek nu avea de gând să-i explice teoria lui Kenneth.

„Dacă nu cumva este la casa poliţistului”, a spus Kenneth.

Stomacul gol al lui Derek avea crampe. El şi Kenneth aveau aceleaşi gânduri, ceea ce îl înspăimânta pe Derek şi mai mult. Au trecut pe lângă centrul comercial Food Rite. Kenneth a întors în benzinărie şi s-a oprit la o pompă. De

cealaltă parte a insulei de ciment, un tip mai în vârstă scotea duza de benzină din pick-up-ul său.

Telefonul lui Kenneth a sunat. El a coborât din maşină. A lipit telefonul de ureche, a încuiat portierele şi i-a aruncat lui Derek o privire prin geam înainte de a intra în magazin.

Ferma lui Ethan era în direcţia opusă. Câte mile? Derek fusese acolo o singură dată. Ar fi fost în stare să o găsească pe întuneric? Nu contează. Mai întâi evadează, apoi fă-ţi un nou plan. Derek deschise rucsacul de la picioarele lui. Scoase telefonul pe care i-l dăduse Abby din buzunarul din faţă şi îl vârî în buzunarul interior al jachetei. Va trebui să lase în urmă tot restul.

Bărbatul cu camionul şi-a înşurubat la loc capacul de benzină şi s-a urcat în camionetă. În magazin, Kenneth scotea bani din portofel, cu telefonul blocat între umăr şi ureche. Derek a desfăcut capacul lămpii centrale şi a scos becul.

A apăsat butonul de deblocare şi a tras de maneta uşii. Nu s-a deschis. Încuietori proaste pentru copii. Alunecându-se peste scaun, s-a strecurat pe uşa şoferului, care dădea în direcţia opusă lui Kenneth şi spre insula de ciment. Motorul camionetei de pe cealaltă parte a pompei s-a pornit. Ghemuit, Derek a alergat în jurul părţii opuse a camionului, s-a urcat în platformă şi a tras o prelată peste el. Sunetul pocniturilor de zăpadă pe metal a acoperit zgârieturile hainelor sale.

S-au îndepărtat de benzinărie. Derek a rezistat tentaţiei de a verifica dacă Kenneth venea după el. Şi-a ţinut capul plecat şi a avut gânduri invizibile.

$$$

„L-ai găsit pe băiat?” Ryland şi-a ţinut respiraţia. Ploaia bătea în fereastra biroului său şi îi înceţoşa vederea asupra apei tumultoase de dincolo.

„Da”, a spus Kenneth.

Ryland a auzit voci în fundal. „Unde eşti?”

„La o benzinărie.” Ţesătura a foşnit la capătul firului lui Kenneth. Ryland şi-a reorientat atenţia. „Unde este el?”

„El este cu mine.”

„Băiatul şi mama lui nu trebuie să fie răniţi”, a spus Ryland.

„Acum spune-mi.” Cuvintele lui Kenneth erau întreţesute de statică. Fie furtuna, fie locaţia sa rurală interfera cu recepţia.

Rahat. Inima lui Ryland a bătut de două ori.

„Băiatul este bine”, a clarificat Kenneth. „Dar ar fi fost de preferat să am această informaţie mai devreme în această seară. Lucrurile ar fi putut decurge altfel.”

„Sunt de acord.” Un fior a alunecat în burta lui Ryland.

„La naiba.” Vântul a şuierat prin linia deschisă, înăbuşind exclamaţia lui Kenneth.

Ce se întâmplă acum? Ryland se concentră dincolo de picăturile de ploaie, pe apa neagră şi pe lumina verde intermitentă care se agita în depărtare.

„Puştiul mi-a scăpat.” Respectul a colorat vocea lui Kenneth, apoi regretul. „Ar fi trebuit să mă aştept la asta. Nu e un copil răsfăţat. La vârsta lui, eu cu siguranţă nu aş fi renunţat atât de uşor.”

„Îl poţi găsi din nou?”

„Poate. Cred că Derek şi cu mine avem multe în comun, inclusiv obiectivele noastre actuale.” Un motor de maşină a pornit în timp ce Kenneth vorbea. „Voi continua să îl caut.”

„Abby este în drum spre Westbury pentru a-l găsi pe băiat.”

„Deci Abby caută copilul, care îşi caută mama, care este cu bărbatul care încearcă să o ucidă pe Abby.” Kenneth a sintetizat haosul.

„Da. Şi încă nu ai nici o idee cine se află în spatele atacurilor actuale şi de ce.”

„Este corect”, a recunoscut Kenneth. „Dar fii sigur. Voi afla adevărul.”

Ryland avea câteva idei. Dacă Abby era vizată din cauza lui, erau doar câteva persoane care ar fi îndrăznit să ia această iniţiativă. A încheiat convorbirea cu Kenneth şi a format un alt număr.

Linia a sunat de trei ori înainte ca Paul Medina să răspundă. „Ce pot face pentru tine, Ryland?”

„Trebuie să ne întâlnim.”

„Sunt de acord”, a spus Paul. „Avem afaceri neterminate de discutat.”

Au stabilit o oră şi un loc. Ryland a încheiat convorbirea şi s-a întors la fereastră. Şi-a ancorat emoţiile de baliza schimbătoare de pe apă şi şi-a adunat hotărârea. În treizeci de ani, fiica lui îi ceruse un singur lucru. Nu putea să o dezamăgească aşa cum o făcuse în trecut. Ea merita mai mult. Era copilul lui. El nu mai vedea rostul dacă ea nu voia să continue să-i ţină secretă existenţa. Ascunderea ei nu a protejat-o de duşmanii lui. Da, păstrase viaţa lui Ryland curată şi îi protejase familia de un scandal urât, dar asta nu mai era suficient. Desigur, avusese şi alte motive să ţină secretă paternitatea lui Abby.

Ar fi trebuit să le spună fiilor şi soţiei sale. Dacă atentatele la viaţa lui Abby au fost un avertisment, şi restul familiei sale ar putea fi în pericol.

Uitându-se la apă, Ryland a respirat adânc. Îl vor ierta băieţii? Cum va reacţiona Marlene? Şi când va înceta să mai provoace durere altor oameni? A fost un om egoist de-a lungul anilor. Din nefericire, toţi cei apropiaţi lui plăteau preţul pentru păcatele lui.

Capitolul 26

Abby se uită în jos la adidaşii stricaţi şi la jacheta pătată care atârnau de cuierul de pe peretele garajului. „Sunt ale lui Derek.”

Ethan s-a întors spre proprietarul casei, un bărbat subţire, în jur de cincizeci de ani. „Ce aţi spus că a fost furat, domnule Hanes?”

„Palton, cizme, mănuşi şi o pălărie. Chestia aia umedă a fost lăsată chiar acolo.” Dl Hanes şi-a frecat capul chel. „Mărimea 12 pentru băieţi. Fiul meu aproape că a depăşit cizmele şi haina. Dacă nu aş fi văzut clipul despre copilul dispărut, aş fi crezut că poate unul dintre prietenii lui a împrumutat haina sau că el a pierdut-o. Cu siguranţă nu m-aş fi deranjat să sun la poliţie.”

„Apreciem că aţi făcut-o, domnule Hanes.” Ethan a pus jacheta şi pantofii lui Derek într-o pungă de hârtie. „Aţi vrut să depuneţi plângere?”

„La naiba, nu.” Dl Hanes şi-a băgat degetul mare în buzunarele din faţă ale blugilor. „Aş fi vrut să-l văd pe puşti. L-aş fi adus înăuntru şi l-aş fi hrănit. Nu-mi place să mă gândesc la el afară în furtuna asta.”

„Nici noi”, a fost de acord Ethan. „Ai idee cum a intrat?”

„Am ajuns târziu acasă de la o slujbă în Philly. Tot ce pot să cred este că mi-a urmărit camioneta în garaj noaptea trecută, s-a servit cu echipamentul şi a ieşit pe uşa laterală. Trebuie să fi plecat înainte de ivirea zorilor. Nu l-am văzut

când am ieşit să-mi iau portofelul în dimineaţa asta. Chiar nu ai unde să te ascunzi aici. Dacă aş fi observat atunci lipsa hainei. Poate l-ai fi putut găsi.”

„Vă mulţumim că ne-aţi sunat, domnule Hanes.” Ethan i-a strâns mâna.

Abby şi Ethan au ieşit din garaj prin uşa suspendată. Lumina după-amiezii scădea în timp ce mergeau pe alee. S-au urcat în camioneta lui Ethan, parcată la bordură. Sandvişul pe care Ethan o obligase să îl mănânce la prânz i se strânse în stomac.

Îndepărtându-se de casă, Ethan s-a întins după mâna ei. Mănuşa lui a strâns-o pe a ei. „Cel puţin acum e îmbrăcat călduros.”

„Mici favoruri.” Frustrarea bătea în tâmplele lui Abby. „Unde este?”

„E pe jos. Nu poate să fi ajuns atât de departe.”

„A reuşit să se întoarcă în oraş de la casa de plasament.” Abby şi-a scos
mănuşile şi şi-a dus mâinile la gurile de ventilaţie. „Asta e la
câţiva kilometri 5 5 5 0 5 5
de aici.”

„A fost o plimbare lungă pe ninsoarea de aseară. Încă o milă şi s-ar fi întors în cartierul tău.” Ethan a condus spre Main Street. „Aici sunt numai locuinţe rezidenţiale. O mulţime de oportunităţi pentru şoproane şi subsoluri descuiate.”

„Dar nu doar Derek ne lipseşte. Nici Krista şi Joe nu sunt de găsit nicăieri.” Abby şi-a flexat degetele. „Cum pot dispărea trei oameni într-un oraş atât de mic?”

„Acesta ar putea fi un oraş mic din punct de vedere demografic, dar nu şi geografic. Forţele de ordine sunt răspândite pe o suprafaţă destul de mare de teren. Există o

mulţime de zone puternic împădurite, clădiri abandonate, cabane de vânătoare. Avem toate resursele disponibile care lucrează la acest caz.” El a aruncat o privire în lateral şi i-a prins privirea pentru o secundă. „Îl vom găsi.” Determinarea i-a întărit cuvintele – Daniel Day-Lewis, *The Last of the Mohicans* – style.

Dar Abby nu era atât de sigură. „Există atât de multe posibilităţi îngrozitoare.”

„Nu te gândi la asta.” Ethan a oprit la un stop. „Trebuie să rămânem pozitivi.”

Dar cele mai rele scenarii îi stăteau în cap. „Derek a fost plecat toată ziua. Dacă l-a găsit Joe? Dacă Joe a decis să îşi reducă pierderile şi să părăsească oraşul? Putea să-i fi ucis deja pe Krista şi pe Derek.”

„Probabil că a luat-o pe Krista ca pe o asigurare, un ostatic în caz că are nevoie de o monedă de schimb. De ce ar ucide-o?”

„Dacă el se află deja la câteva sute de kilometri depărtare, ea ar putea fi lemnul mort pe care el s-a săturat să îl târască după el”, a spus Abby. „De asemenea, ea şi Derek pot depune mărturie împotriva lui.”

„Adevărat, dar avem suficiente dovezi fizice pentru ca cazul să nu se bazeze complet pe mărturia lor.”

„Crezi că Joe este atât de deştept?”

„Greu de spus. Unii infractori sunt destul de pricepuţi în ceea ce priveşte legea şi modul de a evita urmărirea penală. Alţii sunt complet idioţi. A lăsat o mulţime de dovezi în urmă, inclusiv amprente. Ori este un prost, ori este încrezut. A reuşit să scape de acuzaţii în trecut.”

„Lui Derek îi place magazinul de benzi desenate.” Abby a arătat în faţă. „Să ne oprim şi să vedem dacă proprietarul l-a văzut.”

„Ok.” Ethan a parcat la un parcometru. Au coborât din maşină şi s-au târât pe trotuar. Abby şi-a trecut o glugă peste cap. În timpul zilei, lapoviţa făcuse loc unei ploi uşoare. Temperatura, care trecuse puţin peste punctul de îngheţ, scăzuse. Seara aceasta avea să fie înşelătoare. Echipele de căutare îşi terminau turele curente şi se îndreptau spre interior până în zori. Nu era niciun semn de Derek. Şeful nu voia ca voluntarii de salvare să fie ucişi în timpul căutărilor.

Un beep electronic le-a anunţat intrarea în magazin.

Tipul de 40 de ani de la casa de marcat era prea bătrân ca să poarte blugi skinny. „Hei, tocmai închideam.”

„Nu va dura mai mult de un minut”, a spus Abby. A scos poza lui Derek şi i-a arătat-o funcţionarului. „L-aţi văzut?”

„Da, îl cunosc pe puştiul ăla.” Lumina de deasupra capului îi făcea cu ochiul la studul limbii. Ew. „El vine aici din când în când.”

„Când l-ai văzut ultima dată?” a întrebat Ethan. Funcţionarul a ridicat din umeri. „Nu ştiu. Poate săptămâna trecută.”

„Mulţumesc.” Ethan i-a înmânat o carte de vizită. „Sună-mă dacă îl vezi.” Ochii funcţionarului s-au mărit. „Are probleme?”

„Nu”, a spus Abby. „A dispărut.”

„Rahat. Asta e nasol.” Funcţionarul a împins cardul lui Ethan în buzunarul din faţă. „O să te sun dacă îl văd.”

„Mulţumesc.” Abby l-a urmat pe Ethan afară. Fata ei a fost lovită de polei. „Şi acum ce facem?”

Ethan a întredeschis ochii şi şi-a strâns umerii împotriva vântului. „Acum mergem acasă.”

„Vreau să conduc prin cartierul meu încă o dată.” Durerea zvâcnea prin degetele îngheţate ale lui Abby cu fiecare pas.

„Ok.” Ethan i-a luat cotul şi a îndreptat-o spre camionul lui. „Ronnie a spus că poate sta la mine toată noaptea dacă avem nevoie de ea.”

Casa lui Abby era aproape de centrul oraşului. Chiar şi la viteză mică, drumul nu dura mult. Ethan a cotit pe strada ei. Acoperişul de nori era suficient de gros pentru a aduce un amurg timpuriu.

Ethan a condus în jurul blocurilor din jur. Nu era niciun semn de Derek sau de altcineva. A parcat pe aleea ei. „Vrei să iei ceva de la tine de acasă?”

Abby a deschis portiera maşinii. „Vreau să verific magazia din spate.”

„Crezi că ar putea fi acolo?”

„Probabil că nu, dar trebuie să verific. După cum aţi spus, casa domnului Hanes este la doar o milă de aici.” Ea a ieşit şi s-a târât în jurul casei. Înăbuşind speranţa ilogică care încolţea în ea, a deschis poarta şi a traversat curtea spre şopronul mare de lemn care ocupa colţul din spate al proprietăţii sale. A deschis uşa. Speranţa ei s-a dezumflat în timp ce a smuls uşa din vânt. Era goală. S-a întors spre casă.

„Aşteaptă.” Ethan a chemat-o înapoi cu o voce joasă. „Uită-te la pământ, dar nu reacţiona.”

În noroiul pe jumătate îngheţat, o linie de urme de paşi se îndepărta de şopron.

***

Din nasul lui Derek picura apă. Îşi scutură cristalele de gheaţă de pe pălărie şi se uită pe fereastra magaziei domnului Sheridan. La cincizeci de metri distanţă, Abby şi

Ethan verificau magazia ei, locul în care se ascunsese el toată ziua.

A fost aproape.

Ethan a intrat în clădire pentru un minut. Abby părea tristă când a închis uşa. Uitându-se la ea, pe Derek îl durea pieptul. Dacă ea ar fi fost singură, el nu ar fi fugit. Dar Ethan l-ar fi trimis înapoi la orfelinat. Rece şi ud era mult mai bine decât...

Nu. Nu merg acolo din nou. Deşi probabil că n-ar fi făcut-o. Acesta a fost al doilea său bolt-and-run. Probabil ar fi ajuns în detenţie juvenilă dacă ar fi fost prins de data asta – un motiv în plus pentru el să nu fie prins.

Derek tuşi. Chiar şi cu haina uscată şi cizmele pe care le furase de la proprietarul camionetei care îl ajutase să scape, nu îi fusese niciodată atât de frig în viaţa lui. Nu-şi putea simţi picioarele sau mâinile. De fapt, nu-şi putea simţi 90 la sută din corp. Îi părea rău că luase lucruri care nu erau ale lui. Ar fi încercat să le returneze într-o zi. Dar, pentru prima dată, norocul fusese cu el aseară. Cizmele erau un pic cam mari, dar mai bune decât adidaşii lui plini de apă. Când s-a furişat pe uşa laterală înainte de răsărit, spre surprinderea lui, sa trezit nu departe de casă.

Cuvintele lui Kenneth nu-i ieşeau din cap lui Derek.

Mă îndoiesc că Torres pleacă cu treaba neterminată. Stă pe aici pe undeva. Pun pariu că-ţi cunoşti cartierul mai bine decât oricine. Există vreun loc bun unde să te ascunzi?

Unde s-ar duce Joe? Dacă Kenneth avea dreptate, Joe ar sta aproape de locurile în care ar putea să o găsească pe Abby.

Derek se îndreptase spre casă. Şopronul lui Abby era o ascunzătoare mai bună în timpul verii. Dar unde se putea duce? Era prea frig ca să meargă prea departe, iar furtuna de

gheaţă năruise orice idee de a se ascunde în pădure. Şi nu putea pleca, nu cu mama lui dispărută. Cu toate defectele ei, ea nu ar fi plecat fără el. Joe trebuie s-o fi făcut. Dar unde erau?

Ethan şi Abby s-au întors spre casa ei. Derek s-a luptat cu dorinţa de a striga la ea. Şi-a apăsat o mână pe burta goală. Îi era atât de foame, încât simţea că stomacul i se mănâncă singur.

Colţurile ochilor îi ardeau de lacrimi. Nu voia să-şi petreacă noaptea în magazia domnului Sheridan. Nu că vecinul său l-ar fi găsit pe Derek. Oricât de băgăcios ar fi fost domnul Sheridan, nu-l putea vedea pe Derek pe aici, nu prin precipitaţii. Iar la şaptezeci şi şase de ani, domnul Sheridan nu ieşea afară în timpul unei furtuni de gheaţă. Derek s-a uitat la spatele casei vecinului său.

Ciudat.

Toate jaluzelele erau trase. Domnului Sheridan îi plăcea să urmărească activitatea din cartier. Îi plăcea să-i prindă pe copii făcând ceva, orice care le- ar fi putut crea probleme.

Burta goală a lui Derek se zguduia. O bucată de zăpadă s-a topit, i-a intrat în guler şi i-a coborât pe şira spinării.

A împins uşa magaziei şi a ieşit în curtea domnului Sheridan. Ramurile arţarului de deasupra erau acoperite de gheaţă, iar ploaia îngheţată formase un strat lucios şi pe aleea de cărămidă. Cu siguranţă ceva nu era în regulă. Dl Sheridan ar fi trebuit să pună sare pe verandă. Întotdeauna arunca câte o cană plină pe uşa din spate.

Derek s-a strecurat până la fereastră, dar nu a văzut nimic. S-a dus în vârful picioarelor la uşa din spate cu jumătate de geam şi şi-a pus ochiul pe crăpătura dintre jaluzele şi tocul uşii. A putut vedea o parte subţire din bucătăria domnului Sheridan.

Ce era asta? Derek a încrucişat ochii. *O, nu.* Străbătând uşa, Derek a putut vedea picioare îmbrăcate în pantaloni de poliester maro noroios. Domnul Sheridan era întins pe podea. O umbră a traversat camera, figura mişcându-se mult prea repede pentru a fi bătrânul domn Sheridan. Derek s-a întors, s-a ferit şi şi-a lipit spatele de uşă. S-a uitat în spatele casei lui Abby. Erau ea şi Ethan încă acolo? S-o sune pe Abby însemna că Ethan îl va trimite înapoi la orfelinat, dar lui Derek nu-i păsa. Domnul Sheridan era rănit înăuntru, iar sentimentul de greaţă din stomacul lui Derek îi spunea că poate şi Joe era acolo. Era mama lui Derek?

A scos telefonul lui Abby din buzunar şi l-a pornit. Degetele lui au trimis un mesaj rapid. A închis telefonul înapoi în buzunar. Ar trebui să se întoarcă la magazie sau să încerce să mai arunce o privire înăuntru?

Uşa se deschise, iar o mână îl trase pe Derek înăuntru.

„Te-am căutat.” Venele din gâtul lui Joe au sărit, iar ochii îi erau negri şi plini de gândaci. L-a apucat pe Derek de partea din faţă a jachetei şi l-a aruncat în perete.

Capul şi umerii lui Derek au ricoşat în placa de gips-carton. Durerea i-a trecut prin cap. A alunecat pe podea şi a căzut pe o parte. Punându-şi mâinile sub el, mănuşile i-au alunecat în ceva umed. Şi-a întors palmele. Un lichid roşu a acoperit nailonul gri. Sânge. Marginile vederii lui Derek se înceţoşau. Inima i-a zvâcnit în piept când şi-a împins partea superioară a corpului de pe podea şi s-a uitat drept în ochii morţi ai domnului Sheridan.

El s-a târât în picioare. Joe l-a apucat de partea din spate a jachetei lui Derek şi l-a târât prin bucătărie. Derek a alunecat în sângele împrăştiat şi s-a împiedicat de braţul domnului Sheridan. Stomacul gol i s-a umflat. Acidul îi bolborosea în gură.

Era atât de mult sânge....

Joe l-a târât în sufragerie.

Inima lui Derek a tresărit. Mama lui zăcea pe podea, cu braţele întinse ca şi cum cineva ar fi aruncat-o acolo. Ochii îi erau închişi, corpul îi era moale. Blugii şi puloverul i se lăsau pe trupul ei subţire. Era inconştientă? *Te rog să nu fie moartă.* A pornit spre ea.

„Stai nemişcat.” Joe l-a tras înapoi.

Tremurând, Derek şi-a înfăşurat braţele în jurul pieptului. La exterior, stătea nemişcat şi tăcut. Pe dinăuntru, alerga şi ţipa.

O împingere pe umăr îl făcu să se întoarcă. Joe avea un cuţit în mână. Vezica lui Derek aproape a cedat. Joe a luat o rolă de bandă adezivă. Smulgând o parte, a lipit o bucată pe gura lui Derek. Lumina sclipea pe lamă în timp ce Joe făcea un gest către un scaun cu spătar drept. „Stai jos.”

Derek s-a târât pe picioare tremurânde şi s-a lăsat pe scaun. S-a încordat în timp ce Joe i-a legat încheieturile cu bandă adezivă de cotiere. Apoi, i-a fixat gleznele lui Derek de picioarele scaunului.

„Stai naibii nemişcat.” Joe l-a lovit cu palma peste faţă.

Durerea i-a zguduit pometele lui Derek. Sângele i-a umplut gura. Ameţit, s-a uitat dincolo de Joe, la mama lui. Din acest unghi îi putea vedea pieptul ridicându-se şi coborând. Mişcarea părea lentă şi superficială. O vânătaie întunecată şi o umflătură îi colorau partea laterală a maxilarului. Era în viaţă, dar pentru cât timp? Văzuseră prea multe. Joe nu-i lăsa să plece.

„Până la urmă târfa trebuie să se întoarcă.” Joe s-a dus la fereastră şi a mişcat jaluzelele cu un centimetru. „Oh, iat-o.” S-a întors. Un zâmbet nebun ia despicat faţa. „Se ascunde în spatele şopronului şi se pare că e singură.”

Panica se rostogolea prin pieptul lui Derek. Ethan fusese cu Abby înainte.

Unde era el acum? A plecat? El şi mama lui nu puteau face nimic.

Cu mesajul său, Derek o chemase pe Abby direct la Joe.

Nu-l putea înfrunta singură pe Joe. El ar fi ucis-o. Derek a tras de banda care îl lega de scaun. Se încordase destul de tare când Joe îi fixase legăturile încât banda nu era foarte strânsă. Îşi legăna antebraţele înainte şi înapoi. Pielea îi ardea când adezivul se mişca. Banda argintie nu se rupsese, dar se întindea puţin. Putea să o slăbească suficient de mult încât să îşi poată aluneca braţul?

„Ce faci?" a răcnit Joe. A ridicat pumnul şi l-a lovit pe Derek în partea laterală a capului.

Capul lui Derek s-a dat pe spate, iar agonia i-a zguduit tâmpla. Nu şi-a putut reţine un scâncet.

„Taci din gură. Iisuse, urăsc copiii." Joe şi-a apăsat vârful cuţitului în obrazul lui Derek. „Dacă n-aş avea nevoie de fundul tău plângăcios şi şiret, ţi- aş tăia gâtul chiar acum."

Sângele şi lacrimile curgeau pe faţa lui Derek. Ochii lui Joe s-au luminat. Se excita pe suferinţa şi teama lui Derek.

Cu coada ochiului, Derek a văzut-o pe mama lui mişcându-se. Un braţ s-a mişcat câţiva centimetri. Ochii ei s-au deschis şi au clipit de câteva ori.

Concentrându-se pe Derek, ochii i s-au lărgit de alarmă şi furie. Ea s-a rostogolit pe burtă şi s-a târât spre Joe.

„Să nu-i faci rău fiului meu!" Strigătul ei era răguşit. În mâini şi în genunchi, l-a apucat de gleznă.

„Eşti trează." Joe s-a întors împotriva ei. Un şut în cap a făcut-o să se prăbuşească. „Mai mişcă o dată şi îi tai limba."

Ea a tresărit, căzând pe spate, muşchii ei cedând din

cauza disperării sau a slăbiciunii, poate ambele.

A trecut vârful cuţitului de-a lungul maxilarului lui Derek. Faţa lui Derek a ars când lama a făcut o tăietură superficială.

„La naiba. Poate că o voi face doar pentru distracţie.” Joe a rupt banda de la gura lui Derek.

Mama lui a ţipat şi s-a aruncat asupra lui Joe. El a lovit-o din nou, cizma lui făcând contact solid cu partea laterală a feţei ei. Ea a căzut pe spate, nemişcată.

Cu ochii sclipitori de emoţie, Joe s-a aplecat asupra lui Derek. Cu o mână, a apucat maxilarul lui Derek şi i-a deschis gura. În cealaltă, a strâns cuţitul.

Capitolul 27

„Nu arăta cu degetul.” Ethan s-a concentrat să pară relaxat. „Nu te holba nici la pământ. S-ar putea să se uite.”

„Şi crezi că va fugi?” Abby şi-a păstrat vocea moale.

Ethan abia a auzit-o peste zgomotul de lapoviţă care se izbea de acoperişul magaziei. „Nu-i aşa? Amprentele alea sunt proaspete. Evident, ne-a văzut şi a fugit.”

Abby se încruntă.

Ethan i-a citit gândurile. „Nu în tine nu are încredere. Ci în mine. Eu sunt cel care l-a trimis la orfelinat.”

„Nu ai avut de ales.”

„Tu şi cu mine ştim asta, dar Derek are doisprezece ani.” Regretul i-a împietrit inima lui Ethan. „Îmi doresc doar să fi avut încredere în mine.”

Poşeta lui Abby bâzâi. A băgat mâna în buzunarul exterior şi şi-a scos telefonul mobil. „E un mesaj. O, Doamne. E

numărul meu. Trebuie să fie Derek.”

Ethan a făcut doi paşi şi a stat lângă ea. „Ce scrie?” Ea a scos o mănuşă cu dinţii şi a apăsat OPEN. „Casa domnului Sheridan.”

„Cine e domnul Sheridan?” Ethan a urmărit privirea lui Abby până la clădirea cu două nivele, la colţ cu curtea ei. Urmele de paşi din noroi arătau exact spre gardul dintre proprietăţi.

Gura lui Abby se răsuci într-o încruntare gânditoare. „Domnul Sheridan nu-şi închide storurile. Îi place să vadă tot timpul ce se întâmplă.”

Fiecare fereastră din spatele casei era acoperită. „Eşti sigură?”

„Îmbătrâneşte şi uită un pic, dar este în continuare cel mai ocupat om din cartier.” Abby i-a trimis lui Derek un mesaj de răspuns. UNDE EŞTI?

„Să nu ne asumăm niciun risc. Casa lui ar fi locul perfect pentru a te supraveghea.” Ethan şi-a scos telefonul şi a chemat întăriri. „Sunt pe drum, dar este un carambol pe Route Six. În plus, drumurile sunt acoperite de gheaţă. O să dureze puţin.” Şi-a băgat telefonul în buzunar. „A răspuns?”

„Nu.”

„Mă duc să verific.”

Abby se îndrepta deja spre spatele curţii sale. Ethan a apucat-o de braţ.

„Aşteaptă aici.”

A clătinat din cap şi a băgat mâna în poşetă. A scos un nenorocit de Glock.

„De unde naiba ai luat asta?”

„A fost a mamei mele.” Abby l-a verificat ca o profesionistă. „A fost cam tot ce mi-a lăsat. Nu prea era genul de fată cu bijuterii.”

„Ai un permis de port ascuns?” Da, a sunat penibil.

„Nu.” Abby i-a aruncat o privire de *asta-i ridicol.* „Este un lucru bun că nu este ascuns. Vii şi tu?”

„Poţi să tragi cu aia? Pare mare pentru tine.” Dar Ethan îşi amintea de poziţia ei exersată atunci când îşi îndreptase arma spre ucigaşul detectivului Abrams.

„Pot să trag cu el foarte bine. Mama credea în fiabilitate şi putere de oprire. Armele nu trebuie să fie delicate.” Abby şi-a aruncat poşeta în magazie.

Îndesându-şi arma în buzunarul hainei, a pus un deget în gard şi s-a căţărat peste el.

„Ai tras vreodată într-o persoană?” Ethan nu era sigur că voia răspunsul la întrebarea lui. Abby fusese plină de surprize. Nu era floarea fragilă pe care o crezuse el. Deteriorată, da. Delicată, nu.

„Nu.”

„Este mult mai diferit decât să tragi la o ţintă de hârtie.”

Abby l-a luat prin surprindere de cealaltă parte a gardului. „Voi face orice să-l împiedic pe acel om să-l rănească pe Derek.”

La naiba. Va trebui s-o aresteze şi s-o încătuşeze de ceva greu ca s-o ţină la distanţă. Ethan a sărit peste lanţul de sârmă şi a luat-o înainte. „Stai în spatele meu şi fa exact ce-ţi spun.”

A tras-o pe Abby în spatele magaziei vecinului. „Vreau să rămâi aici cât timp arunc o privire.”

Abby a deschis gura să argumenteze. Ethan i-a pus un deget la buze şi a clătinat din cap. „Trebuie să stai de pază. În cazul în care nu mă întorc, cineva trebuie să poată spune poliţiei ce se întâmplă.” A arătat cu degetul spre partea de sus a proprietăţii. „De aici se poate vedea drumul. Felinarul este aprins. Dacă Joe o ia la fugă, o să ştii.”

Gura lui Abby s-a aplatizat. „Nu-mi place asta.”

„Ştiu, dar te rog fă-o oricum.”

„Îţi dau cinci minute.” S-a uitat la cer şi a tremurat. Noaptea coborâse în întregime. Acoperirea de nori grei şi ploaia torenţială blocau orice lumină posibilă a lunii.

„Eşti bine? E întuneric.”

„Voi fi bine”, a spus ea, minţind clar printre dinţii strânşi.

Dar Ethan nu putea face nimic în privinţa întunericului. Pentru a o contacta pe Abby, Derek risca să fie returnat la orfelinat. Ar fi putut avea mari probleme. „Mă voi întoarce cât de repede pot.”

Ethan alerga prin curtea din spate a domnului Sheridan. Cizmele îi alunecau. Grindina, ploaia şi zăpada îi loveau pielea expusă a feţei. Ghemuit sub înălţimea ferestrei, a făcut un tur rapid al casei. Ajungând din nou în spate, s-a împiedicat. Era ceva solid sub picioarele lui. A îndepărtat cinci centimetri de zăpadă umedă de rahat. Uşile pivniţei. Ethan a tras uşor de mâner. Fără încuietoare?

Balamalele ruginite au cedat cu un geamăt lent. Ethan a scos o lanternă din buzunar şi a luminat scările înainte de a coborî. Pivniţa era goală, cu excepţia instalaţiilor obişnuite de la subsol: maşina de spălat, uscătorul, cuptorul, cutii cu vechituri.

Ethan a traversat lespedea. Treptele de lemn duceau în casă. În capătul scărilor, a pus ochii pe crăpătura de sub uşă. Un hol scurt se deschidea într-o cameră. Umbrele se mişcau. Mai mult de o persoană.

O femeie a ţipat.

Abby a verificat ora pe telefon. Nervii îi zvâcneau în stomac. Trecuseră şase minute de când Ethan dispăruse în subsol şi ea nu primise niciun răspuns de la Derek.

Un ţipăt înăbuşit de femeie a traversat ploaia îngheţată. Krista? Ea trebuia să fie. Dl Sheridan locuia singur.

Abby a fugit spre spatele casei. Ethan intrase în pivniţă cu mai bine de cinci minute în urmă. Era el în regulă? Era şi Derek înăuntru?

Chiar şi de aproape, nu putea vedea prin ferestre. S-a furişat până la uşa din spate. Aşteaptă. S-a uitat printr-o mică crăpătură între rama ferestrei şi jaluzele. Cu vederea limitată, a putut vedea picioarele şi partea inferioară a picioarelor cuiva întins pe podea. Ceva roşu era împrăştiat pe gresia gri pal. Pantofii erau negri, voluminoşi şi păreau ortopedici. Domnul Sheridan. Era în viaţă?

Abby se străduia să audă sirenele care se apropiau, dar nu auzea nimic altceva decât ploaie îngheţată şi lapoviţă care se filtrau prin frunziş şi se izbeau de orice suprafaţă. Cu inima zvâcnind, s-a apropiat de uşile pereţilor etanşi unde Ethan dispăruse cu câteva minute înainte.

A pus un picior pe prima treaptă şi s-a aplecat să vadă în spaţiu. Subsolul era întunecat. Mult mai întunecat decât curtea. Ochii ei se adaptaseră la lipsa de lumină de afară. Dar acolo jos...

În interiorul mânecilor hainei ei de iarnă, pielea de găină îi urca pe braţe lui Abby în timp ce privea în gaura neagră. Întunecată şi sub pământ. Ca o fântână. Ca un mormânt.

$$$

Conducând cu arma, Ethan a deschis uşa de la subsol. Casa era mică. Un hol scurt dădea într-o cameră de zi.

„Oricine ai fi, mişcă-ti fundul aici sau îi voi tăia limba

puştiului.”

Stomacul lui Ethan s-a prăbuşit. A păşit după colt şi a privit scena cu un val de greată. Derek era legat cu bandă adezivă de un scaun, cu corpul într-o parte fată de Ethan. Lacrimi şi sânge se scurgeau pe partea laterală a fetei băiatului. Joe era de cealaltă parte a lui Derek, folosind corpul puştiului drept scut. Cu o mână, Joe îi deschidea gura puştiului, iar cu cealaltă mâna avea pregătit cutitul strălucitor. Ethan nu putea trage. Nu fără să-l lovească pe Derek.

În vederea sa periferică, Ethan o vedea pe Krista întinsă pe podea.

Ea nu se mişca.

„Lasă cutitul jos, Joe”, a spus Ethan.

„În niciun caz.” Mâinile lui Joe tremurau. Ochii lui aveau negrul nefiresc al unui dependent de metadonă. „Pune arma jos sau puştiul nu mai vorbeşte niciodată.” Joe şi-a demonstrat dorinta cu o lovitură în limba lui Derek. Ţipătul băiatului a fost distorsionat de strânsoarea dură de pe maxilarul inferior. Sângele îi curgea din coltul gurii.

Dar dacă Ethan ar pune arma jos, ce l-ar împiedica pe Joe să facă tot ce vrea cu Derek? Absolut nimic.

Ethan trebuia să tragă de timp. Cu siguranţă, întăririle urmau să sosească în orice moment. „Voi lăsa arma jos dacă îi iei cutitul de pe fată.”

„Du-te dracului.”

„Cred că avem de-a face cu un impas.”

„Prostii. Nu mă poh împuşca fără să-l loveşti pe puşti, şi ştii asta.” Ochii lui Joe străluceau. Se bucura de putere şi control. „Aruncă arma sau încep să tai bucăti din copil.”

O linie subtire de sânge se scurgea de la marginea gurii lui Derek. Corpul lui Ethan s-a încordat.

„Nu te apropia mai mult.” Joe a scos cutitul din gura lui Derek. Mai mult sânge a tâşnit. Lama trebuie să fi tăiat limba băiatului. Joe a ridicat maxilarul puştiului, întinzându-i gâtul şi poziționând marginea ascutită a armei de-a lungul venei jugulare.

Ethan nu s-a mişcat.

„Aruncă arma şi impinge-o aici.” Rahat. Rahat. Rahat.

Teroarea îi deschisese ochii lui Derek.

Dar Ethan ştia că aruncându-şi arma însemna că erau neajutoraţi. „Nu pot face asta, Joe.” Situaţia trecuse de la rău la cel mai rău scenariu. Unde erau întăririle lui? Şi ce aveau de gând să facă când ajungeau aici? Joe era un amestec alarmant de viclenie şi nebunie methadică. „Uite, de ce nu-i dai drumul puştiului? O să te las să mă ai pe mine în schimb.”

„Atâta timp cât îl am pe acest copil, te am şi pe tine. Dar sunt sigur că ai chemat întăriri. Doi ostatici sunt mai buni decât unul.” Joe a rânjit şi i-a ciupit gâtul lui Derek.

Capitolul 28

Nu te gândi la asta. Ar putea muri oameni. Nu e timp pentru un atac de panică.

Dar lui Abby i se strânse burta şi pulsul îi bătea cu putere când a coborât din nou. Treptele erau din lemn şi şubrede. A treia treaptă scârţâia. Abby s-a mutat într-o parte pentru a reduce la minimum orice alt sunet. Coborând până jos, Abby a întredeschis ochii în întuneric. Şase trepte duceau la podeaua subsolului. Cizmele ei se zgâriau pe cimentul prăfuit. Puţina lumină cenuşie de la uşa deschisă se termina

la doi paşi în faţa ei. Următorul pas avea să o ducă în întuneric total.

Vocile murmurate au atras-o pe Abby în umbrele subsolului. Şi-a scuturat cristalele de gheaţă de pe jachetă şi şi-a împins gluga care picura de pe cap. Îmbrăcămintea ei exterioară era impermeabilă. Perlele de umezeală care îi curgeau între omoplaţi şi se adunau la baza coloanei vertebrale erau transpiraţie pură. Ochii ei s-au adaptat la lumina redusă. O formă mare şi unghiulară se zărea de cealaltă parte a camerei. S-a târât pe lespede. Scările.

Abby s-a furişat în sus. În partea de sus, uşa era deschisă. Rămânând jos, a aruncat o privire peste prima treaptă. La capătul unui coridor scurt şi întunecat, Ethan era cu spatele la ea. Îşi îndrepta arma în faţă. La vreo opt metri în faţa lui, îl putea vedea pe Derek pe un scaun şi pe Joe care îl folosea pe băiat drept scut. Faţa şi gura lui Derek sângerau, gâtul şi jacheta gri deschis erau ude şi roşii. Furia şi mila ardeau în pieptul lui Abby în timp ce Joe făcea o tăietură superficială în gâtul băiatului.

Derek a scos un geamăt scăzut.

Şi dintr-o dată, Abby nu se mai temea pentru ea. Nimic din ceea ce i se putea întâmpla nu putea fi mai rău decât faptul că Joe îl rănise pe Derek.

„Lasă arma jos, poliţistule”, a spus Joe.

Nu! O nouă explozie de teamă o străbătu pe Abby.

Ethan şi Joe se aflau într-un impas, dar Joe avea să câştige pentru că inima lui Ethan trebuie să se răsucească la fel de tare ca a lui Abby la vederea copilului sângerând şi îngrozit. Odată ce Ethan ar fi pus arma jos, ar fi fost şi el în pericol.

„Haide, Joe. Ia-mă pe mine în locul puştiului”, s-a oferit Ethan.

O, Doamne. Nu Ethan. El o învăţase să aibă încredere, să fie parte a unei relaţii mai degrabă decât un suflet separat şi pierdut. Nu putea lăsa să i se întâmple nimic.

Ea îl iubea.

Joe a scuturat din cap. „Ţi se pare că sunt prost? În niciun caz nu voi lua ostatic un poliţist.”

Răspunsul a adus calmul în membrele tremurânde ale lui Abby. Joe nu -l voia pe Ethan. Joe o voia pe Abby. Putea să simtă asta în măduva oaselor ei. Exista o singură soluţie la problemă, ceva ce Joe nu ar fi putut refuza – ea. Ea era o soluţie dublă: încheierea contractului şi biletul de ieşire din închisoare.

Abby a băgat bine arma în spatele blugilor şi şi-a tras jacheta udă peste ea. Apoi a ieşit din pivniţă, cu mâinile ridicate, palmele îndreptate spre Joe, într-o poziţie de supunere. „Nu-l vrei cu adevărat, nu-i aşa, Joe?”

„Uite cine este, târfa care nu a vrut să moară.” Ochii lui Joe s-au luminat.

„Ai mai multe vieţi decât o pisică nenorocită.”

„Abby, ce faci?” Ethan a ţipat. „Pleacă de aici.”

Ea l-a ignorat şi şi-a ţinut ochii aţintiţi asupra lui Joe. „Facem un târg. Mă dau pe mine pentru ei. Este singura ta şansă de a ieşi de aici şi ştii asta. Poliţia va fi aici în câteva minute.”

Speranţa strălucea în ochii lui Joe.

Abby a mai făcut un pas înainte. „Haide. Să mergem. Tu şi cu mine putem pleca de aici chiar acum. Toţi ceilalţi rămân.”

Joe a încremenit de nehotărâre. Transpiraţia îi picura din tâmplă pe obraz.

„Minute, Joe. Vor fi aici în câteva minute.” Abby a vrut ca vocea ei să nu tremure. Frica îi zguduia oasele. Nu pentru ea

însăşi. Asta trecuse. Nu, acum îi era teamă că el nu-i va accepta oferta. Că avea o dorinţă de moarte şi că ar fi vrut să rămână aici şi să se angajeze într-un schimb de focuri cu poliţia de tip „go-out-în-a-blaze-of-glory”.

Dar odată cu drogul, speranţa strălucea prin ochii lui dilataţi.

Joe nu dorea să moară. Voia o ieşire.

„Ce crezi că se va întâmpla dacă rămâi aici?” Ea a înaintat. „Eu sunt cea pe care ai vrut-o tot timpul, nu?”

Joe şi-a lins buzele. Îşi putea gusta libertatea? Abby spera că da. Oricât de mult nu ar fi vrut să meargă cu el, trebuia să îl îndepărteze de Derek şi Ethan. Nu putea suporta ca vreunul dintre ei să păţească ceva. Oricum, părea condamnată să atragă ucigaşi. Chiar dacă scăpa de acesta, cu siguranţă urma altul. Nu ar fi trebuit să aibă niciodată relaţii personale. Pericolul pentru Ethan, Derek şi Krista era numai vina ei.

S-a mişcat în jurul lui Ethan, stând prea departe pentru ca el să ajungă la ea şi să o facă să se oprească.

„Abby, nu face asta”, a spus Ethan.

S-a oprit la câţiva metri în faţa lui Joe. „Ce spui?”

Răspunsul se afla în setul gata de rulare al corpului lui Joe. „Întoarce-te.” Abby a pivotat, dându-i spatele. A întâlnit privirea lui Ethan din cealaltă parte a camerei. Propria ei teroare se reflecta în ea. El a implorat-o în tăcere. Dar decizia fusese luată.

Joe s-a mişcat mai repede decât anticipase ea. Într-o clipă, era în spatele ei. O mână a apucat-o de umăr. Marginea ascuţită a cuţitului a apăsat pe pielea gâtului ei. Ea s-a aplecat pe spate pentru a împiedica lama să ajungă la gâtul ei şi arma din brâu să-l atingă pe Joe.

„Nu veni după noi. Îi voi tăia gâtul.” Joe a îndepărtat-o. „O

s-o omori oricum”, a spus Ethan.

„Adevărat”, a recunoscut Joe. „Dar o voi ucide chiar acum, nu mai târziu.”

Abby s-a împiedicat de ceva. Fără să-şi mişte bărbia, şi-a aruncat privirea în jos. Domnul Sheridan zăcea pe podeaua bucătăriei. Sângele îi acoperea hainele de la o rană deschisă în gât. Priveliştea îi arăta foarte clar ce putea face cuţitul de la gâtul ei cu o mică mişcare. Vina a cuprins-o, slăbindu-i coloana vertebrală. Moartea domnului Sheridan fusese tot din vina ei.

„Înăuntru”, a îndemnat Joe.

Abby a deschis uşa din faţa ei. Aceasta ducea în garajul cu două maşini. Pick-up-ul albastru al lui Joe era parcat lângă Mercury-ul cu patru uşi al domnului Sheridan. Joe i-a înmânat cheile lui Abby peste umăr. „Tu conduci.”

A apăsat pe un buton de pe perete. Cu un zgomot şuierător, uşa garajului s-a ridicat. Joe a împins-o în partea pasagerului. A coborât cuţitul pentru a-i arăta burta, a forţat-o să se aşeze pe bancheta camionului.

OK. Asta a fost rău. El avea un cuţit îndreptat spre partea ei, dar şi ea era înarmată. Şi nu ar fi fost asta o surpriză pentru Joe? Din păcate, nu avea cum să scoată arma în poziţia în care se afla. S-a întins după centura de siguranţă.

„Fără centură de siguranţă pentru tine.” Joe a trecut cu cuţitul peste partea ei. Vârful i-a sfâşiat jacheta izolantă. „Fără accident de maşină intenţionat.” Şi- a fixat şi el centura.

Totuşi, nu o putea înjunghia în timp ce ea conducea. Va aştepta să fie în siguranţă înainte de a-şi elimina ostaticul. În cele din urmă, se vor opri. Abby avea nevoie doar de câţiva metri de spaţiu. Dacă reuşea să scape de la îndemâna lui, îl putea împuşca.

„Du-te!” El a înţepat-o în coaste. Durerea i-a ars partea laterală când vârful cuţitului i s-a înfipt în piele. Sângele îi curgea cald pe şold.

Abby a ieşit cu spatele din garaj în stradă. Trecând la volan, a apăsat prea tare acceleraţia. Cauciucurile s-au învârtit. Joe i-a mai dat o mică lovitură. Sângele, umed şi cald, i-a udat blugii. „Ia-o uşor.”

A apăsat uşor pe acceleraţie. Camionul s-a rostogolit înainte, iar ea a ieşit din zonă. Cartierul era o mizerie gri, umedă.

„Fă la dreapta.” Joe porni încălzitorul. Aerul cald sufla din gurile de ventilaţie, dar oasele lui Abby tremurau.

A virat încet pe drumul de ţară care ducea departe de oraş. Asfaltul era acoperit de un strat subţire de ploaie îngheţată. Gheaţa se adunase pe ştergătoare. A pornit dezaburitoarele.

„Nu prea repede.” Joe şi-a rotit capul să se uite în spatele lor. „Nu vrem să atragem atenţia.”

Sirenele urlau, dar Abby se îndepărta de ele.

„Norocul meu s-a schimbat în sfârşit.” Joe a deschis torpedoul. Intestinele lui Abby s-au răcit mai tare decât noroiul de pe parbriz. El a scos un pistol.

$$$

Plămânii lui Ethan se contractară când uşa se închise în urma lui Abby şi Joe.

Nu! Ea dispăruse. Trebuia să meargă după ea.

Un scâncet al lui Derek îl scutură pe Ethan din ameţeală. Cât de grav era rănit puştiul?

„Trebuie să o găseşti.” Cuvintele tremurânde ale lui Derek erau incoerente, iar vorbirea era clar dureroasă.

Sirenele sunau slab în depărtare.

„Ştiu.” Privirea lui Ethan se îndreptă spre Krista, inconştientă pe podea.

Pieptul ei urca şi cobora. „Ajutorul este pe drum.”

Derek a dat din cap, trăgându-şi capul spre uşă. „Te rog. Pleacă.”

Ethan a fugit la garaj. A luat un set de chei de pe un cuier de perete şi a sărit în sedanul mare. Să ia maşina domnului Sheridan era mai rapid decât să alerge înapoi la casa lui Abby pentru a lui. S-a oprit la ieşirea din complex. În ce direcţie?

Departe de sirene, a decis el, şi a virat la dreapta. Precipitaţiile mixte se transformaseră în ploaie îngheţată 100%. Vizibilitatea era la fel de proastă ca şi tracţiunea. Suprafaţa drumului era neagră şi alunecoasă ca o pată de ulei. Ethan simţea cum gheaţa aluneca sub cauciucuri, dar împingea maşina oricum.

Nu puteau ajunge prea departe.

O pată albastră în depărtare i-a dat speranţă. A accelerat. Te rog, fă ca ea să nu fie moartă.

Ethan s-a apropiat. Un SUV. Nu Abby. Unde era ea?

$$$

După ce Abby a pus câţiva kilometri între Joe şi oamenii pe care îi iubea, teama pentru propria ei siguranţă i s-a adunat proaspătă în gât. Era singură cu un criminal, un om care încercase deja să o ucidă de două ori.

„Încetineşte.” Joe a arătat spre o intersecţie din faţă.

„Întoarce la stânga acolo.”

„De ce vrei să mă omori?” Abby a aruncat o privire.

„Nu tu trebuie să pui întrebările.” Joe a strecurat cuţitul în teaca de la curea şi şi-a aşezat pistolul cu dezinvoltură pe coapsă. Botul nu era îndreptat spre ea. Care erau opţiunile ei? „De data asta mă asigur că eşti moartă sută la sută. Un glonţ nu va părea un accident, dar este rapid şi eficient. Te-am urmărit până ai tras pe dreapta, apoi am aşteptat să leşini. Ţi-am condus maşina până la pârâu. Erai leşinată când ţi-am împins maşina în apă. A trebuit să merg trei kilometri până la maşina mea în furtuna aia nenorocită. Nu aveai cum să scapi. Ţi-am pus destul suc în sticlă ca să te adormi ore întregi.”

„Am păstrat jumătate pentru după cursa mea.”

„Ei bine, la naiba cu mine. Nu m-am gândit la asta.” Joe şi-a scărpinat bărbia. „Ai scăpat şi de bombele mele chimice. Nu contează. De data asta nu
ne mai prostim.”

„Şi dacă te plătesc să nu mă omori?”, a întrebat ea.

„Sunt unii oameni pe care nu-i porneşti. Ceea ce vei face chiar acum este să taci naibii din gură. Te-am prins. Gata cu norocul pentru tine. Am de gând să fac asta o dată pentru totdeauna.” Joe părea relaxat şi încrezător. De când ieşiseră de pe şoseaua principală, la câţiva kilometri în urmă, nu se mai uita pe geamul din spate la fiecare zece secunde.

S-a dus ideea asta. Înapoi la găsirea unei modalităţi de a scăpa. Putea să accidenteze maşina. Dar Joe purta centura de siguranţă. Ea nu. Intrarea într-un copac ar fi fost probabil mai rău pentru ea decât pentru el. Frânarea bruscă nu ar fi funcţionat pe drumul îngheţat.

„Fă la stânga”, a spus el.

Abby s-a întors. Camionul s-a răsturnat, dar ea l-a

îndreptat. Un kilometru mai târziu, drumul se curba la dreapta. Chiar în faţă, Packman Creek bolborosea pe cealaltă parte a unei fâşii înguste de iarbă. Ea se trezise în pârâu, la doar câţiva kilometri în aval de aici. Abby a trecut uşor prin următoarea curbă, cu mai multă grijă. Nu voia să ajungă din nou în pârâu.

Sau da?

Tremura la amintirea scufundării în apa îngheţată. S-ar putea să nu fie atât de norocoasă a doua oară. Înecul era o posibilitate clară. Dar putea fi ceva mai rău decât ceea ce avea Joe în minte? Dacă se ducea la destinaţia lor finală, privată, se confrunta cu un glonţ în cap.

Joe s-a ridicat şi a început să scaneze zona cu un ochi critic. Căuta un loc unde să o omoare şi să-i arunce cadavrul? Degetele îi tremurau pe pistol. A verificat încărcătura. „Trage aici.”

Arma lui era în mâna lui. Arma ei era la spatele ei. Ar fi putut să o scoată în timp ce cobora din maşină înainte ca Joe să o împuşte? Se îndoia.

Privirea i-a alunecat spre pârâul agitat. O mică posibilitate de scăpare era mai bună decât niciuna.

A smucit volanul. Maşina a derapat într-un unghi spre malul pârâului. O denivelare a făcut-o să cadă peste volan.

„Ce naiba?” Joe şi-a aruncat arma şi s-a agăţat de cotieră. Camionul a ricoşat şi s-a izbit de malul înzăpezit şi a lovit apa mai tare decât anticipase Abby. Airbag-ul i-a explodat în faţă. Braţul stâng i s-a îndoit. Durerea i-a străbătut cotul ca un fulger de electricitate.

Lângă ea, Joe a tuşit. „Rahat. Târfa proastă.”

Praful plutea în aerul umed. S-a întors pe scaun şi a lovit-o cu pumnul în faţă. Durerea i-a străpuns pometele. A clipit la întunericul care se strecura prin câmpul ei vizual. Leşinul

însemna moarte.

Apa i-a răcit gleznele lui Abby. Joe a deschis geamul şi şi-a desfăcut centura de siguranţă. S-a aplecat, băgându-şi mâna în cei 20 de centimetri de apă de pe parchet şi pipăind în jur. S-a aşezat în picioare şi a scuturat apa de pe ţeava pistolului său.

Inima lui Abby a cedat. De data asta, nu va scăpa de moarte. Maşina s-a zguduit puternic, iar Joe a căzut într-o parte. Metalul a gemut.

„La dracu'.” S-a înălţat pe marginea ferestrei, a alunecat afară şi a căzut pe spate cu un strop.

Abby a apăsat pe butonul de la uşa ei. Nu s-a întâmplat nimic. A încercat din nou, dar geamul nu s-a mişcat. Probabil că firele s-au scurtcircuitat.

S-a deplasat pe banchetă. Un val fierbinte de durere i-a urcat pe braţul stâng. S-a uitat în jos. Greaţa a cuprins-o. Cotul ei nu trebuia să se îndoaie în acea direcţie. Pârâul i-a trecut peste genunchi şi i-a îngheţat coapsele.

Viziunea lui Abby s-a întunecat. Camioneta se învârtea, forţa curentului trăgând camionul mai departe spre centrul pârâului. Cabina s-a înclinat, iar gravitaţia a tras-o pe Abby departe de fereastra deschisă. Apa s-a închis deasupra capului ei şi i-a furat respiraţia.

Capitolul 29

Ethan a oprit maşina şi s-a întors în sens invers. Cu un avans de doar câteva minute, Abby şi Joe nu aveau cum să ajungă mai departe. Ethan împinsese

Marquis-ul la o viteză nebună pe drumul îngheţat.

Probabil că au luat-o pe un drum secundar. Dar pe care? Unde ar fi vrut Joe să meargă?

Joe era din Atlantic City. Cât de bine cunoştea Westbury? Nu prea bine, ar fi presupus Ethan. Cum şi-ar găsi un străin drumul folosind drumurile lăturalnice?

Ethan a trecut într-o intersecţie. Aşteaptă. A frânat. Acesta era drumul care ducea la Packman Creek. A întors. Joe nu putea să cunoască toate drumurile din zonă, dar pe acesta îl cercetase cu siguranţă când plănuise să o ucidă pe Abby prima dată. Ethan a învârtit volanul. Mercury-ul a derapat, cu fundul vehiculului balansat înainte. El a virat în derapaj. Maşina s-a îndreptat, iar el a accelerat înainte.

A încetinit la o curbă bruscă a drumului.

Acolo! Chiar în faţă, o camionetă albastră se afunda în pârâul învolburat. Ud din cap până-n picioare, Joe se împiedica pe mal. Genunchii i-au cedat şi a căzut cu faţa înainte în apa puţin adâncă. Ethan a cerut întăriri în timp ce frâna. Maşina a alunecat. Pedala a vibrat sub piciorul lui în timp ce sistemul antiblocare a intrat în funcţiune. A oprit şi a sărit din maşină. A sprintat până la marginea apei.

Bunăstarea lui Joe Torres nu era o problemă pe radarul lui Ethan. Unde era Abby?

Trebuie să fie prinsă în camioneta aproape scufundată. Ethan a plonjat în pârâu. Apa îngheţată i-a şocat corpul în timp ce i se prelingea pe coapse.

O stropire i-a atras atenţia. Ethan s-a întors. Joe era într-un genunchi, cu arma în mână. Ethan şi-a scos arma. Prea târziu. Primul glonţ l-a nimerit în piept. Impactul l-a învârtit. A căzut în genunchi. Şi-a ridicat arma. Înainte să poată ţinti sau trage, al doilea glonţ l-a doborât din picioare şi l-a aruncat în pârâul îngheţat.

Abby…

$$$

Abby a ieşit la suprafaţă şi a tras o gură de aer dureroasă. Camionul s-a aşezat pe o parte. Ţinându-şi strâns membrul rănit, s-a ridicat pe coloana de direcţie şi şi-a împins umerii pe fereastra pasagerului. Un deget de la picior pe bord i-a ridicat corpul şi l-a scos prin deschizătură. A aterizat pe spate în pârâu. Curentul era suficient de puternic pentru a mişca o camionetă. Putea să ajungă la mal?

Ce alegere a avut ea?

A vâslit cu un braţ, înclinându-se spre mal ca şi cum ar fi fost prinsă întrun val. Picioarele ei se târau pe fund.

O împuşcătură a răsunat peste vuietul pârâului inundat. Abby s-a ridicat brusc în picioare şi s-a învârtit spre sunet. La câţiva metri de ea, Joe îşi îndrepta arma spre Ethan, care stătea la şase metri distanţă. Abby şi-a depărtat picioarele pentru a se echilibra împotriva curentului adânc până la coapsă. S-a chinuit cu tivul strâmt al jachetei ei. Împingând ţesătura în sus, şi-a luat arma şi a adus-o în jur.

Joe a tras din nou. Ethan a dat înapoi din cauza impactului glonţului. A alunecat sub apă.

Abby a strigat: „Nu!”

Joe s-a întors spre ea şi şi-a apropiat arma. Abby a apăsat pe trăgaci de trei ori într-o succesiune rapidă. Joe a căzut pe spate, prăbuşindu-se printre foile de gheaţă subţire de la marginea apei. Capul i s-a scufundat sub suprafaţă.

Abby s-a repezit spre Ethan. Apa îngheţată îi încetinea paşii. L-a zărit plutind chiar sub suprafaţă, la un metru şi jumătate de apă. L-a apucat de partea din spate a jachetei şi l-a întors. Ochii i s-au deschis şi a tuşit. Inima lui Abby şi-a

reluat bătăile în timp ce îşi folosea braţul bun pentru a-l târî până la mal, apoi s-a prăbuşit pe malul noroios al râului. Respiraţia lui Ethan era şuierătoare. Abby a îngenuncheat lângă el şi i-a legănat capul în poală. Era prea greu pentru ca ea să-l scoată până la capăt din apa îngheţată. Pielea lui era de un gri palid, iar ochii îşi pierdeau concentrarea.

„Rămâi cu mine”, a implorat ea, cu inima îndurerată. El nu putea muri.

Sirenele se apropiau. Un minut mai târziu, două maşini de patrulare şi un SUV au ajuns la faţa locului.

„Te rog, nu muri.” Abby i-a cuprins faţa lui Ethan. De ce îi luase atât de mult să îşi deschidă inima? „Te iubesc.”

Te rog, să nu fie prea târziu.

Capitolul 30

Micuţa sală de aşteptare chirurgicală era rece şi scaunul de plastic tare. Abby tremura. O radiografie a arătat că cotul ei era fracturat, dar toate oasele erau la locul lor. Braţul îi fusese ghipsat la un unghi de nouăzeci de grade. Fusese încălzită şi eliberată. Brooke îi adusese haine uscate şi un hanorac gros, dar fusese nevoită să taie mâneca stângă pentru ca Abby să i-l poată pune pe ea. O pătură îi drapa umerii, iar braţul îi era ridicat pe o pernă. Brooke voia să o ducă acasă, dar chiar dacă medicul de la Urgenţe spusese că rănile lui Ethan nu îi puneau viaţa în pericol, Abby nu voia să plece până nu ieşea din operaţie.

Şeful O'Connell a apărut în uşă. „Vreo veste?”

„Nu”, a spus Abby.

„Cum e Derek?”

„Chirurgul plastician lucrează acum la el.” Şeful şi-a coborât greutatea în scaunul de lângă Abby.

Deşi tăieturile de pe faţa lui Derek erau mici, medicul de la Urgenţe nu a vrut ca el să aibă cicatrici faciale care să-i amintească permanent de trauma suferită.

Abby îşi schimbase poziţia, dar nu se putea simţi confortabil. „Poate ar trebui să mă duc să-l verific.”

„Derek nu ar şti că ai fost acolo. L-au sedat ca să lucreze la limba lui.” Şeful a înghiţit.

Lui Abby i s-a întors stomacul pe dos.

„Da. Ideea îmi dă şi mie fiori.” Bărbatul cel mare a tresărit. „Brooke este cu el. Ţi-a spus Joe Torres de ce te urmăreşte?”

„Nu”, a spus Abby. Şi cu siguranţă nu avea de gând să vorbească în morgă.

Şeful nu a spus nimic, dar Abby simţea cum tensiunea se scurge din el. Nu se simţea confortabil cu capetele lăsate în suspensie de moartea lui Joe.

Mişcarea din uşă a speriat-o pe Abby, dar nu era chirurgul. Mama lui Ethan, Lorraine, s-a grăbit să intre în cameră. L-a îmbrăţişat pe şef.

„A fost drăguţ din partea ta să trimiţi o maşină pentru mine. Aş fi putut conduce. Vremea se înseninează.”

„Nu a fost nicio problemă.” Şeful a roşit.

„Ai veşti de la chirurg?” a întrebat Lorraine. „Când ai sunat, ai spus că ei cred că Ethan va fi bine.”

„Va fi.” Şeful şi-a ciupit podul nasului. „Slavă Domnului că purta vesta Kevlar.”

Unul dintre gloanţele lui Joe îl lovise pe Ethan în plin în piept. Dacă nu ar fi purtat armura, Ethan ar fi fost mort. Celălalt glonţ îl lovise în umăr, iar pierderea de sânge fusese

minimizată de temperatura apei.

Lorraine s-a întors spre Abby cu braţele deschise. „Oh, dragă. Nu vreau să te rănesc.” Lorraine se încruntă la ghipsul lui Abby şi îi strânse uşor braţul bun.

„Cum ai ajuns aici atât de repede?” a întrebat Abby. Ethan fusese adus la spital cu doar câteva ore în urmă.

„Aproape că nu am reuşit. Am ajuns într-un zbor în zori de zi la New York. Am luat un tren de acolo şi am ajuns în această după-amiază.” Lorraine şi-a înclinat capul.

Dar? „Credeam că eşti în Florida pentru încă două săptămâni.”

„Ethan m-a sunat ieri şi m-a întrebat dacă aş veni mai devreme acasă.” Rânduri de îngrijorare s-au alungit din colţurile ochilor lui Lorraine. „Mi-a spus că a aplicat pentru a fi părintele adoptiv al lui Derek şi m-a întrebat dacă m-ar deranja să vin acasă să ajut cu el. Bineînţeles că nu m-a deranjat, deşi vremea a făcut ca venirea aici să fie o provocare.”

Cuvintele lui Ethan răsunau în capul lui Abby. *Crede-mă, Derek. E doar temporar.* Depusese deja actele când a spus asta?

Abby a închis ochii şi şi-a sprijinit capul de perete. Derek era un copil, şi încă unul afectat. Incapacitatea lui de a avea încredere în Ethan era de înţeles.

Dar Abby… Chiar şi după tot ce făcuse el pentru ea, nici ea nu avusese încredere în el.

Va fi ea vreodată normală?

„Nu ţi-a spus în caz că nu se poate.” Lorraine a luat scaunul din partea opusă a lui Abby. „Nu a vrut ca Derek să fie dezamăgit.”

Emoţiile i-au înfundat gâtul lui Abby. „Derek ar fi apreciat faptul că a încercat.”

„Vestea bună este că avem o aprobare temporară. Derek poate veni acasă cu noi când va fi eliberat.”

„Oh, slavă Domnului.” Abby lăsă să scape un pic de tensiune. „Nu ştii cât de uşurat va fi Derek.”

Lorraine s-a aplecat mai aproape. „Cum se simte mama lui?”

„Nu ştiu.” Abby s-a uitat la şeful O'Connell.

„Are o comoţie cerebrală. Rănile fizice nu îi pun viaţa în pericol, dar era destul de zdruncinată când au adus-o paramedicii.” A ridicat din umeri. „Părerea mea este că va merge direct de aici la un centru de reabilitare. Nu-l va primi pe Derek înapoi pentru o lungă perioadă de timp.”

„Ei bine, poate rămâne cu noi pentru totdeauna.” Lorraine a dat din cap cu emfază. „Te doare mult braţul?”

Da. „Nu e prea rău”, a spus Abby.

„Dacă vreţi să mergeţi acasă, vă sun imediat ce iese chirurgul”, s-a oferit şeful.

Abby şi-a ridicat capul. „Nu. Sunt bine.” În ciuda pastilelor pe care i le dăduse medicul de la Urgenţe, durerea pulsa prin cotul lui Abby cu fiecare bătaie a inimii ei. Şi ştia din experienţă că nimic nu o va face să se simtă caldă în următoarele două zile.

Nu se va putea odihni până nu-l va vedea pe Ethan cu ochii ei.

Sau cel puţin aşa credea ea.

„Abby.” O bătaie pe mâna ei a trezit-o pe Abby. A clipit şi şi-a frecat ochii. Trebuie să fi aţipit. Lorraine stătea în faţa ei. Un chirurg cu freza verde ieşea din sala de aşteptare, evident că tocmai terminase de făcut o actualizare a stării lui Ethan. Şeful O'Connell stătea lângă uşă.

„A ieşit din operaţie şi s-a trezit.” Lorraine şi-a strâns poşeta lângă ea. „Îl pun în aceeaşi cameră cu Derek. Îi putem

vedea pe amândoi în câteva minute, dacă vrei.”

„Da.” Abby s-a clătinat când s-a ridicat. „E bine?”

„E bine.” Şeful a pus o mână sub cotul ei bun. „Glonţul nu a lovit nimic vital. L-au scos şi l-au cusut.”

Cei trei au mers pe hol şi au intrat în lift. Ethan era deja instalat când au ajuns în cameră.

Lorraine a făcut zoom şi i-a îndepărtat părul de pe faţă. „N-ar trebui s-o sperii aşa pe bătrâna ta mamă.”

„Unde este Abby?” Vocea lui Ethan era răguşită.

„Chiar în spatele meu.” Lorraine a turnat apă într-o cană dintr-un ulcior de plastic de pe tava lui. I-a ţinut-o aproape de gură ca să poată bea prin pai. Ochii lui Ethan s-au mutat peste umărul mamei sale, la Abby.

„Mă duc să iau o ceaşcă de cafea.” Lorraine s-a dat la o parte din drum.

Ochii îi erau umezi când a trecut pe lângă Abby.

„Voi merge cu tine.” Şeful O'Connell i s-a alăturat în hol. Abby se apropie de pat.

Ethan s-a întins după mâna ei. „Am crezut că te-am pierdut.”

„Asta înseamnă că suntem doi.” Abby s-a aplecat în jos şi i-a sărutat uşor buzele. Şi-a sprijinit fruntea de el pentru câteva secunde, apoi i-a şoptit la ureche: „Te iubesc.”

„Ştiu. Te-am auzit în pârâu.” Ethan a sărutat-o şi el. „Şi eu te iubesc.”

„Nu mă îndoiesc de asta.” Abby a suspinat pe obrazul lui. „Nu tu eşti cel cu bagaje cât să umple un tren de marfa.”

El i-a strâns mâna. „Te iubesc pe tine şi fiecare kilogram de bagaj care vine cu tine.”

O lacrimă a alunecat pe obrazul lui Abby. „Slavă Domnului. Am crezut că am dat-o în bară.”

„Ţi-ai riscat viaţa ca să ne salvezi pe mine şi pe Derek”, a

spus Ethan. „Sigur, am fost furios când ai făcut-o, dar numai pentru că nu puteam suporta gândul că Joe te va răni. Chiar credeai că o să-mi pierd dragostea faţă de tine pentru un exces de curaj?”

Uşurarea care curgea prin venele lui Abby era mai bună decât medicamentele pentru durere. L-a sărutat din nou. „Ar fi trebuit să ştiu mai bine. Gata cu îndoielile. Niciodată.”

„Sper că nu.” I-a privit ghipsul. „Acum, ce s-a întâmplat? Spune-mi totul.” „Mi-am rupt cotul.”

„Ce s-a întâmplat cu Joe Torres?”

„E mort.” Lui Abby i s-a întors stomacul pe dos. „L-am împuşcat.” Încă nu-i venea să creadă că a ochit şi a tras fără nicio ezitare. Reacţia ei fusese un reflex. Joe încerca să-l omoare pe Ethan. Abby l-a oprit. Nu s-a gândit la nimic.

Ethan i-a strâns mâna. „M-ai salvat.”

„Acum suntem chit.” Extenuarea o inundă pe Abby când îi atinse mâna şi îi privi pieptul ridicându-se şi coborând. Ethan arăta mai mult decât bine. Respira şi era cald şi viu. Momentul în care Joe îl împuşcase avea să rămână imprimat în mintea ei pentru totdeauna. „Simt că ar trebui să am mai mu lte remuşcări. Am ucis un om.”

Fără îndoială, vinovăţia va veni cu timpul.

„A încercat să te omoare de mai multe ori. M-a împuşcat. I-a tăiat faţa lui Derek. Nu există niciun motiv pentru care să te simţi vinovată.” Ethan a clipit. „Asistenta a spus că îl pun pe Derek aici cu mine. Cum se simte?”

„Nu l-am văzut de când ne-au adus aici, dar şeful O'Connell a spus că un chirurg plastician l-a cusut, iar Brooke este cu el.”

„Suntem chiar aici.” Brooke a intrat în cameră. În spatele ei, o asistentă îl împingea pe Derek într-un scaun cu rotile.

Bandajele îi acopereau tăieturile de pe obraz şi maxilar. Ochii lui erau sticloşi în timp ce asistenta îl ajuta să se aşeze în pat.

I-a zâmbit lui Abby şi a tresărit.

„Eu n-aş încerca să vorbesc încă.” Asistenta a ajustat balustrada patului şi i-a înmânat telecomanda.

„Va fi îngheţată şi îngheţată pe bază de îngheţată nelimitat în următoarele câteva săptămâni.” Brooke stătea lângă patul lui Derek. „Dar se va vindeca foarte bine.”

Abby i-a dat drumul la mână lui Ethan şi s-a dus să-l îmbrăţişeze pe Derek. El şi-a sprijinit capul pe umărul ei. Ea s-a îndreptat şi şi-a şters o lacrimă care îi curgea din ochi. Privirea lui a căutat-o pe a ei, frica persistând sub glazura sedativului. Voia el să ştie despre mama lui? Abby s-a aplecat mai aproape şi a şoptit: „Mama ta e bine, dar nu o putem vedea acum.”

El a dat din cap, trupul lui cedând de uşurare. Abby ştia exact cum se simţea el. În picioarele ei au început să apară mici tremurături.

„Sincer, Abby, arăţi mai rău decât el”, a spus Brooke.

„Ea vine acasă cu mine.” Lorraine s-a întors în cameră şi a pus un braţ în jurul taliei lui Abby.

„Mă pot întoarce la mine acasă”, protestă Abby, deşi ultimul lucru pe care şi-l dorea era să fie singură.

„Prostii. Câinele tău este deja la mine acasă – Ronnie este acolo cu el – şi tu nu prea eşti în stare să conduci.” Lorraine o strânse uşor. „Şi dacă nu te simţi
bine în timpul nopţii? Cred că Ethan se va odihni mai uşor dacă eşti cu mine, nu-i aşa?” Lorraine i-a aruncat lui Ethan o privire ascuţită.

„Categoric.” Ethan i-a oferit un zâmbet pe jumătate drogat.

Îmbrăţişarea Lorenei era atât de reconfortantă, încât

Abby nici nu se sinchisea de faptul că strângea tăieturile mici pe care Joe le făcuse cu cuţitul său.

Abby l-a sărutat pe Derek pe creştetul capului. Ethan a primit un sărut pe buze care i-a făcut inima să o doară.

Ethan a şters o lacrimă de pe obrazul lui Abby cu degetul mare. „Derek şi cu mine vom fi bine aici. Nu-i aşa, Derek?”

Băiatul a dat din cap.

„Du-te să te odihneşti”, a implorat Ethan.

„În regulă.” Abby îi lăsă pe Lorraine şi pe şef să o conducă în holul Urgenţelor. Uşile principale se încuiaseră cu ore în urmă. Afară, lapoviţa se oprise şi temperatura crescuse peste limita de îngheţ. Dar vântul îi trecea un fior prin oase lui Abby. Şeful O'Connell şi-a adus SUV-ul la intrarea în spital şi i-a condus la fermă. În casă, Lorraine a încercat să absoarbă salutul entuziast al lui Zeus.

Ronnie, verişoara lui Ethan, era în bucătărie. Era îmbrăcată în blugi, cizme şi un pulover. Poate că Ronnie nu era de serviciu, dar îşi inclusese arma în ţinuta ei casual. „Cum e totul?”

Lorraine i-a bâzâit nepoatei ei pe obraz şi a pus-o la curent. „Mulţumesc pentru că ai avut grijă de casă.”

Sweetums s-a frecat de piciorul lui Lorraine şi a şuierat la Abby. Câinele s-a speriat, ceea ce părea să mulţumească pisica. Aceasta a sărit pe raftul cu cărţi şi a privit în jos cu un amestec de dispreţ şi superioritate.

„Mă bucur să te ajut, mătuşă Lorraine. Caii şi Zeus sunt hrăniţi.” Ronnie

s-a aplecat să frece capul lui Zeus. „Dar pisica ta e rea. Nu-i aşa, Zeus?”

Câinele s-a lovit de picioarele lui Abby. Ea s-a pus într-un genunchi, l-a îmbrăţişat cu un braţ şi şi-a îngropat faţa în gâtul lui masiv pentru un minut.

„Rămâi?”, a întrebat-o şeful pe Ronnie.

„Da”, a spus Ronnie.

„Atunci mă duc acasă.” Şeful a plecat.

„Mă duc să mai verific o dată caii. O să scot câinele afară dacă tot sunt acolo.” Ronnie şi-a pus haina pe ea. „Haide, Zeus.”

Zeus a urmat-o afară.

Abby s-a clătinat. „Dacă nu te superi, mă duc în pat.”

Lorraine a condus-o pe Abby în camera de oaspeţi. „Eşti sigură că nu ai nevoie de nimic? Ai medicamentele pentru durere?”

„Sunt pregătită.” Abby nu era obişnuită ca cineva să se agite în jurul ei, dar grija Lorenei îi dădea un punct cald în mijlocul pieptului.

„Noapte bună atunci.” Lorraine a închis uşa în timp ce ieşea.

Fiecare centimetru din corpul lui Abby o durea. S-a târât în pat, încă îmbrăcată în pantalonii de yoga şi tricoul de trening pe care îl purtase la spital.

Avea senzaţia că tocmai închisese ochii când un zgomot a trezit-o. Abby s-a ridicat. Chiar şi în camera luminată, i-a luat un minut să se orienteze.

Lovitură.

Probabil că era pisica. Abby s-a aşezat în picioare. Agonia îi zdrobise cotul. Corpul îi era febril – fierbinte, gura uscată ca nisipul. O privire aruncată la noptieră i-a spus că efectul analgezicelor trecuse. Făcând tot posibilul să nu- şi zdruncine braţul, s-a ridicat uşor în picioare şi a mers cu grijă spre uşă. Holul şi casa de dincolo erau întunecate. Abby a pipăit după un întrerupător în timp ce se îndrepta spre bucătărie. Unde era? Durerea îi ţinea nervii la distanţă şi, sinceră să fie, era prea obosită pentru ca fobia ei să îşi facă efectul.

Mâna ei a atins peretele din bucătărie. Luminile s-au aprins. O femeie stătea în mijlocul camerei şi îndrepta o armă spre Abby.

Capitolul 31

Docul scârţâia sub picioarele lui Ryland. Apa întunecată a golfului se unduia în alb pe tot parcursul sunetului. De o parte şi de alta, bărcile se legănau. Metalele zăngăneau, iar cozile velelor şi parâmele fixate cu grijă pocneau în vânt. Furtuna trecuse, dar frontul rece care împinsese sistemul meteorologic pe coastă lăsase în urma sa un urlet arctic. Se întoarse să privească şantierul naval. Vântul a tăiat cu o forţă brută paltonul greu al lui Ryland.

Farurile treceau peste piloni. Paul era aici. Venise singur?

Fusese înţelegerea lor, dar Ryland ştia din experienţă că promisiunile nu însemnau mare lucru când aveai de-a face cu oameni ca Paul Medina. Un sedan mare parcase în umbră. Maşina lui Ryland era şi ea parcată departe de luminile din plafon. Cu cât era mai întunecat, cu atât mai bine.

O altă rafală îi împinse spatele, iar el îşi înăspri spinarea împotriva împingerii. Deşi Ryland ura frigul, un vânt puternic era aliatul lui. Nu alesese docul din întâmplare. În cazul în care Paul ar fi vrut să-l tragă pe sfoară şi să poarte un microfon la întâlnirea lor, sunetele vântului şi ale apei ar fi interferat cu recepţia microfonului, făcând inutilă o înregistrare. Paul ştia şi el acest lucru şi, având suspiciuni similare faţă de Ryland, fusese de acord cu locul neutru de întâlnire.

O figură întunecată a ieşit din vehicul şi s-a îndreptat spre el. O mică strălucire portocalie se legăna odată cu paşii lui. Oprindu-se la câţiva metri de Ryland, Paul nu s-a plâns de frig. În loc de o stradă cu două sensuri, încrederea era o fundătură în relaţia lor.

Paul a dat din cap în semn de salut. Şi-a scos trabucul dintre dinţi. „Ţigară?”

„Nu. Mulţumesc.” Ryland nu avea chef de amabilităţi sociale.

Paul i-a simţit înclinaţia spre afaceri. „Te-ai mai gândit la propunerea mea? Mă gândesc doar la interesele tale.”

„Tu ai fost? Ai încercat să o omori?” Ryland a muşcat din cuvinte. O rafală proaspătă a bătut din golf şi i-a smuls haina.

„În primul rând, eu nu *încerc* să omor pe nimeni.” Paul a lăsat implicaţia să atârne în aer. Şi-a atins trabucul deasupra apei. Cenuşa şi-a luat zborul, strălucirea stingându-se la câteva secunde după ce a părăsit vârful aprins. „În al doilea rând, habar nu am despre cine vorbeşti.”

„Fiica mea.”

Ochii lui Paul nu trădau nimic. „Ai o fiică?”

„N-ai ştiut?” Ryland ar fi vrut să fie pe picior de egalitate emoţională în această conversaţie. Dar familia era singura lui slăbiciune, singura parte din viaţa lui pe care nu o putea compartimenta, chiar şi fiica pe care o neglijase în toţi aceşti ani.

„Oricât de mult mi-ar plăcea, nu pot şti totul.” La naiba cu Paul. Nu dădea niciodată un răspuns direct. Nu recunoştea niciodată nimic. Spunea el adevărul? Existenţa lui Abby era chiar o surpriză? Paul era un mincinos al naibii de bun. Bărbaţii fără conştiinţă erau de obicei aşa. Ryland trebuia să ştie.

„Niciunul dintre noi nu poate”, a spus Ryland. „Facem

cele mai bune alegeri cu informaţiile pe care le avem la dispoziţie.”

Ochii lui Paul au pâlpâit. „Eşti sigur că nu vrei să-ţi reconsideri decizia cu privire la afacere? Aşa cum ţi-am spus ultima dată când am vorbit, există şi alte părţi supărate de acţiunile tale. Poate că una dintre ele a aflat de existenţa fiicei tale. Ameninţările la adresa propriei familii sunt atât de deranjante.”

„Ai dreptate. Poate că ar trebui să-mi reconsider toate opţiunile.”

„Acesta ar fi cel mai bun mod de a asigura viitorul familiei tale.” Ochii lui Paul străluceau de victorie şi lăcomie. Spre deosebire de industria cazinourilor şi a divertismentului, traficul de droguri era insensibil la recesiunile economice. „Voi anunţa părţile interesate. În cât timp va fi pusă în aplicare decizia ta?”

„Imediat.”

Paul a dat din cap cu entuziasm. „Ai luat o decizie înţeleaptă, prietene.”

„Nu prea suntem prieteni.”

„Oricum ar fi, te poţi odihni mai uşor ştiind că familia ta este în siguranţă.” Paul s-a întors şi a început să coboare pe doc.

Ryland şi-a scos arma, a pus ţeava la ceafa lui Paul şi a apăsat de două ori pe trăgaci. Paul s-a prăbuşit şi a căzut pe doc. S-a rostogolit pe o parte. Ochii lui erau o tablă albă. Nici măcar nu avusese şansa de a-şi înregistra şocul.

„Da, pot sta liniştit acum că familia mea este în siguranţă.” Ryland a făcut semn. Oamenii lui au coborât de pe o barcă din apropiere şi au luat cadavrul. Le-a înmânat mănuşile şi arma. Ignorând sunetul lemnului care scârţâia în timp ce unul dintre angajaţii săi înlocuia o scândură pătată de

sânge, Ryland s-a întors spre orizont. Câteva minute mai târziu, ambarcaţiunea se desprinse de ancoră şi intră în golf. A urmărit luminile de funcţionare ale bărcii până când aceasta a dispărut în întuneric.

A stat o clipă şi a privit apa agitată. Cu toată agitaţia evidentă la suprafaţa ei, ceea ce se întâmpla în adâncurile ei tulburi rămânea un mister. Uneori îşi păstra secretele ca pe aur. Alteori le arunca pe ţărmuri ca şi cum nu ar fi fost demne de eforturile ei.

Ryland nu avea nicio grijă. Oamenii lui ştiau cum să se asigure că Paul nu va ieşi niciodată la suprafaţă.

Odată ce Paul a aflat despre Abby, a trebuit să moară. Ryland nu avea cum să o pună din nou în pericol. În plus, moartea ar fi servit drept avertisment pentru orice alte părţi care se gândeau la diverse modalităţi de a-l presa să se supună.

Ryland nu va tolera ameninţările la adresa familiei sale.

A coborât pe chei şi s-a urcat în maşină. Poate că Paul uitase cum să se ocupe de propriile afaceri, dar Ryland îşi amintea cum se făceau lucrurile înainte să aibă oameni ca Kenneth pe statul său de plată. Uneori, dacă cineva dorea ca o sarcină să fie îndeplinită, plătea să o facă singur.

„Nu te mişca.”

Abby a îngheţat conform instrucţiunilor. Trebuia să aibă halucinaţii. A clipit puternic, dar femeia era încă acolo. Femeia înarmată avea în jur de cincizeci de ani, înălţime medie, păr negru aranjat profesional şi haine scumpe. Părea

vag cunoscută.

Femeia îi dădea lui Abby aceeaşi privire critică. „Cum ai intrat aici?” a întrebat Abby.

Femeia a ridicat un umăr încrezător. „Fiecare soţie ar trebui să înveţe să spargă încuietori. Nu ştii niciodată ce ar putea ascunde soţul tău.”

Unde era Zeus? Ar fi trebuit să latre. Abby l-a zărit în camera alăturată, întins pe o parte. „Ce i-ai făcut câinelui meu?”

Femeia şi-a dat ochii peste cap. „I-am dat câteva din pastilele mele de dormit. O *să* fie bine. Ar trebui să fii mai îngrijorată pentru tine.”

„Ce doreşti?”

„Pe tine. Moartă. Se pare că dacă vreau s-o fac, trebuie s-o fac singură.” Tonul ei era dezgustat. „Nici unul dintre cei doi oameni pe care i-am angajat nu a putut să o facă bine.”

„Nu înţeleg.”

„Bineînţeles că nu. E în regulă. Nu trebuie să fii deşteaptă. Eşti blondă şi eşti drăguţă.” Marlene a chicotit la propria glumă.

„Cine eşti tu?”

„Numele meu este Marlene Valentine. Dacă nu ai fi fiica nelegitimă a unei curve, aş fi mama ta vitregă.”

Plămânii lui Abby şi-au expulzat tot aerul. O văzuse pe soţia lui Ryland doar în fotografii. „Ce? De ce vrei să mă omori?”

„E pe moarte, să ştii.” După tonul vesel al vocii ei, gândul nu a tulburat-o pe Marlene. „A fost diagnosticat cu cancer acum trei ani.”

Adevărul a lovit-o pe Abby. „Când am fost răpită.”

„Nu eşti atât de proastă pe cât pari.” Cu fiecare cuvânt, ura se revărsa din gura lui Marlene. „După ce cretinul ăla de

Faulkner ţi-a stricat uciderea, Ryland a intrat în remisie. Am lăsat-o aşa. Dar cancerul s-a întors şi de data asta îl va ucide. Asta înseamnă că şi amânarea ta a luat sfârşit. El crede că nu ştiu, că sunt proastă. Ei bine, dragă, eu ştiu totul. Şi nu doar despre cancer. Ştiu totul despre fetele de peste ani. Despre curva de maică-ta. Despre tine."

„Nu am avut nimic de-a face cu asta." Abby a făcut un pas înapoi. „Crede- mă, să mă nasc nu a fost decizia mea."

„Nu, dar acum ai puterea de a lua ceva ce aparţine de drept fiilor mei." Marlene a îndreptat arma spre Abby. „Am investit treizeci şi cinci de ani din viaţa mea în acel bărbat. Ştii câte ore mi-am petrecut în genunchi făcându-l fericit? L-am îndurat să vină în patul meu mirosind a prostituate şi dansatoare. Mi-am asumat riscul ca el să nu-mi dea vreo boală oribilă. Şi am făcut toate astea pentru fiii mei. Ei merită să moştenească întregul său imperiu. Nu ar trebui să fie nevoiţi să-l împartă cu fiica unei curve."

„Nu vreau nimic de la Ryland."

„Atunci de ce l-ai văzut vineri seara?"

„M-am gândit că ar putea şti cine a încercat să mă omoare."

„Nu ştie." Un zâmbet mulţumit de sine a răsucit gura Marlenei. „Sunt mult mai deşteaptă decât el."

Abby a mai făcut un pas înapoi.

„Tu vii cu mine." Marlene a gesticulat spre uşă cu pistolul. „Nu ai nevoie de o haină. O să mori înainte să-ţi fie frig."

Abby mergea desculţă pe gresie. Dacă reuşea să obţină o mică distanţă între ele, putea să se desprindă. A trecut prin uşa care dădea spre sufragerie şi spre uşa din faţă şi s-a avântat spre stânga.

„Întoarce-te aici, căţea mică". Marlene a intrat pe uşă

după ea.

Yowl.

„Ah!” a ţipat Marlene.

Abby s-a întors. Sweetums îşi făcea numărul cu spatele arcuit şi şuierând la Marlene. Pantalonii ei scumpi erau sfâşiaţi. Sângele se prelingea prin materialul mătăsos de la gambele ei. Ea a îndreptat arma spre pisică. Abby şi- a ridicat braţul şi şi-a coborât ghipsul pe încheietura lui Marlene. Arma s-a ciocnit de podea. Marlene s-a învârtit şi a apucat-o de păr pe Abby. Pisica a şuierat din nou, iar Marlene a lovit-o cu piciorul.

„Stai pe loc.”

Au făcut-o. O Ronnie cu înfăţişare ponosită a îndreptat un pistol spre Marlene. „Ridică mâinile în aer.”

Furia a contorsionat trăsăturile lui Marlene, dar ea s-a conformat.

„Nu mişca”, a ordonat Ronnie. Şi-a scos telefonul şi a chemat întăriri.

„Abby, sunt nişte legături de plastic în garaj. Vrei să-mi aduci câteva?” „Sigur.” Abby s-a întors.

Sticla s-a spart. Ceva a bubuit. Marlene a căzut la podea, cu o gaură perfectă în centrul frunţii.

„Ce…?” Ronnie a căzut în genunchi. A apucat-o pe Abby şi a împins-o în bucătărie. „Stai jos.”

Abby îşi ţinea braţul aproape de corp. Corpul îi era ciudat de rece, iar capul îi era uşor, dar durerea albă ca focul din braţ o ţinea concentrată.

„Oh, nu.” Mâna lui Ronnie era pe spatele ei. „Lasă-ţi capul în jos.”

„Ce se întâmplă?” a strigat Lorraine din hol.

„Asta a fost o împuşcătură! Rămâi acolo, mătuşă Lorraine”, a strigat Ronnie înapoi.

Sirenele sunau în depărtare în timp ce Abby îşi punea fruntea pe genunchi. O oră mai târziu, proprietatea era împânzită de poliţişti: locali, de stat, judeţeni. Dar nu era niciun semn de la trăgător.

Capitolul 32

O săptămână mai târziu

Ethan mergea spre hambar. Era încă jenant de slăbit, iar toleranţa sa la frig îl facea să tânjească după o plajă din Florida. Dar, chiar şi în convalescenţă, avea prea multe responsabilităţi pentru a merge undeva.

Dar el era de acord cu asta. Mai bine decât fusese în ultima vreme.

Derek avea poneiul roan pe culoar. Îi pieptăna cu grijă încurcăturile de pe coamă în timp ce animalul scotocea prin buzunarele puştiului după bunătăţi.

Ethan a frecat gâtul roanului. „Cum se simte?”

Derek doar a dat din cap. Încă nu vorbea prea mult. Tăieturile i se vindecau, dar incapacitatea lui de a enunţa corect cuvintele îl stânjenea.

„Am vrut să vorbim despre câteva lucruri.” Ethan a început uşor o conversaţie care probabil îl va supăra pe copil. Trebuia să termine mai întâi cu veştile proaste, apoi să vorbească mai mult despre ceea ce spera să-l facă fericit pe băiat. „Mama ta va intra într-un centru de reabilitare. O vor ajuta să se lase de băutură şi să-şi refacă viaţa, dar va fi plecată pentru o vreme.”

Pieptenele a făcut o pauză, apoi a reluat loviturile scurte pe coama poneiului. „Speram că ai fi de acord să rămâi la fermă. Mi-ar prinde bine nişte ajutor pe aici. Ştii că verişoara mea Ronnie m-a bătut la cap să adopt aceşti doi cai.” Ethan îşi desfăcu fermoarul jachetei pentru a-şi ajusta eşarfa. Nu numai că domnului Smith îi era interzis să deţină animale mari, dar urma să meargă la închisoare pentru atacul armat asupra lui Abby şi Ethan.

Derek a pus pieptenele în găleata de lângă perete şi a scos o perie moale. S-a apucat de treabă şi a îndepărtat puţină murdărie de pe piciorul din faţă al poneiului.

„I-am tot spus că nu pot să o fac. Pur şi simplu nu am timp să am grijă de ei. Dar dacă ai fi aici, poate ai putea face cea mai mare parte a muncii.”

Derek şi-a ridicat privirea. Ochii îi erau umezi. Era fericit sau trist? Probabil ambele. A sărit în sus şi şi-a aruncat braţele în jurul gâtului lui Ethan. Umărul lui Ethan a fost lovit de durere, dar nu i-a păsat.

Derek i-a dat drumul, uitându-se la umărul lui. „Îmi pare rău.” *R-urile* lui sunau ca nişte *w-uri.* Modul de vorbire al unui copil de trei ani era unul dintre motivele pentru care Derek nu se întorcea încă la şcoală. Fizic, se va vindeca repede, dar recuperarea emoţională va dura mai mult.

„Nicio problemă.” Ethan a rânjit. „Să înţeleg că ăsta e un da?” Băiatul a dat puternic din cap.

„Atunci tu le vei da numele. Ar trebui să te grăbeşti înainte ca Cam şi Bryce să ajungă acasă în acest weekend. Ei se gândesc la cele mai ciudate nume pentru cai.”

„Batman şi Robin”.

Ethan a râs. „Presupun că acest micuţ este Robin?” Derek a dat din cap.

„Batman şi Robin sunt nume excelente.” Ethan a tremurat.

Frigul nu părea să-l deranjeze pe Derek. O parka groasă şi cizme izolate iau înlocuit vechea îmbrăcăminte de exterior, inadecvată.

„Ai nevoie de ajutor cu el?”

Derek scutură din cap. În ultimele două zile, petrecuse ore lungi în hambar, bucurându-se de puterile vindecătoare ale animalelor.

Calul şi-a scos capul din boxă. Ethan s-a dus să-i maseze gâtul. „Cum e Batman în dimineaţa asta?”

„Bine.” Derek se descurca de minune cu calul timid. Aveau multe în comun.

„Atunci mă întorc acasă.” Deşi era neliniştit să-l lase pe băiat singur, Ethan ştia că Derek avea nevoie de puţin spaţiu. Legătura de încredere dintre ei trebuia să meargă în ambele sensuri. Derek promisese că nu va mai fugi, iar Ethan îl credea. „Abby vine în curând.”

„'Bine.” Mulţumit, Derek s-a întors la îngrijirea roanului deja curăţat. Ethan s-a întors spre casă prin câţiva centimetri de zăpadă proaspătă. Şi-a lăsat cizmele şi haina în debara.

$$$

Abby a parcat pe aleea ei. Casa de alături era goală, ferestrele întunecate. O bucată de bandă galbenă de la locul crimei flutura de pe veranda din faţă. A descuiat uşa şi a păşit în foaier. Zeus a întâmpinat-o cu entuziasmul obişnuit. În ciuda primirii călduroase a câinelui, casa ei nu se mai simţea ca fiind casa ei. De fiecare dată când se uita la casa lui Krista şi Derek, amintirile o copleşeau.

Şi-a aşezat servieta pe masă şi a hrănit câinele. Extenuarea o cuprinsese. Întoarcerea imediată la muncă fusese probabil o greşeală. Şi-a făcut o ceaşcă de cafea şi s-a uitat prin frigider. Nimic nu părea atrăgător. Cafea pentru moment, atunci.

S-a aşezat la masă şi a început să corecteze lucrările. Trei teste mai târziu, ochii i se încrucişau.

Zeus şi-a ridicat capul. S-a îndreptat spre faţa casei cu un lătrat adânc. Soneria ei a sunat, iar lătratul lui a devenit serios.

Precaută, Abby s-a dus la fereastra sufrageriei. Un sedan închis la culoare era parcat la bordură. S-a apropiat de geam pentru a vedea pridvorul din faţă. Şocul a trezit-o mai mult decât cofeina.

Ea a deschis uşa. „Ryland. Ce faci aici?”

El era ultima persoană pe care se aştepta să o vadă. Moartea lui Marlene stârnise o furtună mediatică. Deşi poliţia nu-l legase de uciderea ei, presa era fericită să speculeze asupra vinovăţiei lui. Ryland intrase practic în izolare.

Un bărbat, mai înalt şi oarecum ameninţător, aştepta lângă maşină.

„Abby. Trebuie să vorbim.” Faţa lui îmbătrânise cu zece ani de când îl văzuse cu doar o săptămână în urmă. Ochii lui erau plini de durere, oboseală şi îngrijorare.

Ea s-a dat la o parte şi l-a tras pe Zeus înapoi de zgardă pentru ca tatăl ei să poată intra. Câinele mare era o barieră convenabilă. Zeus a pufnit, punctând câteva secunde de tăcere ciudată.

„Vrei nişte cafea?”, a întrebat ea.

„Da, mulţumesc.” Ryland i-a aruncat o privire îngrijorată câinelui, dar a urmat-o înapoi în bucătărie. Zeus se întinse pe podea, fără să-şi abată atenţia de la străin.

„Un câine de pază bun?”

„Foarte”, a spus Abby.

Ryland dădu din cap în semn de aprobare şi luă loc la masă. Abby turnă cafea într-o cană şi i-o înmână. A luat loc vizavi de el.

Şi-a aşezat ceaşca. „Voi fi scurt. Cu siguranţă nu vreau ca cineva să mă vadă aici şi să îţi atragă o atenţie nedorită, dar sunt câteva lucruri pe care ar trebui să le ştiţi.”

Abby aştepta, cu cafeaua ei neatinsă. Sistemul ei nervos,

amorsat de violenţa din ultimele săptămâni, îi turna adrenalină în sânge. Cofeina nu mai era necesară.

Ryland se chinuia să găsească cuvintele. „Eşti pe moarte?”

„Da.” Gura lui s-a strâns într-o linie sinistră.

„Cât timp?”

„Poate un an, dacă am noroc.” Privirea lui a alunecat spre fereastră şi înapoi. Era pierdut, încrederea îi era distrusă. „Nu ştiu exact ce să-ţi spun. Am fost prost şi arogant. Am făcut exact ce am vrut timp de mulţi ani, fără să mă gândesc la consecinţe. Nici măcar nu-mi cunoşteam propria soţie. Ea mă ura. Te ura pe tine. Iar eu nu aveam nicio idee.”

Ryland şi-a sorbit cafeaua.

„A spus că se teme că o s-o dau în judecată pentru o parte din averea ta. Ştii că nu-ţi vreau banii?”

[5]

„Ştiu[5]”, a spus Ryland. „Nici mama ta. A luat ceva doar pentru că a trebuit să îşi părăsească slujba din cauza ta.”

Abby a întors spatele.

„Nu a regretat, dar nu a fost fericită.”

„Ştiu.” Abby nu avea nicio amintire cu mama ei zâmbind.

„Tristeţea ei a făcut-o să bea.” Ryland s-a încruntat.

„Nu tot timpul”, a spus Abby. „A făcut tot ce a putut.”

„Ea a făcut, dar nu a fost suficient. Şi asta e vina mea.” Ryland îşi îndreptă umerii ca şi cum ar fi ajuns la o decizie. „Ţi-am spus că am păstrat secretul pentru a te ţine în siguranţă şi pentru că făceam un lucru onorabil pentru soţia şi fiii mei. Am minţit.”

„Ce?”

„Am minţit.” Faţa lui Ryland a căzut. „Nu puteam să spun nimănui despre tine din cauza a cine era mama ta cu adevărat.”

„Nu înţeleg.” Cafeaua lui Abby îi zvâcnea în stomac.

Instinctul îi spunea că avea de gând să îi bulverseze lumea. „Mama a fost chelneriţă.”

Ryland a scuturat din cap. „Nu. Mama ta a fost agent DEA. Aşa ne-am cunoscut. Ea mă investiga pe mine.”

Abby a oftat. Mama ei fusese un agent antidrog care se culcase cu traficantul de droguri pe care îl investiga.

„Dacă cineva ar fi aflat despre noi... Să spunem doar că urmările ar fi fost sângeroase. Ai fi fost în pericol, la fel ca şi fiii mei. În cele din urmă, acesta a fost motivul pentru care am decis să ies din acele afaceri mai puţin legitime. Nu am vrut în niciun caz ca fiii mei să fie implicaţi în această industrie.”

Nici o menţiune despre Abby ca fiind implicată, dar el a făcut-o clar că nu a vrut să aibă de-a face cu ea toată viaţa ei.

„Mi-am curăţat afacerile în ultimii trei ani. Nu există nimic ilegal. Fiii mei vor moşteni o companie sută la sută legală.”

„Finanţată cu bani din droguri”, a subliniat Abby.

Ryland a ridicat un umăr nepăsător. „Trecutul e trecut.”

„Până când te prinde din urmă”, a spus Abby.

„Da”, a fost de acord Ryland. „Când ai fost răpită, ar fi trebuit să intervin. Mama ta i-a spus detectivului de poliţie despre mine. Era îngrijorată că Faulkner lucra pentru unul dintre rivalii mei de afaceri. Detectivul m-a şantajat când ar fi trebuit să te salveze. Roy Abrams a ştiut tot timpul unde erai. Faulkner îţi marcase locaţia cu GPS-ul de pe telefonul său mobil. Detectivul ia spus lui Faulkner să păstreze tăcerea cu privire la locaţia ta, iar el va vorbi cu judecătorul despre minimizarea sentinţei sale.” În ochii lui Ryland sclipea răceala. „Ar fi trebuit să fiu tatăl tău. Ar fi trebuit să am grijă de tine. În schimb, l-am plătit să păstreze tăcerea.”

Abby nu putea fi mai de acord. „De ce acum? De ce ai

venit să mă salvezi?”

„Pentru că nu puteam să mă duc în mormânt în timp ce tu trebuia să te
trezeşti ştiind că oamenii care ti-au făcut rău sunt încă acolo.

Te-am urmărit în 5 5 5 ultimii trei ani. Trăieşti o jumătate de viată. M-am gândit că dacă totul legat de răpirea ta ar fi şters, poate ai scăpa de trecut. Tot ce vreau este pace, pentru amândoi.”

„E cam târziu pentru asta.”

„Nu-ţi poti imagina cât de rău îmi pare.” Emoţiile i s-au învârtit în ochi.

Dar Abby abia absorbise ceea ce îi spusese el. Nu putea să se ocupe de nevoile lui Ryland. „Dacă cauţi iertare, nu sunt încă pregătită pentru asta.”

„Înţeleg.”

„Cine a ucis-o pe Marlene?” Instinctul lui Abby ştia, dar trebuia să întrebe. La fel cum Ryland a trebuit să ignore întrebarea ei, deşi strălucirea neobişnuită de tristeţe din ochii lui a fost un răspuns suficient. „Fraţii tăi ar dori să te cunoască. Nu chiar acum, totuşi. Ei se confruntă cu durerea lor şi cu o încărcătură de vinovăţie. Mama lor a vrut să te ucidă pentru ei.”

„Nu e vina lor.”

„Ştiu, şi ei la fel. Dar probabil că le va lua ceva timp să accepte.”

Abby cunoştea sentimentul. „Nici eu nu am ajuns încă acolo.”

Tatăl ei şi-a ucis soţia pentru trădarea ei. S-ar putea ca poliţia să nu poată dovedi niciodată că el a ucis-o, dar Abby ştia adevărul în inima ei. Cum ar fi putut vreodată să lase un criminal să intre în micul ei cerc de încredere?

„Dar amândoi vor să te cunoască.” Ryland i-a oferit un

zâmbet trist. „N-ar fi trebuit să vă ţin despărţiţi atâţia ani.”

Cum simţea despre întâlnirea cu fraţii ei vitregi? Surprinzător, destul de bine. Crezuse că nu mai are familie.

L-a escortat pe Ryland până la uşă. După ce el a plecat, ea s-a uitat la câine. „Să mergem să-l vedem pe Ethan. Ştiu că e slab, dar chiar nu pot fi singură acum.”

Zeus a lătrat şi şi-a mişcat coada. Cincisprezece minute mai târziu, au condus până la fermă şi au parcat.

Lorraine avea uşa deschisă înainte ca ei să bată. „Ethan este în camera lui. Du-te sus. Cina va fi gata în douăzeci de minute. O să rămâi.”

Nu era o întrebare. De ce ordinele lui Ryland o enervau, în timp ce cele
ale Lorenei îi dădeau căldură şi pufoşenii?

Cu telecomanda în mână, Ethan se întinse pe pat. Nu avusese prea mult timp să se uite la televizor în ultimii ani. De când Abby a insistat să locuiască la ea acasă şi să se întoarcă la muncă, el a fost lăsat să se distreze singur.

O bătaie a sunat la uşa lui. „Intră.”

Abby a deschis uşa.

„Hei, frumoaso.”

Ea nu a scos niciun cuvânt, dar expresia ei era încordată. El s-a rostogolit uşor în picioare. „Ce s-a întâmplat?”

Abby a traversat camera. Ethan şi-a înfăşurat braţul în jurul ei şi a tras-o aproape. Îngropându-i faţa în umărul lui bun, el a simţit cum tensiunea îi fuge din corp. I-a frecat spatele şi a aşteptat ca ea să îi spună.

„Ryland a venit să mă vadă”. A lăsat revelaţiile tatălui ei să iasă la iveală.

„Sfinte. Rahat.” Ethan a tras-o în jos să se aşeze pe marginea patului. Faptul că mama ei era un fost agent DEA explica de ce Abby mânuia o armă ca un poliţist. „Nu e de mirare că şi-au ţinut relaţia secretă.”

„Poate.” Abby a suspinat. „Nu ştiu dacă contează prea mult. Crezi că Ryland i-a ucis pe Abrams şi Faulkner?”

„Asta ar fi presupunerea mea.” Ethan a dat din cap.

„Cred că a ucis-o şi pe Marlene, pentru că l-a trădat.” Abby a tresărit. „Un lucru ştiu sigur. A fost mai bine că nu am crescut cu el. Ucide pe oricine i se pune în cale.” Ochii lui Abby erau înceţoşaţi când se uita la el. „Crezi că poliţia va găsi vreo dovadă?”

„Mă îndoiesc. Am vorbit cu anchetatorii. Acele omoruri erau curate. Marlene de asemenea. Ryland are alibiuri pentru toate crimele, iar poliţiştii nu au descoperit nici o dovadă că el ar fi ordonat crimele.” S-ar putea ca cazurile să nu fie niciodată rezolvate oficial, dar Ethan nu vedea niciun capăt liber. A îmbrăţişat-o pe Abby lângă el. „Vrei să vezi dacă pot afla mai multe despre mama ta?”

„Nu ştiu. Nu chiar acum. Am aflat deja că întreaga mea viaţă nu a fost ceea ce credeam că este. Asta e suficient pentru moment.”

„Cum vrei tu.” Ethan s-a tras înapoi şi i-a examinat faţa. Liniile epuizate îi fluturau dinspre ochi, iar pielea era încă palidă. Pierduse în greutate? „Ai dormit?”

„Nu prea”, a recunoscut ea. „Nici măcar luminile nu par să ajute. Mă întreb dacă voi putea vreodată să fiu singură din nou.”

„Dă-i puţin timp. A trecut doar o săptămână.” Ethan i-a sărutat tâmpla. „Ai fost la terapeut?”

„Da. Nu vrea să fac nicio schimbare în viaţa mea acum, dar am de gând să-mi vând casa. Nu suport să fiu singură şi nu pot fi acolo. Amintirile…”

„Mută-te aici.” Ethan a râs. „Îţi garantez că nu vei fi niciodată singură. Acest loc este o grădină zoologică.”

„Nu ştiu”, a spus ea, dar ochii ei şi-au pierdut instantaneu privirea pierdută.

„Te rog.” El i-a mângâiat gâtul.

„Dar Derek?”

Buzele lui au alunecat mai jos. I-a împins părul de pe umăr pentru a obţine un unghi mai bun asupra gâtului ei. „L-ai putea ajuta pe Derek, şcolarul de acasă.”

„Dar mama ta?”

„Cred că tocmai a redactat scrisoarea către papă pentru a te sfinţi.” Vocea lui era uscată.

„Dar noi nu suntem căsătoriţi.…”

„Atunci căsătoreşte-te cu mine.” Nu era un gând nou. Intenţionase deja să se căsătorească cu ea de îndată ce ea ar fi fost pregătită. Ideea era foarte excitantă. I-a atins decolteul puloverului cu buzele. Pielea ei mirosea a piersici.

„Cred că ar fi una dintre acele schimbări de viaţă care nu i-ar plăcea terapeutului meu.”

Ethan şi-a ridicat capul. „Nu-ţi mai face griji. Mută-te aici. Ne vom căsători dacă şi când vei fi pregătită. Eu te iubesc. Am trecut cu toţii prin iad.

Cred că ne putem lua o pauză şi să facem ceea ce ne pare corect. În acest moment, să te am cu mine este ceea ce se simte bine.”

„Şi eu te iubesc.” O lacrimă i-a alunecat pe obraz. „Ei bine, dorm mai bine când sunt cu tine.”

Ethan i-a şters lacrima. „Cine spune că vei dormi?”

„Nu cred că vreunul dintre noi este în formă pentru asta.”

El a sărutat-o, revărsând emoţiile pe care nu le putea exprima în cuvinte.

„Vorbeşte pentru tine. Sunt sigur că mă pot descurca. Sunt foarte creativ.”

Ea a râs, sunetul facându-i inima lui Ethan să se umfle.

„Să mă anunţi când eşti gata. Sunt un om răbdător.”

„Da, eşti.” Cu un oftat mulţumit, ea l-a sărutat înapoi. „Nu-ţi face griji. Nu te voi face să aştepţi mult.”

El i-a ciugulit gâtul. „Înainte să te culci cu mine sau să te căsătoreşti cu mine?”

„Amândouă.” Ochii lui Abby străluceau de fericirea pe care o merita de o viaţă.